

Psalmov - knjiga prva.

PSALMI.

— Po hebrejskem besedilu. —

1. ¹ Blagor moža, ki ne hodi kralja svojega na Sionu, zori po svoji poti. ² Ne bo se odvrnil od svojega sklepa: sedeva v družbi zasmevanj. ³ Ne bo se odvrnil od svojih nog: ne bo se odvrnil od svojih stop. ⁴ Tudi veselje njegovo je v tihosti, jaz sem te danes rodil. ⁵ Veli postavi Gospodovi, vsi pesniki mi, in narode ti dam v dedščino njegovo premišljeje moč in dan. ⁶ In kraje zemlje v posat tvojo. ⁷ Je namreč kakor drevo, na- ⁸ Zdrobis jih s palico železno, svoj sad ob svojem času in k temu bije. ⁹ listje ne uvene, in karkoli po- ¹⁰ Zdaj torej, o kralji, bodite čenja, se mu posreči. ¹¹ pametni, dajte se poučiti, o zem- ¹² Ne tako brezbožni, ampak lje sodniki! ¹³ V svetem stra- kakor pleva se, ki jih veter kuh služite Gospodu in radujte raznaša. ¹⁴ Zatorej ne vstojte se s trepetom. ¹⁵ Poljubi Si brezbožni v sodbi, ne grešniki v zboru pravičnih. ¹⁶ Kajti Gospod pa, da se ne razardi in ne po- pozna pravičnih pot, pot pa razviane jezik njegova. Blagor brezbožnih izgine. ¹⁷ vsem, ki imajo v njem zavetje svojel.

2. ¹ Zakaj hrume narodi in ² Psalm Davidov, ko je behal ljudstva si izmišljajo prazne reči. ³ Vzdigajo se kralji zemlje in knezi so skupaj posveto- ⁴ pred Abdonom, sinom trojim jo zoper Gospoda in zoper Marijencev njegovih. ⁵ govoreč: Raztrgajmo njih vezi in s sebe vzlajmo njih opase. ⁶ Gospod koliko je nasprot- ⁷ nikov mojih! Mnogo jih je, ki vsiljajo proti meni. ⁸ Mnogo jih je, ki govorijo o duši moji. Ni zanj rešitev v Bogu našemu. (Sela.) ⁹ Ti pa, o Gospod, ščit si meni, slava moja in ki povzdi in v erdu svojem. ¹⁰ Z glasom ¹¹ Jaz pa sem v Bogu našemu in Gospodu izmišljajo prazne reči.

V Ljubljani 1908.

Psalmov knjiga prva.

1 ¹ Blagor možu, ki ne hodi po svetu brezbožnih in ne stopa na pot grešnikov, ter ne sedeva v družbi zasmehovalcev.

² Temuč veselje njegovo je v postavi GOSPODOVI, in postavo njegovo premišljuje noč in dan.

³ Je namreč kakor drevo, zasajeno ob potokih vodá, ki rodi svoj sad ob svojem času in ki mu listje ne uvene, in karkoli počenja, se mu posreči.

⁴ Ne tako brezbožni, ampak kakor pleve so, ki jih veter raznaša. ⁵ Zatorej ne obstoje brezbožni v sodbi, ne grešniki v zboru pravičnih. ⁶ Kajti GOSPOD pozna pravičnih pot, pot pa brezbožnih izgine.

2 ¹ Zakaj hrume narodi in ljudstva si izmišljajo prazne reči? ² Vzdigujejo se kralji zemlje in knezi se skupaj posvetujejo zoper GOSPODA in zoper Maziljenca njegovega, ³ govoreč: Raztrgajmo njih vezi in s sebe vrzimo njih spono!

⁴ On, ki stoluje v nebesih, se smeje, zasmehuje jih GOSPOD.

⁵ Tedaj jih ogovori v jezi svoji in v srdu svojem jih prestraši:

⁶ Jaz pa sem vendar postavil

kralja svojega na Sionu, gori svetosti svoje.

⁷ Oznanim naj *vam* sklep: GOSPOD mi je rekel: Sin moj si ti, jaz sem te danes rodil. ⁸ Véli mi, in narode ti dam v dediščino in kraje zemlje v posest tvojo.

⁹ Zdrobiš jih s palico železno, kakor prsteno posodo jih razbiješ.

¹⁰ Zdaj torej, o kralji, bodite pametni, dajte se poučiti, o zemlje sodniki! ¹¹ V svetem strahu služite GOSPODU in radujte se s trepetom. ¹² Poljubite Sina, da se ne razsrdi in ne poginete na potu, ker skoraj se razvname jeza njegova. Blagor vsem, ki imajo v njem zavetje svoje!

3 Psalm Davidov, ko je bežal pred Absalomom, sinom svojim.

¹ GOSPOD, koliko je nasprotnikov mojih! Mnogo jih je, ki vstajajo proti meni. ² Mnogo jih je, ki govore o duši moji: Ni zanj rešitve v Bogu nobene. (Sela.)

³ Ti pa, o GOSPOD, ščit si meni, slava moja in ki povzdiguješ glavo mojo. ⁴ Z glasom svojim vpijem h GOSPODU in mi

odgovarja z gore svetosti svoje. (Sela.)

⁵ Legel sem in spal, in zbudil sem se, ker GOSPOD me podpira. ⁶ Ne bodem se bal ljudstva miriad, ki so se okrog razpostavili proti meni.

⁷ Vstani, o GOSPOD, reši me, moj Bog! ker ti si udaril vse sovražnike moje po čeljustih, brezbožnikom zobe si zdrobil ti. ⁸ GOSPODOVA je rešitev. Na ljudstvo tvoje pridi blagoslov tvoj! (Sela.)

4 Načelniku godbe; z godbo na strune. Psalm Davidov.

¹ Ko kličem, odgovóri mi, o Bog pravičnosti moje, ki si mi v stiski napravil prostora; milosten mi bodi in poslušaj molitev mojo.

² Sinovi *odličnih* mož, doklej bode slava moja v nečast? Bode te li ljubili ničemurnost in iskali laži? (Sela.) ³ Spoznajte vendar, da si je GOSPOD posebej odbral pobožnega; GOSPOD čuje, ko k njemu kličem. ⁴ Prestrašite se in ne grešite; razgovarjajte se v srcu svojem na ležiščih svojih in pomirite se! (Sela.)

⁵ Darujte daritve pravičnosti in upajte v GOSPODA!

⁶ Mnogi govore: »O da bi uživali dobro!« Dvigni nad nas svetlobo obličja svojega, GOSPOD! ⁷ Ti si mi dal veselja v srce, več nego *imajo oni*, ko se

jim žita in vina obrodi na prebitek. ⁸ V miru ležem in zdajci zaspim, zakaj ti, GOSPOD, i v samoti mi daješ, da prebivam brez skrbi.

5 Načelniku godbe; s piščalmi. Psalm Davidov.

¹ Besede moje čuj, GOSPOD, ozri se na premišljevanje moje. ² Poslušaj vpitja mojega glas, Kralj moj in Bog moj, kajti k tebi molim. ³ GOSPOD, zgodaj bodeš slišal glas moj, zgodaj položim *prošnjo* pred teboj in bodem čakal. ⁴ Ker ti nisi Bog mogočni, ki bi mu bila vseč brezbožnost, hudobnež ne sme bivati pred teboj. ⁵ Samohvalniki ne zdrže pred očmi tvojimi, sovražiš vse, ki delajo krivico. ⁶ Pogubiš nje, ki govore laž; moža krvoželjnega in zvijačnega mrzi GOSPOD.

⁷ Jaz pa vnidem, obdan z obilostjo milosti tvoje, v hišo tvojo, priklonim se proti hramu svetosti tvoje v svetem strahu tvojem. ⁸ GOSPOD, vodi me v pravičnosti svoji zavoljo zalezovalcev mojih, ravno stóri pot svojo pred menoj. ⁹ Zakaj v njih ustih ni nič resničnega, njih notranjost je poguba, grob odprt njih grlo, z jezikom svojim se dobrikajo zvijačno. ¹⁰ Pokorij jih, o Bog, padejo naj po naklepih svojih; pahni jih doli v obilosti njih pregreh, ker se

upirajo zoper tebe. ¹¹ In veselili se bodo vsi, ki pribegajo k tebi, in na veke bodo prepevali, ker si jim bramba, in radovali se bodo v tebi ljubitelji tvojega imena. ¹² Zakaj ti blagoslavljaš pravičnega, ti, GOSPOD, delaš, da ga milost krije kakor ščit.

6 Načelniku godbe; s strunami, za moške glasove. Psalm Davidov.

¹ GOSPOD, v jezi svoji me ne karaj, niti v srdu svojem me ne kaznuj. ² Milosten mi bodi, GOSPOD, ker opešal sem, ozdravi me, GOSPOD, ker preplašene so kosti moje, ³ in duša moja je preplašena silno — ti pa, o GOSPOD, doklej?

⁴ Povrni se, GOSPOD, otmi dušo mojo, reši me zaradi milosti svoje. ⁵ Kajti spomina nate v smrti ni, v grobu kdo bi te slavil? ⁶ Utrujen sem v zdi-hovanju svojem, vsako noč močim s solzami posteljo svojo, plava mi ležišče v solzah preobilih. ⁷ Otemnelo je od žalovanja oko moje, postaralo se je zbok zatiralcev mojih.

⁸ Poberite se od mene vsi, ki delate krivico, ker GOSPOD je slišal mojega joka glas. ⁹ Slišal je GOSPOD prošnjo mojo, GOSPOD sprejme molitev mojo. ¹⁰ Osramočeni bodo in se silno preplašijo vsi sovražniki moji, odriniti morajo v sramoti naglo.

7 Pesem Davidova, ki jo je pel GOSPODU z ozirom na besede Kusa Benjaminca.

¹ O GOSPOD, Bog moj, v tebi imam zavetje, reši me vseh preganjalcev mojih in oprosti me, ² da ne zgrabi *sovražnik* kakor lev duše moje in je ne raztrga, ko ni pomočnika.

³ O GOSPOD, Bog moj, ako sem storil tisto, ako je krivica na rokah mojih, ⁴ ako sem storil hudo v miru živečemu z menoj (ko sem vendar rad pomagal njemu, ki me je zatiral po krivem): ⁵ preganja naj sovražnik dušo mojo in jo dohiti ter potepta na tleh življenje moje in v prah potlači slavo mojo. (Sela.)

⁶ Vstani, GOSPOD, v jezi svoji, vzdigni se proti razkačenosti zatiralcev mojih in prebudi se meni na pomoč; saj si sodbo zapovedal. ⁷ Tako naj te obda zbor narodov, in nad njim se vrni zopet v višavo. ⁸ GOSPOD bode sodil ljudstva. Sodi me, GOSPOD, po pravičnosti moji in po nedolžnosti, ki je na meni. ⁹ Preneha naj, prošim, zloba brezbožnikov, pravičnega pa utrdi; saj preiskuješ srca in obisti, Bog pravični.

¹⁰ Ščit moj je Bog, rešitelj tistih, ki so pravega srca. ¹¹ Bog je pravičen sodnik, Bog mogočni se srdi *nad brezbožnikom* vsak

dan. ¹² Ako se ne izpreobrne, nabrusi svoj meč, lok svoj je že napel in ga pripravil, ¹³ pomeril je vanj smrtno orožje, ognjene je naredil pšice svoje. ¹⁴ Glej, brezbožnik rodi krivico; spočel je nadlogo, rodil bode laž. ¹⁵ Jamo je kopal in jo poglobil, a pade vanjo sam, ki jo je naredil. ¹⁶ Povrne se nadloga njegova na glavo njegovo in nad teme njegovo pride njegovo nasilstvo. ¹⁷ Hvalil bodem GOSPODA po pravičnosti njegovi in psalme prepeval imenu GOSPODA Najvišjega.

8 Načelniku godbe; na gitit.
Psalm Davidov.

¹ O Jehova, Gospod naš, kako veličastno je ime tvoje na vsej zemlji, ki si odel s slavo svojo nebesa! ² Iz ust otrok in dojenčev si ustanovil si hvalo zavoljo nasprotnikov svojih, da ukrotiš neprijatelja in maščevalca.

³ Ko ogledujem nebesa tvoja, prstov tvojih delo, mesec in zvezde, ki si jih postavil, ⁴ govorim: Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ? ⁵ Le malo si ga nižjega storil nego angele, a venčal si ga s slavo in veličastvom. ⁶ Postavil si ga za vladarja čez dela svojih rok, vse si mu podložil pod noge: ⁷ drobnico in goved, kolikor je je, in tudi poljske živali,

⁸ ptice pod nebom in ribe v morju, karkoli se izprehaja po morskih stezah.

⁹ Jehova, Gospod naš, kako veličastno je ime tvoje na vsej zemlji!

9 Načelniku godbe; na mutlaben. Psalm Davidov.

¹ Hvalil te bodem, GOSPOD, iz vsega srca svojega, pripovedoval vsa čudovita dela tvoja.

² Veselil se bodem in radoval v tebi, psalme bom prepeval tvojemu imenu, Najvišji. ³ Ker sovražniki moji se umikajo, padajo in ginejo pred obličjem tvojim. ⁴ Zakaj ti si vodil sodbo mojo in pravdo mojo, sedel si na prestolu kot pravičen sodnik; ⁵ pokaral si narode, pogubil krivičnika, njih ime si izbrisal na večne čase. ⁶ Sovražnikom je konec, razdejani so na veke, mesta njih si uničil, da, njih spomin je izginil.

⁷ A GOSPOD stoluje na veke, pripravil je za sodbo prestol svoj. ⁸ On bode sodil vesoljni svet v pravičnosti, pravde razsojal narodom po pravici. ⁹ GOSPOD tudi bode grad na višini siromaku, grad na višini, ko je v stiski. ¹⁰ In bodo upali v te, kateri poznajo ime tvoje, ker ne zapustiš njih, ki te iščejo, GOSPOD.

¹¹ Hvalnice pojte GOSPODU, ki prebiva na Sionu, oznanjujte

ljudstvom dela njegova. ¹² Da se je on, ki maščuje kri v moritvi prelito, spomnil njih, ni pozabil vpitja trpinov.

¹³ Usmili se me, GOSPOD, ozri se v ponižanje moje od sovražnikov mojih, da me vzdigneš izpred smrtnih vrat: ¹⁴ da oznanim vso slavo tvojo, med vrati hčere Sionske se radujem v zveličanju tvojem.

¹⁵ Pogreznili so se narodi v jamo, ki so jo sami napravili, v mrežo, ki so jo skrito nastavili, se je ujela njih noga. ¹⁶ Pokazal se je GOSPOD po sodbi, katero je storil: v njega lastnem delu je zapletel brezbožnika. (Pomisleka vredno! Sela.)

¹⁷ Brezbožniki se morajo obrniti v pekel, vsi narodi, ki so pozabili Boga. ¹⁸ Kajti siromak ne bode na veke pozabljen, ubožcev upanje ne pogine za večno.

¹⁹ Vstani, o GOSPOD, da se ne šopiri človek umrljivi, sojeni naj bodo narodi pred obličjem tvojim. ²⁰ V strah jih primi, GOSPOD, spoznajo naj narodi, da so umrjoči. (Sela.)

10 ¹ Zakaj stojiš oddaleč, o GOSPOD? *Zakaj* se skrivaš ob časih stiske? ² Prevzetnost brezbožnika hudo straši ubožca. Ujamejo se naj v naklepih, katere izmišljajo. ³ Kajti brezbožnik se hvali z željami duše svoje,

in lakomnik se odreka GOSPODA in ga zaničuje. ⁴ Brezbožnik v napuhu obraza svojega govori: Saj ne bo kaznoval, ni Boga. *To* so vse misli njegove. ⁵ Varna so pota njegova v vsakem času; previsoko so pogledu njegovemu sodbe tvoje; na svoje nasprotnike piha *prezirljivo*. ⁶ V srcu svojem govori: Ne ganem se, od roda do roda bodem brez nesreče. ⁷ Kletve polna so usta njegova in zvijač in goljufije; pod jezikom njegovim je nadloga in krivica. ⁸ Poseda na preži po vaseh, v zakotju ubija nedolžnega, oči njegove prežé na onemoglega. ⁹ V skrivališču preži kakor lev v svojem brlogu, preži, da zgrabi siromaka, že ga prijema ter vleče v stran v mreži svoji. ¹⁰ Sključi se, potuhne se, in onemogli padajo v krepke *kremplje* njegove. ¹¹ V srcu svojem govori: Pozabil je Bog mogočni, obličje svoje skriva, nikoli tega ne bo videl.

¹² Vstani, o GOSPOD! Bog mogočni, dvigni roko svojo, ne pozabi ubogih. ¹³ Zakaj sme brezbožnik zaničevati Boga in v srcu svojem govoriti, da ne bodeš kaznoval? ¹⁴ Videl si *to*; zakaj ti gledaš nadlogo in gorje, da povrneš s svojo roko; brambi tvoji se izroča nesrečni, siroti si ti pomočnik. ¹⁵ Zdróbi roko brezbožniku in hudobneža

krivico kaznuj, dokler je ne najdeš več. ¹⁶ GOSPOD je Kralj vedno in vekomaj, poginili so pogani z zemlje njegove. ¹⁷ Hrepenenje krotkih si uslišal, GOSPOD: potolažiš jim srce, nagneš *knjim* svoje uho, ¹⁸ da maščuješ siroto in stiskanega, da *ju* ne straši več človek prsteni.

11 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ GOSPOD mi je zavetje — kako da govorite duši moji: Léti na vašo goro, ptica! ² Kajti glej, krivičniki natezajo lok, pšico svojo pokladajo na tetivo, da streljajo v temi nanje, ki so pravega srca. ³ Ko se celo stebri podirajo, kaj naj počne pravični?

⁴ GOSPOD je v templju svetosti svoje, GOSPOD, čigar prestol je v nebesih; njegove oči vidijo, njegove trepalnice preiskujejo sinove človeške. ⁵ GOSPOD preiskuje pravičnika, brezbožnika pa in siloljubnega sovraži duša njegova. ⁶ Dežil bode nad brezbožne zanke, ogenj in žveplo in pekoč veter bode njih čaše delež. ⁷ Kajti pravičen je GOSPOD in ljubi pravičnost; kdor je pošten, bo gledal obličje njegovo.

12 Načelniku godbe; za moške glasove. Psalm Davidov.

¹ Pomagaj, GOSPOD, ker preminil je dobrodelnik, ker izginila

so zvesta srca izmed sinov človeških. ² Lažnivost govore drugim, s priliznjenimi ustnami in z dvojnim srcem govore. ³ GOSPOD pokonča vse priliznjene ustne in jezik, ki bahavo govori, ⁴ nje, ki govore: Našega jezika moč obvelja, ustne naše so v naši oblasti; kdo bi nam bil gospodar? ⁵ Zavoljo zatiranja ubožcev, zavoljo vzdihovanja revežev sedaj vstanem, govori GOSPOD; na varno postavim njega, ki po tem koprne. ⁶ Besede GOSPODOVE so čiste besede, kakor srebro, očiščeno v topilni peči na zemlji, osnaženo sedemkrat. ⁷ Ti, GOSPOD, *uboge* ohraniš, branil jih boš tega rodu na veke. ⁸ Brezbožni šopirno hodijo vseokrog, ko se povzdiguje malopridnost med človeškimi otroki.

13 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Doklej, o GOSPOD? Bodeš li zabil me večno? Doklej bodeš skrival obličje svoje pred menoj? ² Doklej naj gojim skrb v duši svoji, žalost v srcu svojem vse dni? Doklej se bode vzpenjal sovražnik moj proti meni?

³ Ozri se sèm, odgovóri mi, GOSPOD, moj Bog, razsvetli oči moje, da ne zaspim na smrt; ⁴ da ne poreče sovražnik moj: Premagal sem ga; da se ne ra-

dujejo nasprotniki moji, če bi omahnil.

⁵ Jaz pa upam v milost tvojo; radovalo se bo srce moje v zveličanju tvojem, ⁶ prepeval bodem GOSPODU, ker mi je storil dobro.

14 Načelniku godbe. *Psalm*
Davidov.

¹ Nespametnež govori v srcu svojem: Ni Boga. Izprijeni so, ostudno je, kar počenjajo, ni ga, ki bi delal dobro.

² GOSPOD je pogledal z nebes na sinove človeške, da bi videl, je li kateri razumen, je li kdo, ki išče Boga. ³ Vsi so odstopili, vsi skupaj so se pokazili; ni ga, ki bi delal dobro, enega samega ne.

⁴ Nimajo li nič spoznanja vsi, ki delajo krivico? ki žro ljudstvo moje, *kakor da* jedo kruh, in GOSPODA ne kličejo. ⁵ Tu se preplašijo od groze, ker Bog je na strani pravičnemu rodu. ⁶ Naklep siromaka sramotite, seveda! ker GOSPOD je zavetje njegovo. ⁷ O da bi prišlo s Siona zveličanje Izraelovo! Ko bode GOSPOD nazaj peljal iz sužnosti ljudstvo svoje, radoval se bode Jakob, veselil se Izrael.

15 Psalm Davidov.

¹ GOSPOD, kdo sme prebivati v šatoru tvojem, kdo stanovati na gori svetosti tvoje?

² Kdor živi brezmadežno in ravna pravično ter govori resnico iz srca svojega; ³ kdor ne obrekuje z jezikom svojim, ne dela hudega bližnjemu svojemu in ne obklada s sramoto soseda svojega; ⁴ v čigar očeh je zaničevan *od Boga* zavrženi, spoštuje pa nje, ki se bojé GOSPODA; ko priseže, *čeprav* v škodo svojo, ne prevrača *besede*; ⁵ kdor ne lihvari z denarjem svojim, in darila ne sprejema zoper nedolžnega. Kdor tako ravna, ne omahne nikdar.

16 Miktam Davidov.

¹ Varuj me, Bog mogočni, ker v tebi iščem zavetja. ² GOSPODU govorim: Ti si mi Gospod, ni sreče zame zunaj tebe; ³ in svetnikom, ki so na zemlji: To so slavni, v katerih je vse veselje moje. ⁴ Mnoge bodo bolečine tistih, ki hité za drugim *bogom*; daroval ne bodem njih krvavih daritev, ne jemal njih imen na ustne svoje. ⁵ GOSPOD je delež posesti moje in mojega keliha; ti vzdržuješ odmerjeno mi dediščino. ⁶ Merilne vrvi so mi padle v prekrasnih krajih, dà, moja dedina me silno veseli. ⁷ Slavil bodem GOSPODA, ki mi je *dobro* svetoval; tudi po noči me izpodbujajo obisti moje. ⁸ Predočujem si GOSPODA neprestano; ker je na desnici moji,

ne omahnem. ⁹ Tega se veseli srce moje in raduje se slava moja, tudi meso moje bo počivalo brez skrbi. ¹⁰ Ker ne pustiš duše moje v državi smrti, ne privoliš, da vidi ljubljeneec tvoj trohno. ¹¹ Daš mi spoznati življenja stezo: najslajših radosti obilica je pred obličjem tvojim, polno milin v desnici tvoji vekomaj.

17

Molitev Davidova.

¹ Cuj, o GOSPOD, pravičnost, poslušaj stokanje moje, uho nagni k molitvi moji, ki je brez ustnic zvijačnih. ² Od tvojega obličja naj pride sodba moja, ker oči tvoje gledajo, kar je pravo. ³ Preiskal si srce moje, pregledal me po noči, z ognjem si me preizkusil, in nisi našel ničesar; kar mislim, ne prestopi mojih ust. ⁴ Gledé na dejanja ljudi, po besedi ustnic tvojih sem se čuval potov siloviteža. ⁵ Vzdržal sem korake svoje na stezah tvojih, niso se spoteknile noge moje.

⁶ Jaz kličem k tebi, ker me čuješ, Bog mogočni; nagni k meni uho svoje in poslušaj govor moj. ⁷ Čudovito pokaži milost svojo, rešitelj tistih, ki pribegajo izpred sovražnih upornikov na desnico tvojo. ⁸ Hrani me kakor zenico v očesu, v senci peroti svojih me skrivaj ⁹ pred

brezbožniki, ki me napadajo, pred sovražniki duše moje, ki me oblegajo.

¹⁰ Brezčutno srce svoje so zaprli, z usti svojimi govoré ošabno. ¹¹ Pri vsakem koraku me že obstopajo, z očmi svojimi pazijo, da me pahnejo na tla. ¹² Podoben je *sovražnik moj* levu, ki želi raztrgati, mlademu levu, ki čepi v skrivališču.

¹³ Vstani GOSPOD, stopi mu nasproti, zvrni ga na tla, reši dušo mojo brezbožnika z mečem svojim. ¹⁴ *Oprosti me* z roko svojo, GOSPOD, ljudi, ljudi tega sveta, katerih delež je v tem življenju, katerim polniš trebuh z zakladom svojim, sinov imajo dosita in preobilje svoje zapuščajo otrokom svojim. ¹⁵ Jaz pa bodem v pravičnosti gledal obličje tvoje, sitil se bodem, ko se zbudim, s podobo tvojo.

18

Načelniku godbe. *Psalm* Davida, hlapca GOSPODOVEGA, ki je govoril GOSPODU te pesmi besede v dan, ko ga je bil rešil GOSPOD iz roke vseh sovražnikov njegovih in iz roke Savlove; in rekel je:

¹ Srčno te ljubim, o GOSPOD, moja moč. ² GOSPOD je skala moja in visok grad moj in rešitelj moj, Bog mogočni moj, zavetje moje, kamor pribegam, ščit moj in rešenja mojega rog, visoka trdnjava moja. ³ GOSPODA kličem, ki je hvale vreden, in

tako se rešujem sovražnikov svojih.

⁴ Objele so me smrti vezi in hudourniki pogube so me prestrašili; ⁵ pekla vezi so me obdale, smrtne zanke so me zajele. ⁶ V stiski svoji sem klical GOSPODA in k Bogu svojemu sem vpil: iz svetišča svojega je začul moj glas in vpitje moje pred njim je prišlo do ušes njegovih.

⁷ Tu se je zgenila in stresla zemlja, tudi podstave gorá so se zmajale, gibale so se, ker se je srdil. ⁸ Dim se je valil iz nosnic njegovih in ogenj požrešen iz ust njegovih, žerjavica goreča je prhala od njega. ⁹ Nagnil je nebo ter stopil doli, in oblačna temota mu je bila pod nogami. ¹⁰ In sedeč na kerubu, je letel in plaval na vetra perotih. ¹¹ Temo si je napravil za zagrinjalo, za šator svoj okoli sebe, mrak vodá in roje oblakov. ¹² Od svita pred njim so se razpršili oblaki njegovi, toča in žerjavica ognjena.

¹³ Na nebesih je grmel GOSPOD in Najvišji je dal slišati svoj glas — toča in žerjavica ognjena. ¹⁴ In izstrelil je pšice svoje in *sovražnike* razkropil, metal je strelo za strelo, in jih je zbegal. ¹⁵ In prikazale so se struge vodá, in odgrnile so se podstave vesoljne zemlje od

svarjenja tvojega, GOSPOD, od sape jeze tvoje.

¹⁶ Iz višine je posegel in me prijel, potegnil me je iz mnogih vodá. ¹⁷ Rešil me je neprijatelja mojega močnega in sovražilcev mojih, krepkejših od mene. ¹⁸ Naskočili so me ob nesreči moji, a GOSPOD mi je bil podpora, ¹⁹ in izpeljal me je na plano, rešil me je, ker me je ljubil. ²⁰ Podelil mi je GOSPOD po pravičnosti moji, po čistosti mojih rok mi je povrnil; ²¹ kajti držal sem se potov GOSPODOVIH ter se nisem zlobno odvrnil od Boga svojega.

²² Zakaj vse sodbe njegove so pred mojimi očmi in postav njegovih ne odvrčam od sebe. ²³ In bil sem mu popolnoma vdan ter sem se pazil, da ne ravnam krivično. ²⁴ Zato mi je povrnil GOSPOD po pravičnosti moji, po čistosti mojih rok pred njegovimi očmi. ²⁵ Dobrotljivemu se izkazuješ dobrotljivega, popolnoma vdanemu se izkazuješ popolnega; ²⁶ kdor se očičuje, njemu se kažeš čistega, ali popačenemu nasprotuješ. ²⁷ Zakaj ti otimaš ljudstvo ubogo, prevzetne oči pa ponižuješ.

²⁸ Dà, svetilo moje razsvetljuješ; GOSPOD, moj Bog, razjasnjuje moje tmine. ²⁹ S teboj namreč prodiram skozi krdelo

in z Bogom svojim preskakujem zid. ³⁰ Tega Boga mogočnega pot je brezmadežna, govor GOSPODOV ves čist; ščit je vsem, ki pribegajo k njemu.

³¹ Ker kdo je Bog razen GOSPODA? in kdo skala razen našega Boga? ³² Ta Bog mogočni, ki me opasuje z močjo in brezmadežno dela mojo pot. ³³ Dela, da so moje noge kakor jelenje, in me stavi na višino mojo. ³⁴ Vadi za boj roke moje, da napnem z ramo svojo lok jekleni. ³⁵ Dal si mi tudi zveličanja svojega ščit in desnica tvoja me je podpirala in ljubeznivost tvoja me je povelila. ³⁶ Razširil si prostor korakom mojim pod mano, in členki mojih nog niso omahovali.

³⁷ Zasledoval sem sovražnike svoje in jih dohitel, in nisem se vrnil, dokler jih nisem izničil. ³⁸ Zdrobil sem jih tako, da ne morejo več vstati, padli so mi pod noge. ³⁹ Ker ti si me opasal z močjo za vojsko, upognil si podme nje, ki so se vzpenjali zoper mene. ⁴⁰ In zapodil si v beg nasprotnike moje, sovražilce moje, da jih ugonobim. ⁴¹ Vpili so, a ni ga bilo, ki bi jih rešil, h GOSPODU so vpili, a ni jim odgovoril. ⁴² Tu sem jih strl, da so kakor prah pred vetrom, kakor blato na ulicah sem jih poteptal. ⁴³ Otel si me

iz prepirov ljudstva in postavil narodom za glavo; ljudstvo, ki ga nisem poznal, mi je služilo. ⁴⁴ Le slišali so o meni, in so se mi pokorili, tujci so se mi vdajali z laskanjem. ⁴⁵ Tujci so v strahu koprnili in pritrepavali iz gradov svojih.

⁴⁶ Živ je GOSPOD; in slavljenja bodi skala moja in naj se povišuje Bog rešenja mojega; ⁴⁷ Bog ta mogočni, ki mi daje maščevanje in spravlja ljudstva podme; ⁴⁸ ki me rešuje sovražnikov mojih; dà, ti si me povzdignil nadnje, ki vstajajo zoper mene, možu silovitemu si me iztrgal.

⁴⁹ Zatorej te bodem hvalil med narodi, GOSPOD, in psalme prepeval tvojemu imenu. ⁵⁰ On daje rešenje, veliko in obilo, kralju svojemu in izkazuje milost maziljencu svojemu, Davidu in semenu njegovemu na veke.

19 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Nebesa oznanjajo slavo Boga mogočnega in delo rok njegovih kaže oblok nebesni. ² Dan kliče dnevu vest o njem in noč poroča noči. ³ Ni govora, ne besed, a vendar razumevajo njih glas. ⁴ Po vsej zemlji se razlega njih oznanilo, do kraja vesoljnega sveta njih govor; solncu pa je postavil šator na

njih. ⁵ In ono izhaja kakor ženin iz stanice svoje, raduje se kakor korenjak, da poteče svojo pot. ⁶ Od kraja nebes je vzhod njegov in ték njegov do njih roba, in ničesar ni, kar bi se skrilo njegovemu žaru.

⁷ Postava GOSPODOVA je brezmadežna, oživlja dušo; pričevanje GOSPODOVO zanesljivo, modrost daje nevednemu; ⁸ zapovedi GOSPODOVE so prave, razveseljujejo srce; povelje GOSPODOVO čisto, razsvetljuje oči; ⁹ sveti strah GOSPODOV je čist, vekomaj ostane; sodbe GOSPODOVE zgolj resnica, pravične so vse; ¹⁰ zaželjene bolj nego zlato, dà, nego mnogo čistega zlata, in slajše nego med, nego samotok meden. ¹¹ Služabnik tvoj prejema tudi opomine po njih; kdor jih hrani, plačilo ima veliko. ¹² A zmote — kdo jih zaznava? I skritih me odveži pregreškov! ¹³ Tudi grehov iz prezaupnosti obvaruj služabnika svojega, da ne gospodujejo meni; tedaj bodem brez madeža in čist velike pregrehe. ¹⁴ Prijetne naj bodo ust mojih besede in srca mojega premišljevanje pred teboj, o GOSPOD, skala moja in odrešenik moj!

20 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Usliši te naj GOSPOD ob stiski; na višavo naj te po-

stavi ime Boga Jakobovega. ² Pošlje naj ti pomoč iz svetišča in s Siona naj te podpira. ³ Pomni naj vseh daritev tvojih in všečno naj sprejme žgalno daritev tvojo. (Sela.) ⁴ Dá ti naj po srcu tvojem in izpolni naj vse namere tvoje. ⁵ Veselo hočemo peti o rešenju tvojem in v imenu Boga našega dvignemo zastave. Izpolni naj GOSPOD vse prošnje tvoje.

⁶ Sedaj vem, da GOSPOD pomaga maziljencu svojemu, ga usliši z nebes svetosti svoje po mogočnih delih rešilnih desnice svoje. ⁷ Ti se zanašajo na voze in oni na konje, mi pa se hvalimo z imenom GOSPODA, Boga našega. ⁸ Oni se spotikajo in padajo, mi pa se vzdignemo in ostanemo trdni. ⁹ GOSPOD, reši! Kralj naj usliši nas, kadar ga kličemo.

21 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ GOSPOD, moči tvoje veseli se kralj, in rešitve tvoje kako se silno raduje! ² Željo srca njegovega si mu dal in prošnje ustnic njegovih mu nisi odrekel. (Sela.) ³ Kajti prinašaš mu naproti blagoslove dobrote, na glavo njegovo pokladaš venec iz zlata čistega. ⁴ Življenje te je prosil, ti si mu ga dal, dni dolgot na vedno večne čase. ⁵ Velika je slava njegova vsle

pomoči tvoje, diko in veličastvo si položil nanj. ⁶ Kajti postavil si ga za blagoslov na veke, razjasnil ga z radostjo pri svojem obličju. ⁷ Zakaj kralj upa v GOSPODA, in po milosti Najvišjega ne omahne.

⁸ Z roko svojo dosežeš vse neprijatelje svoje, z desnico svojo dosežeš vse sovražilce svoje. ⁹ Narediš, da bodo kakor peč razbeljena ob času srditega obličja tvojega; GOSPOD jih uniči v jezi svoji in ogenj jih požre. ¹⁰ Sad njih pokončaš z zemlje in njih seme izmed sinov človeških. ¹¹ Kajti nameravali so ti hudo, snovali so naklep, a ne morejo ga izvršiti. ¹² Ker ti *jih* zapodiš v beg, na tetive svoje položiš *pšice* in jih pomeriš njim v obraz. ¹³ Vzdigni se, GOSPOD, v moči svoji; in peli bomo in s psalmi proslavljali hrabrost tvojo.

22 Načelniku godbe, na »Košuta jutranje zarje«. Psalm Davidov.

¹ Bog moj, Bog moj, zakaj si me zapustil, daleč *si* od rešitve moje, od stoka mojega besed? ² O Bog moj, kličem po dnevi, a ne odgovarjaš, tudi po noči, in ni mi pokoja. ³ Saj si vendar svet, ki stoluješ nad slavospevi Izraela. ⁴ V tebe so upali očetje naši, upali so, in osvobodil si jih. ⁵ K tebi so vpili

in oteti so bili, v tebe so upali, in niso bili osramočeni.

⁶ Jaz pa sem črv in ne mož, poroga ljudem in zaničevan od ljudstva. ⁷ Vsi, ki me vidijo, me zasmehujejo, režé se in z glavo majó: ⁸ Zanašal se je v GOSPODA! Ta naj ga reši, otme ga naj, ker ima veselje nad njim! ⁹ Saj ti si, ki si me potegnil iz materinega telesa, vdahnil si mi upanje pri prsih matere moje. ¹⁰ Nate sem oprt od rojstva, od telesa matere moje si Bog moj mogočni ti. ¹¹ Ne bivaj daleč od mene, ker je blizu stiska, ker ni pomočnika.

¹² Obsuli so me junci mnogi, krepki *junci* basanski so me obstopili. ¹³ Žrelo svoje odpirajo zoper mene *kakor* lev zgrabljiv in rjoveč. ¹⁴ Kakor voda se razlivam in vse kosti moje se razklepajo; srce moje je podobno vosku, taja se v osrčjuujem. ¹⁵ Moč moja je usahnila, *da* je kakor čepinja, in jezik moj se prijemlje nébesa mojega, in v prah smrti si me položil. ¹⁶ Kajti obdali so me psi, hudobnikov krdelo me je obkrožilo, prebodli so moje roke in noge moje. ¹⁷ Seštel bi lahko vse svoje kosti; oni pa gledajo, všečno se ozirajo v me. ¹⁸ Oblačila moja delé med seboj in za suknjo mojo mečejo kocko. ¹⁹ Ti pa,

GOSPOD, ne bivaj daleč, moč moja, hiti mi na pomoč! ²⁰ Otmi meču dušo mojo, iz moči psa edino mojo. ²¹ Reši me iz žrela levovega in izpred rogovja divjih bivolov, uslišavši me.

²² Oznanjati hočem ime tvoje bratom svojim, sredi zbora bodem te hvalil: ²³ Vi, ki se bojite GOSPODA, hvalite ga; vse seme Jakobovo, slavite ga, in boj se ga vse seme Izraelovo! ²⁴ Ker ni zaničeval in ni mrzel trpljenja trpinovega, tudi ni skril obličja svojega pred njim; temuč ko je vpil do njega, *ga* je uslišal. ²⁵ Od tebe *izvira* hvalospev moj v zboru velikem; obljube svoje bodem opravljal vpričo njih, ki se ga boje. ²⁶ Jedli bodo krotki in se nasitili, hvalili bodo GOSPODA, kateri ga iščejo; živí naj srce vaše vekomaj!

²⁷ Spomnijo se in preobrnejo se h GOSPODU vsi kraji zemlje in klanjale se bodo pred teboj vse družine poganskih narodov. ²⁸ Kajti GOSPODOVO je kraljestvo in on vlada nad narodi. ²⁹ Jedli bodo in priklanjali se vsi zemlje bogatini; pred njim bodo padali vsi, ki gredo v prah in ki ne morejo ohraniti duše svoje v življenju. ³⁰ Potomstvo mu bode služilo; pripovedovali bodo o GOSPODU prihodnjemu rodu. ³¹ Pridejo in

oznanjali bodo pravičnost njegovo ljudstvu, ki se porodi, da je to izvršil.

23

Psalm Davidov.

¹ GOSPOD je moj pastir, slabo se mi ne more goditi. ² Na pašnikih zelenih me pase, k tihim vodam me vodi. ³ Poživlja dušo mojo, vodi me po pravičnosti stezah zavoljo svojega imena.

⁴ Tudi ko bi hodil po dolini smrtne sence, ne bojim se zlega, ker ti si z menoj: šiba tvoja in palica tvoja me tolažita. ⁵ Pred menoj pripravlaš mizo, sovražnikom mojim nasproti; z oljem maziliš glavo mojo, kelih moj je poln do vrha.

⁶ Zgolj dobrota in milost bodeda me spremljali vse dni življenja mojega in prebival bodem v hiši GOSPODOVI na večne čase.

24

Psalm Davidov.

¹ GOSPODOVA je zemlja in kar jo napolnjuje, vesoljni svet in prebivalci njegovi. ² Kajti on jo je utemeljil nad morji, nad rekami jo je trdno postavil.

³ Kdo pojde na goro GOSPODOVO in kdo bo stal na mestu svetosti njegove? ⁴ Kdor je nedolžnih rok in srca čistega, kdor ne žene za ničemurnostjo duše svoje in ne priseza na

goljušijo. ⁵ Ta prejme blagoslov od GOSPODA in pravičnost od Boga, rešenja svojega. ⁶ To je zarod onih, ki Ga iščejo, ki iščejo obličje tvoje, *Bog Jakobov.* (Sela.)

⁷ Dvignite, vrata, glave svoje in dvignite se, večne duri, da vstopi slave Kralj! ⁸ Kdo pa je ta slave Kralj? GOSPOD, krepak in mogočen, GOSPOD, mogočen v boju. ⁹ Dvignite, vrata, glave svoje, dvignite, pravim, večne duri, da vstopi slave Kralj! ¹⁰ Kdo je on, ta slave Kralj? GOSPOD nad vojskami, on je slave Kralj. (Sela.)

25

Psalm Davidov.

¹ K tebi, o GOSPOD, povzdigujem dušo svojo. ² Bog moj, v te upam, naj ne pridem v sramoto, sovražniki moji naj se ne radujejo nad mano. ³ Saj kdorkoli čaka tebe, ne pride v sramoto; osramočeni pa bodo, ki nezvesto ravnajo brez vzroka.

⁴ Pota svoja mi kaži, GOSPOD, steze svoje me uči. ⁵ Vodi me, da hodim po resnici tvoji, in uči me, ker ti si Bog rešenja mojega, tebe čakam ves dan. ⁶ Spomni se, o GOSPOD, mnoge-ga usmiljenja svojega in milosti svojih, ki so od vekomaj. ⁷ Grehov mladosti moje in prestopkov mojih se ne spominjaj, po milosti

svoji se me spominjaj ti, zavoljo dobrote svoje, o GOSPOD.

⁸ Dober in zvestih misli je GOSPOD, zatorej uči grešnike *pravo* pot. ⁹ Vodi krotke, da hodijo po pravici, in krotke uči pot svoj. ¹⁰ Vse steze GOSPODOVE so milost in resnica njim, ki hranijo zavezo njegovo in pričevanja njegova. ¹¹ Zaradi imena svojega, GOSPOD, odpusti krivico mojo, ker velika je.

¹² Kdo je tak mož, ki se boji GOSPODA? On ga pouči, katero pot naj izvoli. ¹³ Duša njegova bode prebivala v dobrem in seme njegovo bo poddedovalo deželo. ¹⁴ Skrivnost GOSPODOVA *javna* je njim, ki se ga boje, in zavezo svojo jim razodeva.

¹⁵ Oči moje *gledajo* neprestano v GOSPODA, zakaj on potegne iz mreže noge moje.

¹⁶ Ozri se v me in milost mi stóri, ker osamel sem in ubožen.

¹⁷ Stiske srca mojega so se pomnožile, iz nadlog mojih me reši.

¹⁸ Poglej siromaštvo moje in težave moje, in odpusti vse grehe moje.

¹⁹ Poglej sovražnike moje, da jih je veliko, in z zlovoljnim sovraštvom me sovražijo. ²⁰ Varuj dušo mojo in reši me, ne pridem naj v sramoto, ker v tebi iščem zavetja.

²¹ Brezmadežnost in poštenost naj me stražita, ker tebe čakam.

²² Reši, Bog, Izraela vseh nadlog njegovih.

26

Psalm Davidov.

¹ Za sodnika mi bodi, GOSPOD; ker sem hodil v brezgrajnosti svoji in v GOSPODA sem upal, ne omahnem. ² Izkušaj me, GOSPOD, in preišči me, z ognjem preizkusi obisti moje in srce moje. ³ Zakaj milost tvoja mi je pred očmi in neprestano hodim v resnici tvoji. ⁴ Ne posedam z ničemurnimi ljudmi in z licemerci se ne shajam. ⁵ Hudobnežev zbor sovražim in z brezbožniki nočem sedeti. ⁶ V nedolžnosti umivam roke svoje, oltar tvoj hočem obhajati, o GOSPOD, ⁷ da zapojem hvalno pesem in oznanjam vsa čuda tvoja. ⁸ GOSPOD, prebivališče ljubim hiše tvoje in mesto, kjer prebiva slava tvoja.

⁹ Ne pograbi z grešniki duše moje in z možmi krvoželjnimi življenja mojega. ¹⁰ V njih rokah je hudodelstvo, desnica njih je polna daril podkupnih. ¹¹ Jaz pa hodim v brezgrajnosti svoji, reši me in milost mi stori. ¹² Noga moja stoji na ravnem, v zborih bodem slavil GOSPODA.

27

Psalm Davidov.

¹ GOSPOD je luč moja in rešitev moja, koga bi se bal? Go-

spod je življenja mojega obrana, koga bi se plašil? ² Ko so se bližali nadme hudobniki, da pojedo moje meso, zatiralci moji in sovražilci moji, spoteknili so se in padli. ³ Če bi se vojska utaborila proti meni, brez strahu mi je srce, če bi nastal boj zoper mene, upajoč še *veselim* se tega.

⁴ Eno sem prosil GOSPODA, tega samo želim: da smem bivati v hiši GOSPODOVI vse dni življenja svojega, da gledam lepoto GOSPODOVO in jo preiskujem v svetišču njegovem. ⁵ Kajti on me skrije v koči svoji ob dnevu nesreče, prikrije me v skrivališču šatora svojega in me vzdigne na skalo. ⁶ In tako bo povišana glava moja nad sovražnike moje, stoječe okrog mene, in daroval bodem v šatoru njegovem daritve glasnega veselja, pel bodem in psalme brenkal GOSPODU.

⁷ Sliši me, o GOSPOD, ko kličem z glasom svojim, usmili se me in odgovori mi. ⁸ *Ker veliš*: Išcite obličje moje! srce moje ti govori: Obličje tvoje bodem iskal, GOSPOD. ⁹ Ne skrivaj mi obličja svojega, ne zapodi v jezi hlapca svojega; pomoč moja si bil, ne zavrzi me in ne zapusti me, o Bog zveličanja mojega. ¹⁰ Kajti oče moj in mati moja sta me zapustila, GOSPOD pa

me k sebi privije. ¹¹ Uči me, GOSPOD, svoj pot in vodi me po ravni stezi zavoljo njih, ki name preže. ¹² Ne izdajaj me želji zatiralcev mojih, ker zoper mene stoje lažnive priče in ki pihajo silovitost.

¹³ Ko bi ne veroval, da bom užival dobroto GOSPODOVO v deželi živčih, *bi bil poginil*.

¹⁴ Čakaj GOSPODA, bodi močan in naj se ohrabri srce tvoje, da, čakaj GOSPODA!

28

Psalm Davidov.

¹ K tebi, o GOSPOD, kličem, skala moja, ne delaj mi se gluhega, da ne postanem, ako mi bodeš nem, podoben njim, ki gredo v grob. ² Čuj prošelj mojih glas, ko vpijem k tebi, ko iztezam roke svoje proti hramu tvoje svetosti. ³ Ne vleci me v pogubo z brezbožniki in ž njimi, ki delajo krivico, ki govore mir z bližnjimi svojimi, hudobija pa *biva* v njih srcu. ⁴ Daj jim po njih delu in po hudobnosti njih dejanj, po delu njih rok jim daj, povrni jim, kar so zaslužili. ⁵ Ker ne menijo se za dejanja GOSPODOVA in za delo rok njegovih — podere jih, a postavi jih ne.

⁶ Hvaljen bodi GOSPOD, ker je uslišal prošelj mojih glas. ⁷ GOSPOD je moč moja in ščit moj; njemu je zaupalo srce

moje in pomagal mi je, zato se silno raduje srce moje in slavlil ga bodem s pesmijo svojo.

⁸ GOSPOD je moč svojim in rešilna obrana maziljencu svojemu. ⁹ O reši ljudstvo svoje in blagoslovi dediščino svojo, in pasi jih ter podpiraj jih na veke!

29

Psalm Davidov.

¹ Dajajte GOSPODU, sinovi Božji, dajajte GOSPODU slavo in hvalo. ² Dajajte GOSPODU slavo njegovega imena, priklanjajte se GOSPODU v diki svetosti.

³ Glas GOSPODOV *se razlega* nad vodami, Bog slave mogočni grmi, GOSPOD nad velikimi vodami. ⁴ Glas GOSPODOV *doni* mogočno, glas GOSPODOV *doni* veličastno. ⁵ Glas GOSPODOV lomi cedre, GOSPOD lomi cedre na Libanu; ⁶ in dela, da skačejo kakor tele, Libanon in Sirion kakor divjega bivola mladič. ⁷ Glas GOSPODOV šviga plamene ognjene. ⁸ Glas GOSPODOV pretresa puščavo, GOSPOD pretresa puščavo Kadeško. ⁹ Glas GOSPODOV dela, da košute *pred časom* rodé, in veje lomi gozdom — ali v svetišču njegovem vse kliče: Slava!

¹⁰ GOSPOD je sedel *kot kralj* o potopu, in GOSPOD kralj stoluje vekomaj. ¹¹ GOSPOD da moč svojemu ljudstvu, GOSPOD

bode blagoslovil ljudstvo svoje z mirom.

30 Psalm Davidov; pesem pri posvečevanju hiše njegove.

¹ Poveličeval te bodem, GOSPOD, ker si me povzdignil in nisi dal sovražnikom mojim radovati se nad mano. ² GOSPOD, Bog moj, ko sem vpil k tebi, si me ozdravil. ³ GOSPOD, izpeljal si iz kraja smrti dušo mojo, ohranil me živega izmed njih, ki padajo v jamo. ⁴ Pojte psalme GOSPODU, svetniki njegovi, in slavite spomin svetosti njegove. ⁵ Kajti jeza njegova je le za trenotek, dobrotta njegova pa za ves vek; jok se pač zvečer naseli, a zjutraj so spevi veseli.

⁶ Jaz pa sem govoril v sreči svoji: Ne omahnem vekomaj. ⁷ GOSPOD, po blagovoljnosti svoji si storil, da je trdno stala gora moja; ko si pa skril obličje svoje, sem bil zbegan. ⁸ K tebi sem klical, GOSPOD, in GOSPODA sem prosil: ⁹ Kaj pridobiš v moji krvi, ko pojdem doli v jamo? ali te bode prah slavil? bode li oznanjal resnico tvojo? ¹⁰ Čuj, o GOSPOD, in usmili se me, GOSPOD, bodi mi pomočnik!

¹¹ Izpreobrnili si mi jok moj v ples, razpasal si raševnik moj in opasal me z radostjo, ¹² da ti prepeva slava moja in ne

umolkne. GOSPOD, Bog moj, hvalil te bodem vekomaj.

31 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Pri tebi, GOSPOD, iščem zavetja; naj ne bodem osramočen vekomaj; po pravičnosti svoji me osvobodi. ² Nagni k meni uho svoje, hitro me otmi; skala pribežališča mi bodi, trden grad, da se rešim. ³ Kajti skala moja si in trdnjava moja, torej zavoljo imena svojega me vodi in me spremljaj. ⁴ Izpelji me iz mreže, katero so skrili zoper mene, saj ti si obrana moja. ⁵ V roko tvojo izročam duha svojega. Odrešil si me, o GOSPOD, resnice Bog mogočni. ⁶ Sovražim nje, ki časté ničemurnosti prazne, jaz pa upam v GOSPODA. ⁷ Radoval se bodem in veselil usmiljenja tvojega, ker si se ozrl na siromaštvo moje, spoznal duše moje stiske; ⁸ in nisi me izdal sovražniku v roko, a v prostoren kraj si postavil noge moje.

⁹ Usmili se me, GOSPOD, ker v stiski sem, od žalovanja hira oko moje, duša moja in telo moje. ¹⁰ Kajti v žalosti je minilo življenje moje in leta moja v zdihovalju; vsled moje krivice hira krepkost moja in kosti moje ginejo. ¹¹ Zavoljo vseh sovražnikov svojih sem prišel v zasmeš, da, celo sosedom svojim,

strah pa sem znancem svojim; ko me zagledajo zunaj, beže od mene. ¹² V pozabljenje me zagreba srce kakor mrtvega, postal sem kakor orodje potrto. ¹³ Kajti zasramovanje čujem od mnogih, strah okroginokrog; posvetujoč se skupaj zoper mene, mislijo, kako bi prestregli dušo mojo.

¹⁴ Jaz pa upam v te, GOSPOD, govorim: Bog moj si ti. ¹⁵ V rokah tvojih so časi moji; otni me iz rok sovražnikov mojih in preganjalcev mojih. ¹⁶ Daj, da sveti obličje tvoje nad tvojim hlapcem, reši me po milosti svoji. ¹⁷ GOSPOD, naj ne pridem v sramoto, ker tebe kličem; osramočeni naj bodo brezbožni in molče naj gredo v pekel. ¹⁸ Onemé naj ustne lažnive, ki govoré zoper pravičnega trdo, z napuhom in zaničevanjem.

¹⁹ O, kako obila je dobrot tvoja, katero hraniš njim, ki se te bojé, in izkazuješ njim, ki pribegajo k tebi, vpričo otrok človeških. ²⁰ Skrivaš jih v skrivališču obličja svojega pred zarotami ljudi, varuješ jih v koči svoji prepira jezikov. ²¹ Hvaljen bodi GOSPOD, ker mi je izkazal čudovito milost svojo v utrjenem mestu. ²² Jaz sem bil sicer rekel v malodušnosti svoji: Iztrebljen sem izpred oči tvojih. Ven-

dar si slišal molitev mojih glas, ko sem k tebi vpil.

²³ Ljubite GOSPODA, vsi svetniki njegovi: GOSPOD hrani zvestobo in povrača preobilo njemu, ki ravna ošabno. ²⁴ Močni bodite in naj se vam ohrabri srce, vi vsi, ki čakate GOSPODA.

32

Psalm Davidov. Pouk.

¹ Blagor mu, komur so odpuščeni prestopki, čigar greh je prikrit. ² Blagor človeku, ki mu GOSPOD ne všteva krivice in čigar duh nima v sebi zvijače.

³ Ko sem molčal, so perele kosti moje vsled stoka mojega po cele dneve. ⁴ Ker po dnevi in po noči je bila težka nad mano roka tvoja, da se mi je sok životni sušil kakor v poletni vročini. (Sela.) ⁵ Greh svoj sem ti razodel in krivice svoje nisem prikril; dejal sem: Izpovedam se prestopkov svojih GOSPODU. In ti si odpustil krivdo mojega greha. (Sela.)

⁶ Zato naj te ponižno prosi vsak pobožni ob času, ko te lahko najde; zares, ko pride povodenj velikih vodá, njega ne doseže. ⁷ Ti si zavetje meni; stiske me obraniš, s pesmami oproščenja me obdaš. (Sela.)

⁸ Jaz ti dam razumnost in kazal ti bodem, po kateri poti naj hodiš; svetoval ti bodem, v te vpirajoč svoje oko. ⁹ Ne

bodite kakor konj, kakor mezeg brez razuma, katerima je z uzo in vajetom, njiju opravo; brzdati gobec, sicer se ti ne pokorita. ¹⁰ Mnoge bolečine zadenejo brezbožnika; kdor pa stavi upanje v GOSPODA, njega obdaja milost. ¹¹ Veselite se v GOSPODU in radujte, pravični, in glasno pojte vsi, ki ste pravega srca.

33 ¹ Radujte se, pravični, v GOSPODU, poštenim se spodobí hvalno petje. ² Slavite GOSPODA s citrami, z desetostrunjem mu pojte psalme. ³ Pojte mu novo pesem, krepko udarjajte *na strune* z radostnim vpitjem.

⁴ Ker prava je beseda GOSPODOVA in vsako delo njegovo se *vrši* v zvestobi. ⁵ Pravičnost ljubi in sodbo, milosti GOSPODOVE polna je zemlja. ⁶ Z besedo GOSPODOVO ustvarjena so nebesa in z dihom ust njegovih vsa vojska nebeška. ⁷ Morske vode zbira kakor na kup in v shrambe deva valove. ⁸ Boj se GOSPODA vsa zemlja, pred njim naj trepetajo vsi prebivalci sveta. ⁹ Kajti on je rekel, in se je zgodilo, on je zapovedal, in stalo je trdno. ¹⁰ GOSPOD uničuje narodov sklep, misli ljudstev podira. ¹¹ Sklep GOSPODOV pa ostane vekomaj, misli srca njegovega od roda do roda. ¹² Bla-

gor narodu, čigar Bog je GOSPOD, ljudstvo, katero si je izvolil v dediščino.

¹³ Z nebes gleda GOSPOD, vidi vse sinove človeške. ¹⁴ Z mesta prebivališča svojega gleda na vse prebivalce zemlje, ¹⁵ on, ki obrazuje srca njih vseh, ki pazi na vsa njih dela. ¹⁶ Ni ga kralja, ki bi se rešil z množico krdel, junak se ne otme z veliko močjo. ¹⁷ Vara se, *kdor upa* s konjem se rešiti, velika moč njegova *jezdeca* ne odnese. ¹⁸ Glej, GOSPOD *vpira* oko svoje na njé, ki se ga bojé, na njé, ki čakajo milosti njegove; ¹⁹ da reši smrti njih dušo in jih žive ohrani v lakoti.

²⁰ Duša naša čaka GOSPODA, on je pomoč naša in ščit naš. ²¹ Kajti v njem se razveseli srce naše, ker smo zaupali njegovemu svetemu imenu. ²² Milost tvoja, o GOSPOD, bodi nad nami, kakor te zaupno čakamo.

34 *Psalm Davidov*, ko je premenil vedenje svoje pred Abimelekom in je odšel, ko ga je on spodil.

¹ Slavil bodem GOSPODA vsak čas, vedno bodi hvala njegova v ustih mojih. ² V GOSPODU se bode ponašala duša moja, čuli bodo to krotki ter se veselili. ³ Poveljučje GOSPODA z menoj in skupno povišujmo ime njegovo!

⁴ Iskal sem GOSPODA in mi je odgovoril, in iz vseh strahov mojih me je rešil. ⁵ Kateri gledajo vanj, bodo razsvetljeni, in obličje njih ne zardi od sramote. ⁶ Ta ubožec je klical, in GOSPOD ga je uslišal in rešil ga je iz vseh stisk njegovih. ⁷ Šatorišče stavi angel GOSPODOV okrog njih, ki se ga boje, in jih otimlje. ⁸ Pokusite in vidite, kako dober je GOSPOD. Blagor možu, ki išče v njem zavetja svojega. ⁹ Bojte se GOSPODA, svetniki njegovi, ker stradanja ni njim, ki se ga boje. ¹⁰ Mladi levi so v potrebi in stradajo, kateri pa iščejo GOSPODA, ne pogrešajo nobene dobrote.

¹¹ Pridite, otroci, poslušajte me, strahu GOSPODOVEGA vas bodem učil. ¹² Kdo je oni mož, ki se veseli življenja, želi mnogo dni, da uživa dobro? ¹³ Varuj jezik svoj hudega in ustne svoje, naj ne govore zvijače. ¹⁴ Umikaj se hudemu in delaj dobro, išči mirú in hodi za njim. ¹⁵ Oči GOSPODOVE pazijo na pravične in ušesa njegova na njih vpitje. ¹⁶ Srdito pa je njim, ki delajo hudo, obličje GOSPODOVO, da iztrebi z zemlje njih spomin. ¹⁷ Ko kličejo *pravični*, jih sliši GOSPOD in iz vseh stisk jih otimlje. ¹⁸ Blizu je GOSPOD tistim, ki so potrtega srca, in ponižne v duhu rešuje. ¹⁹ Mnoge so pravičnega

nadloge, ali iz njih vseh ga reši GOSPOD. ²⁰ Vse kosti njegove ohrani, ena izmed njih se ne zlomi. ²¹ Brezbožnika pa zaduši hudo, in sovražilci pravičnega se bodo pokorili za krivico svojo. ²² GOSPOD otimlje dušo hlapcev svojih in ne pogubi se nobeden, ki išče zavetja v njem.

35

Psalm Davidov.

¹ Bojuj se, GOSPOD, zoper nje, ki se bojujejo z menoj, vojskuj se ž njimi, ki se vojskujejo z menoj. ² Zgrabi ščit veliki in mali in vstani meni v pomoč. ³ In potegni sulico in zapri pot njim, ki me preganjajo; reci duši moji: Jaz sem rešenje tvoje. ⁴ Sramujejo se naj in v sramoto pridejo, kateri iščejo duše moje, umakniti se morajo in rdečica naj jih oblije, kateri mi nameravajo hudo. ⁵ Bodo naj kakor pleve pred vetrom in angel GOSPODOV naj jih podi. ⁶ Temna bodi njih pot in polzka in angel GOSPODOV naj jih preganja. ⁷ Ker brez vzroka so mi skrito nastavili mrežo svojo, brez vzroka jamo izkopali duši moji. ⁸ Poguba naj pride nanj iznenada, in naj ga ujame mreža njegova, katero je skril, v pogubo naj pade vanjo. ⁹ In duša moja se bo radovala v GOSPODU, veselila se v rešenju njegovem.

¹⁰ Vse kosti moje bodo govorile: GOSPOD, kdo je tebi enak? Siromaka otimlješ *iz rok* močnejšega od njega, dà, siromaka in ubožca *iz rok* njega, ki ga pleni.

¹¹ Priče vstajajo krivične, česar si nisem v svesti, me izprašujejo. ¹² Hudo mi vračajo za dobro; zapuščena je duša moja. ¹³ In vendar sem jaz, ko so bili bolni, oblečen v raševino, s postom pokoril dušo svojo in molitev moja se je vračala v nedrije moje. ¹⁴ Vedel sem se, kakor bi mi bil prijatelj ali brat, kakor žalujoč po materi sem hodil sključen v žalni obleki. ¹⁵ Oni pa so se radovali moje hromote in se zbirali, zbirali so se zoper mene, druhal hudobna, in nisem *tega* vedel, psovali so me in niso nehali; ¹⁶ kakor brezbožni zabavljivci pri posameznikih so s svojimi zobmi režali name.

¹⁷ GOSPOD, doklej bodeš gledal? Reši dušo mojo njih pogube, mladih levov edino moja.

¹⁸ Slavil te bodem v velikem zboru, med ljudstvom obilim bodem te hvalil. ¹⁹ Naj se ne radujejo nad menoj, ki so mi neprijatelji iz krivih vzrokov, kateri me sovražijo brez vzroka, naj ne mežikajo z očesom. ²⁰ Miru namreč ne govore, temuž zoper mirne v deželi iz-

mišljajo zvijačne stvari. ²¹ In proti meni režé, govoreč: Prav, prav, oko naše vidi!

²² Vidiš to, GOSPOD, ne molči *torej*; Gospod, ne bivaj daleč od mene. ²³ Zbúdi se in vstani na sodbo mojo, Bog moj in Gospod moj, na pravdo mojo. ²⁴ Sodi me po pravičnosti svoji, GOSPOD Bog moj, in naj se ne veselé nad mano. ²⁵ Naj ne govore v srcu svojem: Ahá, tako smo želeli! ne govore naj: Pogoltnili smo ga. ²⁶ Osramočeni naj bodo in se zardé vsi skupaj, ki se vesele nesreče moje, s sramoto naj se zagrnejo in nečastjo, kateri se povzdigujejo proti meni. ²⁷ A prepevajo naj in se radujejo, kateri se veselé pravičnosti moje, in govore naj vedno: Poveličevan bodi GOSPOD, ki se veseli miru svojega hlapca. ²⁸ In jezik moj bode oznanjal pravičnost tvojo, ves dan hvalo tvojo.

36 Načelniku godbe. *Psalm* hlapca GOSPODOVEGA, Davida.

¹ Grehotnost brezbožnika govori v srca mojega globini: Pred očmi njegovimi ni strahu Božjega. ² Kajti *pregreha* se mu sladká v oči, da se ne bode našla krivica njegova in sovražila. ³ Besede ust njegovih so zloba in zvijača, opustil je razum, da bi delal dobro. ⁴ Zlobo izmišlja v postelji svoji, stopa

na pot, ki ni dobra, hudo se mu ne gnusi.

⁵ GOSPOD, do nebes *sega* milost tvoja, zvestoba tvoja do najvišjih oblakov. ⁶ Pravičnost tvoja je kakor gore Božje, sodbe tvoje kakor velika globočina; ljudi in živali ohranjaš, GOSPOD. ⁷ Kako dragocena je milost tvoja, Bog, in sinovi človeški pribegajo v senco peroti tvojih. ⁸ Nasičujejo se od obilosti hiše tvoje, in iz reke sladkosti svojih jih napajaš. ⁹ Kajti pri tebi je življenja vir, v svetlobi tvoji uživamo svetlobo.

¹⁰ Ohrani milost svojo njim, ki te poznajo, in pravičnost svojo tistim, ki so pravega srca. ¹¹ Ne zadeni me prevzetnega noga in roka krivičnih naj me ne prežene. ¹² *Glej*, tam so padli hudodelniki, na tleh leže in ne morejo vstati!

37

Psalm Davidov.

¹ Ne srdi se zaradi hudobnežev, ne zavidaj njim, ki delajo krivico. ² Ker hitro se pokosé kakor trava in zvenejo kakor bujno zelenje. ³ Upaj v GOSPODA in delaj dobro, prebivaj v deželi in goji zvestobo. ⁴ In razveseljuj se v GOSPODU, in on ti dá, česar srce tvoje želi. ⁵ Zvrni na GOSPODA *žitja* svojega pot in upaj vanj; on *vse prav* stori. ⁶ In stori, da zasije

kakor luč pravičnost tvoja in pravica tvoja kakor opoldansko *solnce*. ⁷ Molčé se naslanjaj na GOSPODA in čakaj ga strpljivo, ne srdi se zaradi njega, ki ima srečo na poti svoji, zaradi moža, ki izvršuje hude naklepe. ⁸ Odjenjaj od jeze in pústi togoto, ne srdi se, ker bi le hudo storil. ⁹ Zakaj hudodelniki bodo iztrebljeni, čakajoči pa GOSPODA bodo podedovali deželo. ¹⁰ Še malo namreč, in brezbožnika ne bode več, in ogledoval boš mesto njegovo, a njega ne bode. ¹¹ Krotki pa bodo podedovali deželo in se radovali v obilosti miru.

¹² Brezbožnik hudo misli zoper pravičnega in škriplje z zobmi svojimi proti njemu. ¹³ GOSPOD pa se mu smeje, ker vidi, da prihaja dan njegov. ¹⁴ Meč so potegnili brezbožni in lok svoj napeli, da podedo ubožca in siromaka, da pobijejo tiste, ki pošteno živé. ¹⁵ A njih meč jim predere srce in njih loki se zdrobe. ¹⁶ Boljše je malo, kar ima pravičnik, nego velika bogastva brezbožnikov. ¹⁷ Kajti roke brezbožnih bodo strte, pravične pa podpira GOSPOD. ¹⁸ GOSPOD pozna dneve popolnoma mu vdanih, in njih dediščina ostane vekomaj. ¹⁹ Ne bodo osramočeni ob hudem času in v

dnevi lakote bodo nasičeni.
 20 Toda brezbožni poginejo, in sovražniki GOSPODA bodo kakor krasota livad, minevajo in izginejo kakor dim.

21 Napósodo jemlje brezbožnik, a vrniti ne more, pravičnik pa je milosten in darežljiv.
 22 Kajti blagoslovljenci *Božji* podedujejo deželo, katere paprokletstvo Njegovo zadene, bodo iztrebljeni. 23 GOSPOD utrjuje stopinje *vrlega* moža, in pot njegova Mu je po volji. 24 Kadar pade, ne obleži, ker GOSPOD podpira roko njegovo.
 25 Mlad sem bil in sem se postaral, a nisem videl pravičnika zapuščenega, ne otrok njegovih prositi kruha. 26 Ves dan deli miloščino in posoja in v blagoslovu je seme njegovo.
 27 Odstopi od hudega in delaj dobro, in prebival boš *v deželi* vekomaj. 28 Kajti GOSPOD ljubi pravico in ne zapusti svetih svojih, na veke jih bode hranil; seme brezbožnikov pa se iztrebi. 29 Pravični podedujejo deželo in prebivali bodo večno v njej. 30 Pravičnega usta uče modrost in jezik njegov govori pravico. 31 V srcu njegovem je postava njegovega Boga, neomahljivi mu bodo koraki.

32 Brezbožnik zalezuje pravičnika in želi ga umoriti. 33 A GOSPOD ga ne pusti v roki nje-

govi, tudi ga ne obsodi, ko ga bodo sodili. 34 Čakaj GOSPODA in drži se poti njegove, tedaj te poviša, da podeduješ deželo; ko bodo iztrebljeni brezbožni, boš videl. 35 Videl sem brezbožnika silovitega, in razprostiral se je kakor zeleneče drevo v domači zemlji. 36 In šel sem mimo, in glej, ni ga bilo več, in iskal sem ga, a ni ga bilo najti. 37 Opazuj poštenega in glej pravičnega: da bodočnost ima mož miru. 38 Prestopniki pa poginejo vsi skupaj, zarod brezbožnih se iztrebi. 39 A rešitev pravičnih je od GOSPODA, on je njih zavetišče ob stiski. 40 In pomaga jim GOSPOD ter jih otima, otima jih brezbožnikov in jih rešuje, ker so pribegli v zavetje k njemu.

38 Psalm Davidov, v spomin.

1 GOSPOD, v srdu svojem me ne pokori in v togoti svoji me ne kaznuj. 2 Kajti pšice tvoje so se zabodle vame in težko me tlači roka tvoja. 3 Nič zdravega ni na mesu mojem zavoljo srda tvojega, miru ni v kosteh mojih zavoljo greha mojega. 4 Zakaj krivice moje mi preseza jo glavo, kakor težko breme me *tlačijo*, pretežke so zame. 5 Rane moje smrdé in se gnojé, zavoljo nespameti moje. 6 Mučim se in sključen sem jako, ves

dan hodim v žalni obleki. ⁷ Kajti ledja moja so polna prisada in nič ni zdravega na mesu mojem. ⁸ Oslabljen sem in potrt presilno, tulim od stokanja svojega srca.

⁹ Gospod, pred teboj je vse hrepenenje moje, in zdihovanje moje ti ni skrito. ¹⁰ Srce moje polje, zapustila me je moja krepkost, tudi luč mojih oči mi je zamrla. ¹¹ Ljubljenci moji in prijatelji moji izdaleč gledajo nadlogo mojo, in sorodniki moji stoje oddaleč. ¹² Tisti pa, ki mi prežé po življenju, *mi* stavijo zanke, in kateri iščejo nesreče moje, govoré o pogubi in izmišljajo ves dan zvijače.

¹³ Jaz pa, kakor glušec, ne slišim in sem kakor mutec, ki ne odpre svojih ust. ¹⁴ *Dà*, postal sem kakor on, ki ne sliši in ki mu ni dokazov v ustih. ¹⁵ Kajti tebe čakam, o GOSPOD, ti *zame* odgovoriš, Gospod Bog moj. ¹⁶ Ker rekel sem: Da se pač ne radujejo nad menoj! Ko omahuje noga moja, se povzdigujejo proti meni. ¹⁷ *Zdaj* pazdaj *se bojim*, da padem, in bolečina moja mi je vedno pred očmi. ¹⁸ Krivico svojo namreč pripoznavam in greh moj me skrbi. ¹⁹ Neprijatelji moji pa so čvrsti in močni, in množijo se, kateri me sovražijo iz krivih vzrokov. ²⁰ In vračajoč hudo za dobro,

mi nasprotujejo, zato ker hodim za dobrim. ²¹ Ne zapústi me, o GOSPOD, Bog moj, ne bivaj daleč od mene. ²² Hiti mi na pomoč, o Gospod, rešenje moje!

39 Načelniku godbe, Jedutunu. Psalm Davidov.

¹ Rekel sem: Pazil bodem na pota svoja, da ne grešim z jezikom svojim; z uzdo bodem čuval usta svoja, dokler bode brezbožnik pred menoj. ² Onemel sem in *se vdal* tihoti, tih sem bil, ne meneč se i za dobro; ali hujšala se je bolečina moja. ³ Srce moje se je vnelo v meni, v premišljevanju mojem se je vžgal ogenj; govoril sem z jezikom svojim: ⁴ *Daj*, da zvem, o GOSPOD, konec svoj in kolika je mera mojih dni, da vem, kako sem minljiv. ⁵ Glej, le po dlan dolge si naredil dni moje, in vek moj je kakor nič pred teboj; zares, zgolj ničevost je vsak človek, čeprav stoji trdno. (Sela.)

⁶ Zares, kakor senčna podoba hodi človek, res, za nič se toliko vznemirja: kopiči *imetje*, a ne ve, kdo to pograbi. ⁷ In sedaj, česa naj pričakujem, o Gospod? Nada moja *se ozira* v te. ⁸ Vseh prestopkov mojih me reši, nespametnežem v zasmeš me ne izpostavi. ⁹ Molčim, ne odprem ust svojih, ker ti si *vse prav* storil. ¹⁰ Obrni od

mene bič svoj, od udarca roke tvoje jaz omahujem. ¹¹ Ko s kaznimi za krivde pokoriš človeka, uničuješ kakor molj *suchno* lepoto njegovo — zares, zgolj ničevost je sleherni človek. (Sela.)

¹² Čuj molitev mojo, o GOSPOD, in uho nagni k vpitju mojemu; nikar ne molči solzam mojim, kajti tujec sem pri tebi in naselnik kakor vsi očetje moji. ¹³ Prizanesi mi, da se okrepečam, preden odidem in me več ne bo.

40 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Stanovitno sem čakal GOSPODA, in on je, nagnivši se k meni, slišal vpitje moje. ² In me je potegnil iz jame pogube, iz kaluže, in je postavil noge moje na skalo, utrdil korake moje. ³ In v usta moja je del novo pesem, hvalno pesem našemu Bogu: mnogi bodo to videli in se bali ter upali v GOSPODA.

⁴ Blagor možu, ki stavi v GOSPODA upanje svoje ter se ne ozira v prevzetnike in nje, ki odstopajo za lažjo. ⁵ Mnoga so čuda tvoja, o GOSPOD Bog moj, ki si jih storil, in mnoge misli tvoje za nas; nihče ni tebi enak; če bi jih hotel oznanjati in pripovedovati, preveliko jih je, da bi jih naštel. ⁶ Klalnih

in jedilnih darov se nisi veselil, a ušesa si mi odprl, žgalnih žrtev in daritev za greh nisi zahteval. ⁷ Tedaj sem rekel: Glej, jaz grem — v zvitku knjige je pisano o meni; ⁸ veselje mi je delati voljo tvojo, Bog moj, in postava tvoja je v mojem srcu. ⁹ Blagovestje o pravičnosti sem oznanjal v zboru velikem, glej, ustnic svojih nisem zadržaval, o GOSPOD, ti veš. ¹⁰ Pravičnosti tvoje nisem skrival v srcu svojem, zvestobo tvojo in zveličanje tvoje sem razglasil, nisem utajil milosti tvoje in resnice tvoje velikemu zboru.

¹¹ Ti pa, o GOSPOD, ne odtezaj mi usmiljenja svojega, milost tvoja in resnica tvoja naj me hranita vedno. ¹² Kajti obsula so me zla, ki jim ni števila, zgrabile so me krivice moje tako, da pregledati ne morem; več jih je nego glave moje las, in srce moje me je zapustilo.

¹³ Blagovoli me oteti, o GOSPOD, hiti mi na pomoč, GOSPOD! ¹⁴ Osramočeni naj bodo in rdečica naj jih oblije vse vkup, ki iščejo duše moje, da jo pogube; umaknejo se naj in pridejo v nečast, ki želé nesreče moje. ¹⁵ Ostrmé naj nad plačilom sramote svoje, ki mi pravijo: Ahá, Ahá! ¹⁶ Vesele se

naj in radujejo v tebi vsi, ki te iščejo, govore naj vedno: Poveličan bodi GOSPOD! kateri ljubijo rešenje tvoje. ¹⁷ Ubog sem res in potreben, ali Gospod skrbi zame. Pomoč si moja in rešitelj moj, o Bog moj, ne odlašaj!

41 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Blagor mu, kdor se sočutno ozira na siromaka: ob dnevu nesreče ga otme GOSPOD. ² GOSPOD ga bode zaslanjal in ga ohranil življenju, da ga bodo blagrovale na zemlji; in ne izdajaj ga želji sovražnikov njegovih. ³ GOSPOD ga bo podpiral na postelji slabosti; vse ležišče njegovo v bolezni njegovi premeniš.

⁴ Jaz sem rekel: GOSPOD, usmili se me, ozdravi dušo mojo, ker tebi sem grešil. ⁵ Sovražniki moji pa govore hudo o

meni: Kdaj bode umrl in izgine ime njegovo? ⁶ In če kdo pride obiskat *me*, govori laž; srce njegovo si zbira krivico, in gre ven in jo raznaša. ⁷ Skupaj šepetajo zoper mene vsi sovražilci moji, zoper mene izmišljajo, kar bi mi bilo v zlo, *govoreč*: ⁸ Stvar silno huda se ga je prijela, in ko je obležal, ne vstane več. ⁹ Celo prijatelj moj, ki sem mu zaupal, ki je jedel moj kruh, je vzdignil peto proti meni.

¹⁰ Ti pa, GOSPOD, usmili se me in me vzdigni, da jim povrnem. ¹¹ V tem spoznam, da se me veseliš, ko ne bode sovražnik moj ukal nad menoj. ¹² Mene pa vzdržuješ v brezmadežnosti moji in me staviš pred obličje svoje za večno.

¹³ Slava GOSPODU, Bogu Izraelovemu, od vekomaj do vekomaj. Amen in Amen!

Psalmov knjiga druga.

42 Načelniku godbe. Pouk, sinov Koratovih.

¹ Kakor jelen koprni po potokih vodá, tako duša moja koprni po tebi, o Bog. ² Žejna je duša moja Boga, mogočnega, živega Boga: Kdaj pridem in se prikažem pred obličjem Božjim?

³ Solze moje so mi za hrano po dnevi in po noči, ko mi rekajo ves dan: Kje je Bog tvoj?

⁴ Tega se spominjam, ko izlivam v sebi dušo svojo: kako sem šel s krdelom in jih spremljal do hiše Božje, z glasom radostnega petja in hvale, v množici,

ki praznuje. ⁵ Kaj si tako žalostna, duša moja, in nepokojna v meni? Čakaj Boga, kajti še ga bodem slavil, *da je* pomoč obličja mojega in moj Bog.

⁶ Žalostna je v meni duša moja, zatorej se spominjam tebe iz dežele Jordanske in Hermonske, z gore Micar. ⁷ Brezno kliče breznu ob šumenju slapov tvojih, vsi valovi in zagoni tvoji so se zgrnili name. ⁸ *Vendar* mi pošlje GOSPOD ob dnevu milost svojo, in po noči bode z menoj hvalna pesem njemu, molitev k Bogu mogočnemu življenja mojega. ⁹ Govoril bodem Bogu mogočnemu, skali svoji: Zakaj me zabiš? zakaj mi je v žalosti hoditi zaradi zatiranja sovražnikovega? ¹⁰ Kakor bi drobili kosti moje, me sramoté zatiralci moji, govoreč mi ves dan: Kje Bog je tvoj? ¹¹ Kaj si tako žalostna, duša moja, in nepokojna v meni? Čakaj Boga, kajti še ga bodem slavil, *da je* pomoč obličja mojega in moj Bog.

43 ¹ Sodi me, o Bog, in prevzemi pravdo mojo zoper ljudstvo nesveto, moža zvijačnega in krivičnega reši me. ² Kajti ti si Bog moči moje, zakaj me zametaš? zakaj mi je v žalosti hoditi zaradi zatiranja sovražnikovega? ³ Pošlji luč svojo in resnico svojo, oni naj me vo-

dit, pripeljeta naj me na goro svetosti tvoje in v šatore tvoje; ⁴ da stopim pred oltar Božji, pred Boga mogočnega, ki je veselje radosti moje, in te slavim s citrami, o Bog, Bog moj. ⁵ Kaj si tako žalostna, duša moja, in nepokojna v meni? Čakaj Boga, kajti še ga bodem slavil, *da je* pomoč obličja mojega in moj Bog.

44 Načelniku godbe. *Psalms* sinov Koratovih. Pouk.

¹ O Bog, z ušesi svojimi smo slišali, očetje naši so nam pripovedovali, *kako* delo si storil v njih časih, v časih starodavnih. ² Ti si z roko svojo izgnal poganke narode in naselil njé, zatrl si ljudstva in razširil njé. ³ Niso namreč z mečem svojim dobili dežele v oblast, in njih rama jim ni dala rešenja, marveč desnica tvoja in rama tvoja in obličja tvojega luč, ker blagovoljen si jim bil. ⁴ Ti sam si kralj moj, o Bog: Pošlji vsakršno rešenje Jakobu. ⁵ S teboj poderemo na tla zatiralce svoje, v imenu tvojem pogazimo nje, ki se vzpenjajo zoper nas. ⁶ Ker na lok svoj se ne zanašam, in meč moj me ne reši. ⁷ Ali ti nas otimaš zatiralcev naših in sovražilce naše osramočuješ. ⁸ Z Bogom se hvalimo vse dni in ime tvoje bodemo slavili vekomaj. (Sela.)

⁹ Zdaj pa si nas zavrgel in izdal v sramoto in ne hodiš z našimi vojskami. ¹⁰ Storil si, da smo se umaknili sovražniku, in neprijatelji naši si kopičijo plen. ¹¹ Izdal si nas kakor ovce v hrano in med pogane si nas razkropil. ¹² Prodal si ljudstvo svoje za malo in povišal nisi cene njegove. ¹³ Izpostavil si nas v zasrambo sosedom našim, v zasramovanje in zasmehovanje njim, ki so okoli nas. ¹⁴ Za pregovor si nas postavil med narodi in da ljudstva majejo z glavo *nad nami*. ¹⁵ Ves dan mi je nečast moja pred očmi in obličja mojega sramota me pokriva. ¹⁶ Zaradi glasu zasramovalca in preklinjalca, spričo sovražnika in maščevalca.

¹⁷ Vse to nas je zadelo, in vendar te nismo pozabili niti nezvesto ravnali proti zavezi tvoji. ¹⁸ Ni se umeknilo srce naše in stopinja naša ni zavila v stran od steze tvoje, ¹⁹ da si nas *tako* potrl v kraju šakalov in pokril s senco smrti. ²⁰ Ako bi bili pozabili imena Boga našega in iztegnili roke svoje k bogu tujemu, ²¹ ali bi ne bil Bog tega poiskal? Saj on pozna srca skrivnosti. ²² Toda zavoljo tebe nas moré ves dan, cenijo nas kakor ovce za klanje.

²³ Zbúdi se, zakaj spiš, o Gospod? Vstani, ne zametaj nas

na večno! ²⁴ Zakaj skrivaš obličje svoje, pozabljaš bedo našo in zatiranje naše? ²⁵ Ker v prah je ponižana duša naša, tal se je prijelo telo naše. ²⁶ Vstani na pomoč nam in reši nas zavoljo milosti svoje.

45 Načelniku godbe. O lilijah. *Psalm* sinov Koratovih. Pouk. Pesem ljubezni.

¹ Iz srca mojega vre lepa beseda; pravim: Kralju pesem moja! jezik moj bodi *kakor* pero spretnega pisarja. ² Mnogo lepši si od sinov človeških, miloba je razlita po ustnah tvojih, zatorej te je Bog blagoslovil vekomaj. ³ Meč svoj si opaši okoli ledij, o junak mogočni, slavo svojo in veličastvo svoje. ⁴ In v veličastvu svojem srečno hodi v prospeh resnice ter krotkosti in pravičnosti, in pokaže ti desnica tvoja strahotna dela. ⁵ Pšice tvoje so ostre, ljudstva bodo padala podte — *zasadé se* sovražnikom kraljevim v srce. ⁶ Prestol tvoj, o Bog, ostane vselej in vekomaj, pravičnosti žezlo je tvojega kraljestva žezlo. ⁷ Ljubil si pravičnost in sovražil krivico, zato te je pomazilil Bog, Bog tvoj, z oljem veselja pred tovariši tvojimi. ⁸ Vsa oblačila tvoja *dišé* miro in aloo in kasijo, iz palač slonokoščenih te razveseljuje godba na strune. ⁹ Hčere kraljeve so med dra-

gimi tvojimi, kraljica stoji tebi na desno v zlatu iz Ofir.

¹⁰ Čuj, hči, in glej in nagni uho svoje ter pozabi ljudstva svojega in hiše očetove svoje.

¹¹ In radoval se bode kralj lepote tvoje; zakaj on je Gospod tvoj: poklanjaj se njemu!

¹² In hči Tirskaa *pride* z darilom, bogatini izmed ljudstev bodo prosili blagovoljnosti tvoje.

¹³ Vsa krasna je hči kraljeva v notranjščini *hiše*, obleka njena z zlatom je pretkana.

¹⁴ V pisanih oblačilih jo privedo h kralju, zanjo pa device, njene tovarišice, pripeljejo k tebi.

¹⁵ Vodili jih bodo z največjim veseljem in radovanjem in stopijo v palačo kraljevo.

¹⁶ Na mestu očetov tvojih bodo sinovi tvoji, za vojvode jih postaviš po vsej zemlji. ¹⁷ Spominjal bodem imena tvojega od roda do roda, zato te bodo slavila ljudstva vedno in na večne čase.

46 Načelniku godbe; *psalm* sinov Koratovih; za visoke glasove. Hvalna pesem.

¹ Bog nam je pribežališče in moč, v stiskah pomoč najhitrejša. ² Zato se pa ne bojimo, čeprav se premakne zemlja, če se gore pogreznejo v globino morja. ³ Šumijo naj in se penijo njega vode in gore gibljejo od navala njegovega. (Sela.)

⁴ Je reka, potoki njeni razveseljujejo mesto Božje, *kraj* presveti prebivališč Najvišjega.

⁵ Bog je v sredi njegovi, ne gane se, Bog mu pomore zjutraj ob svitu. ⁶ Ko hrume narodi, gibljejo se kraljestva, oglasi se on, in taja se zemlja. ⁷ GOSPOD vojnih krdel je z nami, grad visok je nam Bog Jakobov. (Sela.)

⁸ Pridite, glejte dela GOSPODOVA, kakšno pustošenje je naredil na zemlji. ⁹ Vojske miri tja do krajev zemlje, lok lomi in sulico krši, bojne vozove sežiga z ognjem. ¹⁰ «Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog! Povišan naj bodem med narodi, povišan na zemlji.» ¹¹ GOSPOD vojnih krdel je z nami, grad visok je nam Bog Jakobov. (Sela.)

47 Načelniku godbe. Sinov Koratovih psalm.

¹ Vsa ljudstva ploskajte z rokami, ukajte Bogu z donečim glasom! ² Kajti GOSPOD, Najvišji, je strašen, kralj velik nad vso zemljo. ³ Ljudstva nam sili v oblast, narode pod noge naše. ⁴ Odbira nam posestvo naše, ponos Jakoba, ki ga je ljubil. (Sela.)

⁵ Bog je šel v višavo z veselim glasom, GOSPOD s trombe bučanjem. ⁶ Pevajte Bogu, pevajte psalme, pevajte Kralju na-

šemu, pevajte psalme. ⁷ Zakaj vse zemlje kralj je Bog, pevajte psalme poučno. ⁸ Bog kraljuje nad narodi, Bog sedi na prestolu svetosti svoje. ⁹ Plemenitniki narodov so se zbrali v ljudstvo Boga Abrahamovega; zakaj Božji so zaščitniki zemlje, silno je vzvišen.

48 Pesem. Psalm sinov Koratovih.

¹ Velik je GOSPOD in visoke hvale vreden v mestu Boga našega, na gori svetosti svoje.

² Krasno se dviga, veselje vse zemlje je gora Sion, na severni strani, mesto Kralja velikega. ³ Znan je Bog v dvorih njegovih kot grad visok. ⁴ Kajti glej, kralji so se zbrali, pripodili so se skupaj, ⁵ a videli so in so ostrmeli, zmedli so se in zbežali urno. ⁶ Trepet jih je obšel tam, bolečina kakor porodnico. ⁷ Z iztočnim vetrom razbijaš ladje tarske. ⁸ Kakor smo slišali, tako smo videli v mestu GOSPODA nad vojskami, v mestu Boga našega: Bog ga utrjuje na veke. (Sela.)

⁹ Premišljali smo milost tvojo, o Bog, sredi svetišča tvojega. ¹⁰ Kakor ime tvoje, tako je slava tvoja do krajev zemlje; pravičnosti je polna desnica tvoja. ¹¹ Veseli se naj gora Sion, radostno naj poskakujejo hčere Judove zavoljo sodeb tvo-

jih. ¹² Obhodite Sion in obkrožite ga, štejte stolpe njegove. ¹³ Ogledujte natančno trdno zidovje njegovo, preglejte palače njegove, da znate pripovedovati prihodnjemu rodu! ¹⁴ Zakaj ta Bog je Bog naš vselej in vekomaj. Ta nas bode vodil do smrti.

49 Načelniku godbe. Sinov Koratovih psalm.

¹ Čujte to vsa ljudstva, poslušajte vsi sveta prebivalci, ² i nizki i visoki, bogatini in ubožci vsi skupaj! ³ Usta moja bodo govorila modrost in srca mojega premišljevanje bo razumnost. ⁴ Uho svoje nagnem h govoru v prilikah, na strune igraje, bodem razodeval uganko svojo.

⁵ Kaj bi se bal v dnevih nesreče, kadar me obdaja krivičnost tistih, ki mi so za petami, ⁶ njih, ki zaupajo v premoženje svoje in se ponašajo v obilosti bogastva svojega? ⁷ Brata nikakor ne more odkupiti nihče, ne more dati Bogu zanj pravne denarja ⁸ (predrag namreč je njih duše odkup, zato ga ne zmore vekomaj), ⁹ da bi živel za večno, ne moral videti jame. ¹⁰ Saj vidi *bogatin*: mrjó modri, enako ginevajo nespametni in neumni in drugim puščajo bogastvo svoje. ¹¹ Menijo, da hiše njih *bodo trajale* za veke, prebivališča njih za vse rodove;

zato imenujejo dežele s svojimi imeni. ¹² In vendar človek v veličju nima obstanka, podoben je živalim, ki poginejo.

¹³ To je usoda njih, ki tako v sebe zaupajo; vendar njih nasledniki odobravajo njih govorjenje. (Sela.) ¹⁴ Kakor ovce bodo razpostavljeni v državi smrti, smrt jim bode pastir; in pravični jim bodo gospodovali tisto jutro, in njih obliko pokonča pekel, da ji ne bo več bivališča.

¹⁵ Ali dušo mojo reši Bog iz države smrti, ker me vzame k sebi. (Sela.)

¹⁶ Ne boj se, ko kdo zaboga, ko se pomnoži slava hiše njegove. ¹⁷ Ker v smrti ne vzame nič tega s seboj, za njim ne pojde slava njegova. ¹⁸ Čeprav blagruje dušo svojo v življenju svojem — i tebe hvalijo, ko si privoščiš —, ¹⁹ vendar pride k rodu očetov svojih, ki vekomaj ne bodo uživali luči. ²⁰ Človek, ki je v veličju, a ni razumen, je podoben živini, ki pogine.

50

Psalm Asafov.

¹ Bog mogočni, Bog, GOSPOD je govoril in poklical zemljo od vzhoda solnčnega do zahoda.

² S Siona, najvišje lepote, se je zasvetil Bog. ³ Pride Bog naš in nikar ne bode molčal; požirajoč ogenj, *gre* pred njim

in okrog njega silen vihar. ⁴ Nebesom kliče odzgoraj in zemlji, da sodi ljudstvo svoje: ⁵ »Zberite mi svetnike moje, kateri so storili zavezo z menoj pri daritvi!« ⁶ In nebesa oznanjajo pravičnost njegovo, kajti Bog je sodnik. (Sela.)

⁷ Čuj, ljudstvo moje, in govoril bodem, o Izrael, in zoper tebe bom pričal! Bog, tvoj Bog sem jaz. ⁸ Nočem te grajati zavaljo daritev tvojih, saj žgalne daritve tvoje so vedno pred menoj. ⁹ Ni mi *treba* jemati iz tvoje hiše junca, ne kozličev iz tvojih ograj. ¹⁰ Ker moja je vsaka zver v gozdih, živali na tisočerih gorah. ¹¹ Vso perotnino gorsko poznam, in kar se poja po polju, je v moji oblasti. ¹² Ko bi bil gladen, ne rekel bi tebi, ker moja je zemlja vesoljna in vse, kar je v njej. ¹³ Ali mar jem meso volovsko, ali pijem kozlov kri? ¹⁴ Hvalne daritve prinašaj Bogu in Najvišjemu opravljaj obljube svoje. ¹⁵ In kliči me v dan stiske, rešil te bodem in ti me boš častil.

¹⁶ Toda krivičniku pravi Bog: Kaj da naštevaš zapovedi moje in jemlješ zavezo mojo v usta svoja? ¹⁷ Saj ti sovražiš svarila in besede moje si vrgel zase. ¹⁸ Kadar vidiš tatú, se ž njim hitro sprijazniš in s pre-

šestniki se družiš. ¹⁹ Usta svoj-
ja rabiš za hudo in z jezikom
svojim spletaš zvijačo. ²⁰ Sedé
obrekujeteš svojega brata, matere
svoje sina spravljáš v sramoto.
²¹ To si delal, in ker sem mol-
čal, si menil, da sem prav tebi
enak. A karal te bodem in vse
ti postavil pred oči.

²² Pazite vendar na to vi,
ki zabite Boga, da ne zgrabim
in ga ne bode, ki bi rešil.
²³ Kdor daruje hvalo, me prav
časti, in kdor uravnava pot
svojo, mu pokažem zveličanje
Božje.

51 Načelniku godbe. Psalm Da-
vidov, ko je prišel k njemu
Natan prorok, potem ko se je bil
sešel z Batsebo.

¹ Milosten mi bodi, o Bog,
po dobroti svoji, po obilosti
svojega usmiljenja izbriši pre-
grehe moje. ² Čisto me operi
krivice moje in greha mojega
me očisti. ³ Ker pregrehe svoje
jaz spoznavam in greh moj mi
je vedno pred očmi. ⁴ Tebi, te-
bi samemu sem grešil in storil,
kar je zlo tvojim očem; da
se ti izkažeš pravičnega, ka-
dar govoriš, in čistega, kadar
sodiš.

⁵ Glej, v krivici sem se ro-
dil in v grehu me je spočela
mati moja. ⁶ Glej, ti želiš re-
sničnost v notranjščini, zato mi
v skritosti srca razodevaj mo-

drost *svojo*. ⁷ Očisti me z izo-
pom, da bodem čist, operi me,
da bodem bel bolj nego sneg.
⁸ Daj mi slišati veselje in ra-
dost, da veselja poskakujejo
kosti, ki si jih potrl. ⁹ Skrij
srdito obličje svoje grehom mo-
jim in vse krivice moje izbriši.
¹⁰ Srce čisto mi ustvari, o Bog,
in trdnega duha ponovi v meni.
¹¹ Ne zavrzi me izpred svojega
obličja in svetega Duha svojega
ne jemlji od mene. ¹² Povrni
mi zopet veselje zveličanja svo-
jega in z duhom radovoljnosti
me podpiraj.

¹³ Učil bodem prestopnike
pota tvoja, in grešniki se
povrnejo k tebi. ¹⁴ Reši me
krivde prelite krvi, o Bog,
Bog zveličanja mojega, in ra-
dostno bo hvalil jezik moj pra-
vičnost tvojo. ¹⁵ Gospod, odpri
moje ustne, in usta moja bodo
oznanjala hvalo tvojo. ¹⁶ Ker
ti se ne veseliš daritev, pač
bi jih dal rad, *tudi* žgalnih
daritev ne maraš. ¹⁷ Daritve
Božje so duh potr, srca potr-
tega in pobitega, o Bog, ne za-
metaš.

¹⁸ Z dobrotami obsiplji Sion
po blagovoljnosti svoji, sezidaj
zidovje Jeruzalemsko. ¹⁹ Tedaj
se bodeš veselil daritev pravič-
nosti, žgalnih in celih daritev,
tedaj bodo *pobožni* pokladali
junce tebi na oltar.

52 Načelniku godbe. Pouk Davidov; ko je Doeg Idumejec prišel in naznanil Savlu ter mu rekel: David je prišel v hišo Ahimelekovo.

¹ Kaj se hvališ s hudobijo, o mogočni? Milost Boga mogočnega *traja* vse dni. ² Nesrečo napravljáš z jezikom svojim, podoben je ostri britvi, ti zvižaje snovatelj! ³ Hudo ljubiš bolj ko dobro, laž bolj ko govorico pravice. (Sela.) ⁴ Ljubiš zgolj besede pogubne, o jezik zvižalni. ⁵ Zatorej te tudi Bog mogočni podere na vekomaj, zgrabi te in prežene iz šatora *tvojega*, in s korenomo te izpuli iz dežele živčih. (Sela.)

⁶ To bodo videli pravični v *božjem* strahu in njemu se smejali: ⁷ «Glejte onega moža, ki si ni vzel Boga za brambo, marveč se je zanašal na bogastva svojega obilost in utrjeval se v hudobi svoji». ⁸ Jaz pa sem kakor oljka zeleneča v hiši Božji, upam v milost Božjo vselej in vekomaj. ⁹ Slavil te bodem vekomaj, ker si storil to; in čakal bodem imena *tvojega*, ker je dobro vpričo svetih *tvojih*.

53 Načelniku godbe; na mahalat. Pouk Davidov.

¹ Nespametnež govori v srcu svojem: Ni Boga. Izprijeni so in ostudno krivico delajo, ni ga,

ki bi činił dobro. ² Bog je z neba gledal doli na sinove človeške, da bi videl, je li kateri razumen, je li kdo, ki išče Boga. ³ Vsak izmed njih je odstopil, izpridili so se vsi vkup; ni ga, ki bi delal dobro, ne enega samega. ⁴ Ali so docela brezpametni, kateri delajo krivico, ki žró ljudstvo moje, kakor bi jedli kruh, Boga pa ne kličejo? ⁵ Tam so se preplašili od groze, kjer ni bilo groze; ker Bog je razsul kosti *vsakega*, ki se je utaboril zoper tebe; osramotil si jih, ker Bog jih je zavrzel. ⁶ O da bi prišlo zveličanje s Siona Izraelu! Ko bode Bog nazaj peljal iz sužnosti ljudstvo svoje, veselil se bode Jakob, radoval se Izrael.

54 Načelniku godbe; na strune. Pouk Davidov; ko so prišli Zifejci in rekli Savlu: Ali ni skrit David pri nas?

¹ Bog, reši me po imenu svojem in po moči svoji stori mi pravico! ² Bog, čuj molitev mojo, uho nagni besedam mojih ust. ³ Kajti tujci so se vzdignili zoper mene in silovitniki strežejo po življenju mojem; Boga nimajo pred očmi. (Sela.)

⁴ Glej, Bog mi je pomočnik, Gospod je ž njimi, ki podpirajo dušo mojo. ⁵ On povrne zlo zalezovalcem mojim; po resničnosti svoji jih pokončaj. ⁶ Rado-

voljno ti bodem daroval, slavil bodem ime tvoje, GOSPOD, ker je dobro. ⁷ Ker me je rešil vsake stiske, in na sovražnike moje *z veseljem* gleda moje oko.

55 Načelniku godbe; na strune. Pouk Davidov.

¹ Sliši, o Bog, molitev mojo in prošnji moji se ne skrivaj!

² Ozri se v me in mi odgovori; blodim v žalovanju svojem in ječati mi je ³ zavoljo glasú sovražnikovega, zavoljo stiskanja krivičnika. Ker name zvračajo krivico in v jezi me preganjajo.

⁴ Srce se mi krči v životu, in smrtni strahovi so me obšli.

⁵ Strah in trepet me napadeta, in groza me je prevladala.

⁶ In sem rekel: O da bi imel peruti kakor golob, zletel bi, kjer bi mogel počivati. ⁷ Glej, kar najdalje bi pobegnil, prebival bi v puščavi. (Sela.) ⁸ Hitel bi, da *si najdem* zavetja pred besnečim vetrom, pred vihrom.

⁹ Pogubi, Gospod, razdeli njih jezik; ker silovitost in prepir vidim v mestu. ¹⁰ Po dnevi in po noči *prežeč* pohajajo po zidovju njegovem, krivica in hudobnost pa sta sredi njega.

¹¹ Škodoželjnost je sredi njega, in z ulic njegovih se ne umakneta zatira in zvijača. ¹² Kajti ne nasprotnik me sramoti, to bi prenašal; ne sovražilec moj se vzpenja proti meni, njemu

bi se skril, — ¹³ temuč ti, človek, meni enak, prijatelj moj in zaupnik moj, ¹⁴ ki sva skupaj sladko se družila, v hišo Božjo hodila z veselo množico. ¹⁵ Smrt jih preseneti! živi pogreznejo naj se v grob, ker hudobnost je v njih prebivališču, sredi med njimi.

¹⁶ Jaz pa bodem klical Boga, in GOSPOD me bo rešil. ¹⁷ Zvečer in zjutraj in opoldne bodem tožil in stokal, dokler ne usliši mojega glasu. ¹⁸ Otel je in v mir *postavil* dušo mojo iz boja zoper mene; kajti z mnogimi *krdeli* so se vojskovali proti meni. ¹⁹ Slišal bode Bog močno in jim odgovoril, on, ki sedi *na prestolu* od vekomaj, njim, v katerih ni premembe *misli* in se ne boje Boga. ²⁰ *Nezvestnik* je iztegnil roko svojo zoper nje, ki so živeli v miru ž njim; zavezo svojo je oskrnil. ²¹ Gladke so, maslene besede njegove, a vojska *tiči* v njegovem srcu; mehkejši od olja so govori njegovi, in *vendar* so goli meči.

²² Vrzi na GOSPODA breme svoje, in on te bode podpiral; nikdar ne pripusti, da omahne pravičnik. ²³ In ti, o Bog, pahnesh jih v jamo pogube; ljudje krvoločni in zvijačni ne dožive dni svojih polovice. Jaz pa bodem v tebe upal.

56 Načelniku godbe, kakor „Nema golobica v oddaljenih krajih“. *Psalm* Davidov, miktam: ko so ga prijeli Filistejci v Gatu.

¹ Milosten mi bodi, o Bog, ker rohneč me preganja človek, ves dan se *z menoj* bojuje in me stiska. ² Rohne zalezovalci moji ves dan, ker mnogo jih je, ki se zoper mene vojskujejo ošabno. ³ Ob dnevu, ko me strah obhaja, stavim svoje upanje vate. ⁴ V Bogu bodem hvalil besedo njegovo; v Boga upam, ne bodem se bal: Kaj mi more storiti meso?

⁵ Ves dan prevračajo moje besede, zoper mene *merijo* vse njih misli v hudo. ⁶ Zbirajo se in skrivajo se v prežo, pazijo mi na stopinje, ker mi strežejo po življenju. ⁷ Se li bodo rešili ob *taki* hudobnosti? V jezi pahni ljudstva, o Bog! ⁸ Ti imaš seštete *ure* tavanja mojega. Deni v lagvico svojo *vsako* solzo mojo, ali bi jih ne imel v zaznamku svojem? ⁹ Potem se umekniti morajo sovražniki moji, v dan, ko bodem klical; to vem, da mi je Bog na strani. ¹⁰ V Bogu bodem hvalil besedo, v GOSPODU hvalil besedo. ¹¹ V Boga upam, ne bodem se bal: Kaj mi more storiti človek?

¹² Dolžan sem ti, o Bog, oblube; hvalne daritve ti bodem opravljal. ¹³ Ker ti si otel

dušo mojo smrti, tudi noge moje padca, da neprestano hodim pred Bogom v življenja luči.

57 Načelniku godbe; *kakor* „Ne pogubi!“ *Psalm* Davidov, miktam, ko je bežal pred Savlom v votlino.

¹ Milosten mi bodi, Bog, milosten mi bodi, ker k tebi je pribežala duša moja, in v senci peruti tvojih iščem zavetja, dokler ne minejo težave. ² Klical bodem k Bogu Najvišjemu, k Bogu mogočnemu, ki *vse* izvršuje zame. ³ Pošlje z nebes in mi da rešenje, osramoti njega, ki me rohneč preganja. (Sela.) Pošlje Bog milost svojo in resnico svojo. ⁴ Duša moja je sredi levov, ležati mi je med razkačeni, med ljudmi, katerih zobje so sulice in pšice, in jezik njih je oster meč. ⁵ Povišaj se nad nebesa, o Bog, nad vso zemljo bodi slava tvoja! ⁶ Mrežo so nastavili stopinjam mojim, *so-vražnik* je potlačil dušo mojo, jamo so izkopali pred menoj, a sami so popadali vanjo. (Sela.)

⁷ Utrjeno je srce moje, o Bog, utrjeno je srce moje, pel bodem in na strune brenkal. ⁸ Prebudi se, slava moja, prebudite se, brenki in strune, vzbudim naj jutranjo zarjo! ⁹ Slavil te bodem med ljudstvi, Gospod, psalme ti prepeval med narodi. ¹⁰ Zakaj velika je do

nebes milost tvoja, do nebeških višav resnica tvoja. ¹¹ Povišaj se nad nebesa, o Bog, nad vso zemljo bodi slava tvoja!

58 Načelniku godbe; *kakor* «Ne pogubi». *Psalm* Davidov, miktam.

¹ Ali res v molčanju govorite pravičnost? po pravici li sodite, sinovi človeški? ² Ne, v srcu počenjate hudodelstvo, v deželi tehtate rok svojih silovitost. ³ Spačeni so brezbožniki od rojstva, tavajo od materinega telesa, laž govoreč. ⁴ Strup imajo podoben kačjemu strupu, so kakor gluhi gad, ki si maši uho, ⁵ ki ne posluša glasu zarotovalcev, ne čarodeja, ki je več zagovoru.

⁶ O Bog, zdróbi jim zobe v njih ustih, mladih levov kočnike poderi, GOSPOD! ⁷ Stopé se naj kakor voda, ki se razteče; ko nastavi *sovražnik* pšice svoje, *naj bodo*, kakor bi jih kdo okrnili. ⁸ *Bodo naj* kakor polž, ki se topi in gine, kakor žene splav, ki ni videl solnca. ⁹ Še preden občutijo vaši lonci ogenj iz trnja, odpravi *Bog* z vihrom i surovo *meso* i žar. ¹⁰ Radoval se bode pravični, ko bode videl maščevanje, noge svoje bode umival v krvi brezbožnikov. ¹¹ In ljudje poreko: Zares, je plačilo za pravičnega, zares, je Bog, ki sodi na zemlji.

59 Načelniku godbe; *kakor* «Ne pogubi». *Psalm* Davidov, miktam, ko je poslal Savel *može*, in so stražili hišo njegovo, da bi ga umorili.

¹ Otmi me sovražnikov mojih, o Bog, na varno me postavi nad njimi, ki se vzpenjajo zoper mene. ² Otmi me njih, ki delajo krivico, in ljudi krvoločnih me reši. ³ Zakaj, glej, na dušo mojo preže, zbirajo se zoper mene krepki, ne zavoljo prestopka, ne zavoljo greha mojega, GOSPOD! ⁴ Brez krivde *moje* se stekajo in pripravljajo; vstani, *pridi* mi naproti in poglej! ⁵ Ti torej, GOSPOD Bog nad vojskami, Bog Izraelov, zbúdi se, da obiščeš vse poganske narode, naj se ti ne smili ne eden hudodelcev verolomnih. (Sela.)

⁶ Vračajo se zvečer, renče kakor psi in okrog tekajo po mestu. ⁷ Glej, iz ust jim vre *hudo*, meči so v njih ustnah, kajti: «Kdo sliši?» *pravijo*. ⁸ Ti pa, GOSPOD, se jim bodeš smejal, zasmehoval bodeš vse tiste narode. ⁹ Moč moja, nate bodem pazil, ker Bog je moj grad visoki.

¹⁰ Bog moj mi pride naproti z milostjo svojo, Bog mi dá, da bodem *z veseljem* gledal sovražnike svoje. ¹¹ Ne pobij jih, da ne pozabi ljudstvo moje, s svojo močjo jih izženi, da naj blodijo,

in pahni jih, o Gospod, ščit naš! ¹² Greh njih ust je njih ustnic beseda; bodo naj torej ujeti v napuhu svojem in zavoljo kletvine in laži, ki jo izgovarjajo. ¹³ Pokončaj jih v srdu, pokončaj, da jih ne bode več; in spoznajo naj, da Bog gospoduje v Jakobu in tja do mej zemlje. (Sela.)

¹⁴ In zvečer se vračajo, renče kakor psi in okrog tekajo po mestu. ¹⁵ Klatijo se okoli zavoljo jedi; ko se ne nasitijo, tu prenočujejo. ¹⁶ Jaz pa bodem pel o moči tvoji in veselo pel o milosti tvoji, ker si ti mi bil grad visok in pribežališče ob dnevu stiske. ¹⁷ O moč moja, tebi bodem prepeval psalme, zakaj Bog je grad moj visoki, Bog milosti moje.

60 Načelniku godbe; na «Lilija pričevanja». Miktam Davidov k poučevanju; ko se je boril z Aramci obeh dveh rek in z Aramci Zobejskimi in se je Joab vrnil in pobil Edomejcev v Solni dolini dvanaajst tisoč.

¹ O Bog, zavrgel si nas, razkropil nas, srdit si bil, a zopet nas ustanovi! ² Zmajal si deželo, raztrgal jo, zaceli razpoke njene, ker omahuje! ³ Storil si, da je ljudstvo tvoje čutilo trdost, dal si nam piti vina omotnega. ⁴ Dal si njim, ki se tebe bojé, zastavo, da naj se

povzdigne zaradi resnice. (Sela.) ⁵ Da bodo oteti ljubljenci tvoji, stóri rešenje z desnico svojo in usliši nas!

⁶ Bog je govoril v svetosti svoji: radoval se bodem, razdelim Sihem in dolino Sukot premerim. ⁷ Moj je Gilead in moj Manase in Efraim glave moje bramba, Juda moje žezlo, ⁸ Moab umivalnica moja, na Edomejca vržem obuvalo svoje, nad mano, o Filisteja, ukaj!

⁹ Kdo me popelje v mesto utrjeno, kdo me pripelje notri do Edomeje? ¹⁰ Ali ne ti, o Bog, ki si nas bil zavrgel, in nisi hodil, Bog, z našimi vojskami? ¹¹ Daj nam pomoč zoper sovražnika, ker ničeva je pomoč človeška. ¹² V Bogu delajmo junaške čine, in on bode potepal zatiralce naše.

61 Načelniku godbe; na strune. Psalm Davidov.

¹ Sliši, o Bog, vpitje moje, pazi na molitev mojo. ² Od kraja zemlje kličem k tebi, ko oslabeva srce moje; pelji me na skalo, višjo od mene. ³ Ker bil si mi pribežališče, stolp krepak v bran pred sovražnikom.

⁴ Bival bodem v šatoru tvojem na veke, pribežim pod zaščito peruti tvojih. (Sela.) ⁵ Ker ti, o Bog, si poslušal obljube moje, dal si mi dediščino tistih, ki se bojé imena tvojega.

⁶ Dni dodaj dnevom kraljevim, leta njegova *naj bodo* kakor mnogih rodov. ⁷ Ostane naj vekomaj pred Bogom, milost in resnico pripravi, da naj ga varujeta. ⁸ Tako bodem psalme peval tvojemu imenu večno, opravljajoč dan na dan obljube svoje.

62 Načelniku godbe; za Jedutuna. Psalm Davidov.

¹ Samo Bogu tiho vdana je duša moja, od njega *pride* rešenje moje. ² Samo on je skala moja in rešitev moja, grad visoki moj, ne omahnem mnogo. ³ Doklejš se hočete zaganjati v moža? da ga porazite vi vsi kakor nagnjeno steno in omajano ograjo! ⁴ Posvetujejo se samo, kako bi ga z višave njegove pahnili; laž jim ugaja: z usti svojimi vsak blagoslavlja, znotraj v sebi pa preklinja. (Sela.) ⁵ Samo Bogu bodi tiho vdana, duša moja, zakaj od njega *pride* pričakovanje moje. ⁶ Samo on je skala moja in rešitev moja, grad moj visoki, ne omahnem. ⁷ Na Bogu *temelji* rešitev moja in slava moja; skalo moči svoje in pribežališče svoje *imam* v Bogu. ⁸ Zaupajte vanj vsak čas, o ljudstvo; pred njim izlijte srce svoje: Bog nam je pribežališče. (Sela.)

⁹ Le ničevost so preprosti ljudje, laž pa odlični možje; na

tehtnico vkup položeni, poskočili bi nad ničevost. ¹⁰ Ne upajte v odiranje in plen naj vas ne dela ničemurnih; ako se množi bogastvo, ne navezujte nanje srca! ¹¹ Enkrat je govoril Bog, dvakrat sem slišal: da Božja je moč, ¹² in tvoja, o Gospod, milost — zakaj ti povrneš vsakemu po delu njegovem.

63 Psalm Davidov, ko je bil v puščavi Judejski.

¹ O Bog, Bog mogočni moj si ti, zgodaj te iščem; po tebi žeja dušo mojo, po tebi hrepeni meso moje v deželi suhi in pusti, kjer ni vodá. ² Tako sem te gledal v svetem kraju, da bi videl tvojo moč in slavo tvojo. ³ Kajti boljša je milost tvoja od življenja; hvalijo naj te ustne moje! ⁴ Tako te bodem slavil, dokler bodem živ, v imenu tvojem bom povzdigaval roke svoje. ⁵ Kakor mozga in tolščice se nasiti duša moja, in z blagoglasnimi ustnami bodo te hvalila usta moja; ⁶ ko se spominjam tebe na ležišču svojem, vse nočne straže so misli moje pri tebi.

⁷ Kajti bil si mi velika pomoč, zato bodem radostno prepeval v senci peruti tvojih. ⁸ Duša moja se tebe drži *in gre* za teboj, *ko* me podpira desnica tvoja. ⁹ Ali oni, ki preže na pogubo duše moje, pojdejo v najspodnje kraje zemlje. ¹⁰ Iz-

ročeni bodo oblasti meča, lisicam bodo v delež. ¹¹ Toda kralj se bode radoval v Bogu, ponašal se bode, kdorkoli priseza pri njem; kajti zamašila se bodo usta laž govorečim.

64 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Cuj, o Bog, glas moj, ko žalujem, strahu sovražnikovega varuj življenje moje! ² Skrivaj me skrivnemu naklepu hudobnih, hrumeči množici njih, ki delajo krivico; ³ ki so nabrusili kakor meč jezik svoj, namerili pšico — grenko besedo, ⁴ da ustrelijo iz zakotja nedolžnega; nenadoma streljajo vanj in se nič ne boje. ⁵ Potrjujejo si hudoben dogovor, pogovarjajo se, kako naj skrijejo zanke, pravijo: Kdo bi jih videl? ⁶ Izmišljajo si hudobije: «Dognali smo», pravijo, «zvit naklep!» In notranje *mišljenje* vsakega in srce je pregloboko.

⁷ Ali Bog ustrelj vanje, naglo *prileti* pšica, *hipoma* bodo ranjeni ⁸ in pasti morajo; *naklep* njih jezika *pride* nadnje; kdorkoli jih bode videl, bode majal z glavo. ⁹ In vsi ljudje se bodo bali in oznanjali delo Božje in premišljevali dejanje njegovo. ¹⁰ Veselil se bode pravični v GOSPODU in upal vanj, in hvallili se bodo vsi, ki so pravega srca.

65 Načelniku godbe. Psalm Davidov, pesem.

¹ Tebi *gre* molčanje in hvala, o Bog, na Sionu, in tebi se opravljajo obljube. ² K tebi, ki slušaš molitev, prihaja vse meso. ³ Krivičnosti so me preveč obtežile, prestopke naše, ti nam jih odpustiš. ⁴ Blagor mu, kogar izvoliš in pripuščаш, da se ti bliža, da prebiva v vežah tvojih! nasitimo se z dobroto hiše tvoje, s svetimi rečmi tvojega svetišča.

⁵ S strašnimi rečmi nam odgovarjaš v pravičnosti, o Bog zveličanja našega, upanje vseh krajev zemlje in najdaljnih morij! ⁶ Ki gore utrjuješ v kreposti svoji, z močjo opasan. ⁷ Ki miriš šum morja, šum valov njegovih in narodov hrum; ⁸ tako da se bojé prebivalci najdaljnih krajev znamenj tvojih; delaš, da se veselé, kjer je jutra svit in večera mrak.

⁹ Ti si obiskal zemljo in ji dal obilost, močno jo obogatil. Potok Božji je napolnjen z vodami. Pripravljaš jim žito, ko si jo tako obdelal, ¹⁰ napojivši njene brazde, razmočivši njene grude; z deževjem si jo zrahljal, kal njeno blagoslovil. ¹¹ Venčal si leto dobrote svoje, in sledovi tvoji kapljajo maščobo. ¹² Kapljajo i trate v puščavi, in griči so *kakor* opasani z

radostjo. ¹³ Pašniki so vsi polni
čed in doline so zagrnjene z
obilim žitom. Vse veselo uka
in poje.

66 Načelniku godbe. Pesem in
psalm.

¹ Ukajte Bogu po vsej zemlji!
² S strunami pojte o slavi nje-
govega imena, slavo pridevajte
hvali njegovi! ³ Govorite Bogu:
Kako strašna so dela tvoja! Za-
voljo velike moči tvoje se ti z
laskanjem vdajajo sovražniki
tvoji. ⁴ Vsa zemlja se ti boče
klanjala in ti psalme prepevala,
vsi bodo pevali o tvojem imenu.
(Sela.)

⁵ Pridite in glejte velika dela
Božja, strašen je v dejanju proti
sinovom človeškim! ⁶ Morje je
izpremenil v suho, prek velike
reke so šli peš; tam smo se
radovali v njem. ⁷ Z močjo svojo
gospoduje vekomaj, oči njegove
opazujejo narode; kateri so
uporni, naj se ne povišujejo
preveč pri sebi! (Sela.)

⁸ Slavite, ljudstva, našega
Boga in glas hvale njegove naj
se razlega! ⁹ Ki je dušo našo
postavil v življenje in ni pri-
pustil, da omahnejo noge naše.
¹⁰ Kajti izkušal si nas, o Bog,
z ognjem si nas izčistil, kakor
se čisti srebro. ¹¹ Peljal si nas
v mrežo, del si nam težko breme
na ledja. ¹² Storil si, da so
jezdili ljudje čez glavo našo,

šli smo skozi ogenj in skozi vo-
do; a slednjič si nas pripeljal v
obilno blaginjo.

¹³ Z žgalnimi darovi pojdem
v hišo tvojo in ti opraviš svoje
obljube, ¹⁴ ki so jih izrekle
ustne moje in govorila usta moja
v stiski moji. ¹⁵ Žgalne daritve
pitanih ovác ti prinesem in ka-
dilo ovnov, daroval bodem vole
s kozličji vred. (Sela.)

¹⁶ Pridite, poslušajte vsi,
ki se bojite Boga, da povem,
kaj je storil duši moji. ¹⁷ K
njemu sem klical s svojimi usti
in hvalnica mi je bila na jeziku.
¹⁸ Ako bi se bil namenil v
hudobnost v svojem srcu, Go-
spod bi ne bil slišal. ¹⁹ Ali
slišal je Bog, ozrl se je v pro-
šnje moje glas. ²⁰ Slavljen
bodi Bog, ki ni zavrgel prošnje
moje in mi ni *odtegnil* milosti
svoje.

67 Načelniku godbe, na strune.
Psalm in pesem.

¹ Bog nam bodi milosten in
blagoslovi nas, razsvetli naj
obličje svoje proti nam. (Sela.)
² Da se spozna na zemlji pot
tvoja, med vsemi narodi zve-
ličanje tvoje.

³ Slavé te naj ljudstva, o
Bog, slavé naj te ljudstva vsa.
⁴ Veselé se naj in glasno pojo
narodi, ker bodeš pravično sodil
ljudstva in vodil narode na zem-
lji. (Sela.)

⁵ Slavé te naj ljudstva, o Bog, slavé te naj ljudstva vsa.
⁶ Zemlja daje sad svoj; blagoslovil nas bode Bog, Bog naš.
⁷ Blagoslovil nas bode Bog, in bali se ga bodo vse meje zemlje.

68 Načelniku godbe. Davidov psalm in pesem.

¹ Da vstane Bog! razkropé se naj neprijatelji njegovi in sovražilci njegovi naj bežé pred njegovim obličjem! ² Kakor bi puhnil dim, puhneš *jih*; kakor se staja vosek pri ognju, izginejo naj brezbožni izpred Božjega obličja. ³ Pravični pa naj se veselé, poskakujejo pred Bogom in se veselé v radosti.

⁴ Pojte Bogu, prepevajte psalme njegovemu imenu, pripravite pot njemu, ki se pelje po puščavah, GOSPOD mu je ime, in radujte se pred njim. ⁵ Oče je sirotam in sodnik vdovam Bog v prebivališču svetosti svoje. ⁶ Bog množi samotarje v rodovine, pelje vklenjene iz spon v blaginjo; uporniki pa prebivajo v kraju presuhem.

⁷ O Bog, ko si šel na čelu ljudstva svojega, ko si stopal po puščavi (Sela), ⁸ tresla se je zemlja, tudi nebesa so se rosila od pričujočnosti Božje, i tisti Sinaj je *trepetal* od pričujočnosti Boga, Boga Izraelovega. ⁹ Dež preobilan si rosil, o Bog; dediščino svojjo, ko je

hiral, si oživiljal. ¹⁰ Krdelo tvoje je prebivalo v njej; ti si jo pripravil po dobroti svoji siromaku, o Bog.

¹¹ GOSPOD ukaže, in njih, ki naj bi blagovest oznanjali, bo velika množica. ¹² Kralji vojnih krdel zbežé, zbežé, in ona, ki biva doma, bo delila plen. ¹³ Ko ležite med ograjama, *bodete podobni* perutim goloba, ki so prevlečene s srebrom in njega perje z zelenorumenim zlatom. ¹⁴ Ko Vsemogočni razkropi kralje v tej *deželi*, bode svetlo, *kakor da* Salmon s snegom je posut.

¹⁵ Gora Božja je gora Basanska, vrhovata gora je gora Basanska. ¹⁶ Zakaj gledate nevoščljivo, gore vrhovate, na goro, ki si jo je Bog želel za svoj sedež? GOSPOD tudi bode prebival *tu* vekomaj. ¹⁷ Voz Božjih je dvakrat deset tisoč, tisočkrat tisoč; Gospod je med njimi, *kakor na* Sinaju, v svetišču. ¹⁸ Šel si gori v višavo, ujeto si peljal jetnikov množico, prejel si darove med ljudmi, tudi od upornikov, da prebiva *med njimi* GOSPOD, Bog.

¹⁹ Slavljén bodi Gospod! dan za dnevom nosi breme naše, on, Bog mogočni, je naše zveličanje. (Sela.) ²⁰ On, Bog mogočni, je nam Bog za vsaktero pomoč in pri Jehovi, Gospodu, je rešitev tudi iz smrti. ²¹ Gotovo, Bog

razbije glavo sovražnikov svojih, teme lasato njega, ki hodi neprestano v krivicah svojih. ²² Rekel je bil Gospod: Iz Basana pripeljem nazaj, nazaj *jih* pripeljem iz globočin morja, ²³ da pomočiš nogo svojo v kri in jezik psov tvojih delež svoj ima na sovražnikih.

²⁴ Videli so svečanostni izprevod tvoj, o Bog, svečanostni izprevod Boga mojega, kralja mojega, v svetišče: ²⁵ spredaj so šli pevci, potem godci na strune sredi deklic, ki so bile na tambure: ²⁶ V zborih slavíte Boga, Gospoda, *kateri ste* iz vira Izraelovega. ²⁷ Tam je bil Benjamin, najmlajši, njih gospodar, knezi Jude *in* njih krdele, knezi Zabulonovi, knezi Naf-talijevi.

²⁸ Bog tvoj je zapovedal, da bodi moč tvoja. Ohrani v moči, o Bog, kar si učinil za nas. ²⁹ Zaradi templja tvojega v Jeruzalemu ti prineso kralji darila. ³⁰ Zagrozi zverini v trstju, čedi juncev s teleti ljudstev; *vsak* se ti podvrže s kosovi srebra. Razkropi ljudstva, ki jih vojske veselé! ³¹ Pridejo velikaši iz Egipta, Etiopija hitro iztegne roke svoje proti Bogu.

³² Kraljestva zemlje, pojte Bogu, psalme prepevajte Gospodu. (Sela.) ³³ Ki sedi in se

pelje na nebesih nebes, ki so od starodavna; glej, glas svoj daje slišati, glas krepak. ³⁴ Dajajte moč Bogu! Veličastvo njegovo je nad Izraelom in moč njegova v višavah. ³⁵ Strašen si, Bog, iz svetišč svojih; Bog mogočni Izraelov daje moč in obilo sile svojemu ljudstvu. Proslavljen bodi Bog!

69 Načelniku godbe; o lilijah. *Psalm Davidov.*

¹ Reši me, o Bog, ker vode so mi prišle že do duše. ² Pogrezam se v blato pregloboko, kjer ni tal pod nogo, zašel sem v globočino vodá, roj valov pritiska name. ³ S kričanjem sem se utrudil, vnelo se je grlo moje, oči moje pešajo, ko čakam svojega Boga. ⁴ Več jih je nego glave moje las, ki me črté brez vzroka, močni so, ki me hočejo uničiti, sovražniki mi po krivici; česar nisem vzel, me silijo vrniti. ⁵ O Bog, ti poznaš nespamet mojo in prestopki moji niso ti skriti. ⁶ Ne bodi jih vpričo mene sram, ki tebe čakajo, o Gospod, GOSPOD nad vojskami; rdečica naj ne oblije zaradi mene njih, ki iščejo tebe, Bog Izraelov.

⁷ Zakaj zavoljo tebe prenašam zasmehovanje, sramota je pokrila obličje moje. ⁸ Tujec sem postal bratom svojim in neznanec matere svoje sinovom.

⁹ Ker gorečnost za hišo tvojo me je razjedla, in zasmehovanje njih, ki tebe zasmehujejo, je zadelo mene. ¹⁰ Ko sem jokal in s postom *pokoril* dušo svojo, bilo mi je le v zasmehovanje. ¹¹ Ko sem se oblačil v raševino, tedaj sem jim bil v pregovor. ¹² O meni govoričijo vkup sedeči pri vratih, za pe-sem pa sem njim, ki pijejo opojno pijačo.

¹³ Jaz pa — prošnja moja je do tebe, GOSPOD, ob času milosti. O Bog, po obilosti milosti svoje me usliši, po zveličalni zvestobi svoji. ¹⁴ Potegni me iz blata, da se ne pogreznem, otet naj bodem sovražilcev svojih in iz globočin vodá. ¹⁵ Valovje vodá naj me ne potopi in globočina naj me ne pogoltne, in jama naj ne zapre žrela svojega nad mano. ¹⁶ Odgovóri mi, GOSPOD, ker dobra je milost tvoja, po obilosti usmiljenja svojega ozri se v me. ¹⁷ In ne skrivaj obličja svojega svojemu hlapcu, ker v stiski sem, hitro mi odgovori! ¹⁸ Približaj se duši moji, reši jo, zavoljo sovražnikov mojih me odkupi!

¹⁹ Ti poznaš zasramovanje moje in mojo sramoto ter nečast mojo, pred teboj so vsi sovražniki moji. ²⁰ Zasramovanje je potrló srce moje in hudo sem

bolan; in čakal sem, da bi me kdo miloval, pa ni bilo nikogar, čakal sem tolažiteljev, pa jih nisem dobil. ²¹ Dà, za jed so mi dali žolča in v žeji moji so mi dali piti octa.

²² Njih miza bodi pred njimi za zanko in brezskrbno njih življenje za zadrgo. ²³ Otemné naj njih oči, da ne vidijo, in daj, da ledja njih omahujejo neprestano. ²⁴ Izlij nanje jezo svojo in srd tvoj naj jih dohiti. ²⁵ Pusto bodi njih bivališče, v šatorih njih ne bodi prebivalca. ²⁶ Kajti preganjajo njega, ki si ga ti udaril, in spletajo pripovedke o bolečini prebodencev tvojih. ²⁷ Pridevaj krivico njih krivici, in ne dosežejo naj pravičnosti tvoje. ²⁸ Izbrišejo naj se iz življenja knjige, in s pravičnimi naj se ne zapišejo.

²⁹ Jaz pa sem ubožen in v bolečini; rešitev tvoja, o Bog, postavi me na varno. ³⁰ Hvalil bodem ime Božje s pesmijo in poveličeval ga bodem z zahvaljevanjem. ³¹ Kar bode vseh Bogu bolj nego vol, junec z rogovi in z razdeljenimi parklji. ³² Ko bodo to videli krotki, se bodo veselili; naj oživi srce vaše, ki iščete Boga! ³³ Zakaj GOSPOD se ozira na potrebne in jetnikov svojih ne zaničuje. ³⁴ Hvalijo naj ga nebesa in zemlja, morja in karkoli lazi po

njih. ³⁵ Zakaj Bog dá rešitev Sionu in sezida mesta Judova, da stanujejo tam in podedujejo *deželo*. ³⁶ In zarodi hlapcev njegovih jo bodo posedli, in kateri ljubijo ime njegovo, v njej prebivali.

70 Načelniku godbe. *Psalm Davidov, za spomin.*

¹ Bog, *hiti* me otet, GOSPOD, hiti mi na pomoč! ² Osramoté se naj in z rdečico oblijo, kateri mi strežejo po življenju; umaknejo se naj in v nečast pridejo, ki se veselé nesreče moje! ³ Nazaj naj *zbeže* v plačilo sramote svoje, kateri govoré: Ahá, ahá! ⁴ Veselé se naj in radujejo v tebi vsi, ki te iščejo, in kateri ljubijo rešenje tvoje, govoré naj vedno: Poveličan bodi Bog! ⁵ Jaz pa sem ubožen in potreben; o Bog, hiti k meni! Pomoč moja in rešitelj moj si ti, o GOSPOD, ne odlašaj!

71 ¹ K tebi, GOSPOD, zaupno pribegam, sram me ne bodi nikdar. ² Po pravičnosti svoji otmi me in oprosti me, nagni k meni uho svoje in reši me! ³ Bodi mi skala prebivališča, kamor naj se vedno umikam; zapoved si dal, da bodem rešen, ker skala moja in trdnjava moja si ti. ⁴ Bog moj, reši me iz roke brezbožnika, iz pesti krivičneža in nasilnika.

⁵ Zakaj ti si nada moja, Gospod Jehova, upanje moje od moje mladosti. ⁶ Nate sem se opiral od rojstva, od osrčja matere moje odtrgal si me ti; tebi vedno velja hvalospev moj. ⁷ Kakor čudo sem bil mnogim, toda ti si moje pribežališče trdno. ⁸ Usta moja bodo polna hvale tvoje, ves dan slave tvoje.

⁹ Ne zavrzi me ob starosti času, ko peša krepkost moja, ne zapusti me. ¹⁰ Kajti sovražniki moji govoré o meni, in oni, ki prežé na dušo mojo, posvetujejo se vkup, ¹¹ govoreč: Bog ga je zapustil, podite in zgrabite ga, ker nikogar ni, ki bi *ga* rešil. ¹² Bog, ne bivaj daleč od mene, Bog moj, na pomoč mi hiti! ¹³ Osramoté se naj in poginejo nasprotniki duše moje, pokrijejo naj se z nečastjo in sramoto, kateri iščejo hudega meni.

¹⁴ Jaz pa bodem stanovitno čakal in vedno bolj te hvalil. ¹⁵ Usta moja hočejo oznanjati pravičnost tvojo, ves dan zveličalno pomoč tvojo, ker ne znam števil *njenih*. ¹⁶ Pridem *opevat* mogočna dela Gospoda Jehove, s hvalo bodem oznanjal pravičnost tvojo, samega tebe.

¹⁷ Bog, učil si me od mladosti, in še dosedaj oznanjam čuda tvoja. ¹⁸ Zatorej i do sta-

rosti i do sivosti me ne zapústi, o Bog, dokler oznanjam rame tvoje *prihodnjemu* rodu in moč tvojo vsem, ki še pridejo. ¹⁹ In pravičnost tvoja, o Bog, seza do *nebes* višave; kar si storil, je veliko; Bog, kdo je tebi enak? ²⁰ Ti, ki si nam dal izkusiti stiske velike in hude, nas zopet oživiš in nas zopet izvlečeš iz brezen zemlje, ²¹ velikost moja pomnožiš in se obrneš, da me potolažiš. ²² Tudi jaz te bodem slavil s strunami *in* resnico tvojo, moj Bog; prepeval ti bodem s citrami, o svetnik Izraelov! ²³ Glasno se bodo radovale ustne moje, ko ti bom prepeval psalme, i duša moja, ki si jo odrešil. ²⁴ Tudi jezik moj bode oznanjal ves dan pravičnost tvojo, ker so osramočeni, ker so z rdečico oblit, ki iščejo hudega meni.

72

Psalm Salomonov.

¹ Bog, sodbe svoje kralju daj in pravičnost svojo sinu kraljevemu. ² Sodi naj ljudstvo tvoje pravično in uboge tvoje po pravici. ³ Mir naj ljudstvu gore rodé in griči, po pravičnosti. ⁴ Pravico oskrbi ubožcem ljudstva, pomoč sinom siromakov, stiskalca pa zdrobi.

⁵ Bali se te bodo, dokler bo svetilo solnce in dokler trajal mesec, od roda do roda. ⁶ Pride

kakor vlaga na pokošen travnik, kakor deževje, ki namaka zemljo. ⁷ Pravični bode v cvetu o času njegovem, in mirú bo obilost, dokler ne izgine luna. ⁸ In gospodoval bode od morja do morja in od velereke do mej zemlje. ⁹ Pred njim se bodo klanjali prebivalci puščave, in sovražniki njegovi bodo lizali prah. ¹⁰ Kralji tarski in *kralji* z otokov mu bodo nosili dari, kralji iz Sabeje in Sabe prineso mu davek. ¹¹ Dà, molili ga bodo vsi kralji, vsi narodi mu bodo služili.

¹² Kajti rešil bode siromaka, ki vpije v pomoč, in ubožca, ki mu ni pomočnika. ¹³ Usmili se slabotnega in potrebnega ter duše potrebnih *bode* rešil. ¹⁴ Zatiranja in silovitosti bode otel njih dušo, ker draga je njih kri v očeh njegovih. ¹⁵ In živel bode *ubožec*, in *kralj* mu bo dajal zlata sabejskega in bode prosil zanj neprestano, ves dan ga blagoslavljal. ¹⁶ Preobilo bode žita v deželi, do vrhov gorá, šumel bo kakor Libanon sad njegov; in *ljudstva* bode zacvetlo po mestih kakor trave zemeljske. ¹⁷ Ime njegovo bode vekomaj; dokler bode trajalo solnce, bode poganjalo ime njegovo, in blagoslavljali se bodo v njem *in* ga blagrovali vsi narodi.

¹⁸ Slava GOSPODU, Bogu, Bogu Izraelovemu, kateri sam dela čuda. ¹⁹ In slava bodi slavnemu imenu njegovemu vekomaj, in slave njegove naj se napolni vsa zemlja! Amen in Amen!

²⁰ Konec je molitev Davidovih, sina Jesejevega.

Psalmov knjiga tretja.

73

Psalm Asafov.

¹ Zares, dober je Bog Izraelu, njim, ki so čistega srca. ² Jaz pa — malo da se niso spoteknile noge moje, skoraj nič, da niso izpoddrsnili koraki moji. ³ Zakaj zavidal sem prevzetnikom, ko sem gledal brezbožnih blagostanje. ⁴ Ker ni ga trpljenja do njih smrti, poln zdravja je njih život. ⁵ Njim se ni truditi kakor *drugim* smrtnikom, in kakor *druge* ljudi jih ne tepo nadloge. ⁶ Zato jim je ošabnost okrog vratu kot verižica, silovitost jih pokriva kot obleka. ⁷ Oči jim gledajo debele iz polti zalite, v domišljavosti srca prestopajo vse meje. ⁸ Rogajo se in hudobno govoré o zatiranju, govoré kot vzvišeni nad vse. ⁹ Proti nebu dvigajo usta svoja, in kar izreče njih jezik, mora veljati na zemlji. ¹⁰ Zato hiti za njimi njih ljudstvo, in njih nauke srkajo kot vodo obilo. ¹¹ In govoré: Kako

naj Bog ve? Ali je pač kaj znanja pri Najvišjem? ¹² Glejte! ti so brezbožni in, vsekdar živeč brez skrbi, kopičijo bogastvo! ¹³ Res, zastonj sem čistil srce svoje in v nedolžnosti umival svoje roke, ¹⁴ ker sem bil vendarle tepen ves dan, in kazen me je iznova *zadela* vsako jutro. — ¹⁵ Ako bi bil jaz rekel: Govoril bodem istotako, glej, nezvest bi bil rodu tvojih otrok.

¹⁶ Tedaj sem premišljal, da bi to razumel: a pretežavno je bilo očem mojim. ¹⁷ Dokler nisem stopil v svetišča Boga močnega in zagledal njih konca. ¹⁸ Zares, na polzka tla si jih postavil, treščiš jih, da bodo v podrtine. ¹⁹ Kako so hipoma opustošeni, konec jih je, poginili so v grozah! ²⁰ So kakor sanje, ko se je zbudil kdo; tako, Gospod, ko se zbudiš, uničiš njih podobo.

²¹ Ko se mi je grenkobe polnilo srce in me je bodlo v ledicah mojih, ²² tedaj sem bil

brezpameten in nisem vedel ničesar, *kakor* živina sem bil pred teboj. ²³ A vendar sem vedno s teboj, *ker* si me prijel za desnico mojo. ²⁴ Po svetu svojem me bodeš vodil in naposled sprejel v slavo. ²⁵ Kdo bi mi bil v nebesih *razen tebe*? in če tebe imam, se ne veselim ničesar na zemlji. ²⁶ Najsi peša meso moje in srce moje — skala srca mojega in delež moj je Bog vekomaj. ²⁷ Ker glej, kateri so daleč od tebe, poginejo; pokončaš ga, kdorkoli se s prešestvovanjem *izneveri* tebi. ²⁸ Jaz pa — dobro mi je, da sem blizu Boga; v Gospoda Jehovo stavim *torej* pribežališče svoje, da oznanjam vsa dela tvoja.

74

Nauk, Azafov.

¹ Zakaj, o Bog, *nas* zametaš vedno? zakaj se kadi jeza tvoja zoper čedo paše tvoje? ² Spomni se občine svoje, ki so jo pridobil oddavnaj in odkupil za rod posesti svoje, gore Sionske, ki si na njej prebival! ³ Prispej k podrtinam večnim! Vse zlo je storil sovražnik v svetišču. ⁴ Rjuli so nasprotniki tvoji sredi zbirališča tvojega, postavili so svoja znamenja za znamenja. ⁵ Bilo je videti, kakor da vsak dviga kvišku sekiro v goščavi gozdni. ⁶ In zdaj razbijajo rezbe njegove vse s sekirami in s kla-

divi. ⁷ Zažgali so svetišče tvoje, do tal so oskrunili prebivališče tvojega imena. ⁸ Rekli so v srcu svojem: Ugonobimo jih vse vkup! Požgali so vsa zbirališča Boga mogočnega v deželi. ⁹ Znamenj naših ne vidimo, ni več proroka, in ni ga med nami, ki bi vedel, doklej —? ¹⁰ Doklej, o Bog, bode zasramoval stiskalec, večno li bode zaničeval sovražnik ime tvoje? ¹¹ Zakaj odtezaš roko svojo in desnico svojo? *Potegni jo* iz nedrij svojih in naredi konec!

¹² Vendar pa je Bog kralj moj že od nekdaj, ki dela rešitve na zemlji. ¹³ Ti si razklal v moči svoji morje, razbil si zmajem glave na vodah. ¹⁴ Ti si raztreskal leviatanu glave, dal si ga za jed rodu, zverinam puščave. ¹⁵ Ti si odprl studenec in potok, ti si posušil reke neusahljive. ¹⁶ Tvoj je dan, tvoja tudi noč, ti si napravil luč *njeno* in solnce. ¹⁷ Ti si določil vse meje zemlji, poletje in zimo napravil si ti.

¹⁸ Spomni se *vendar*, da je sovražnik sramotil GOSPODA in da ljudstvo nespametno zaničuje ime tvoje. ¹⁹ Ne daj tisti zveri duše grlice svoje, krdela ubožcev svojih ne zabi vekomaj. ²⁰ Ozri se na zavezo, ker po kotih dežele je polno bivališč silovitosti. ²¹ Ponižanec naj se ne vrne osramočen, ubožec in

siromak naj hvalita ime tvoje.
²² Vstani, o Bog; potegni se za pravdo svojo, spomni se zasramovanja, ki ti ga *delajo* nespametneži vsak dan. ²³ Ne pozabi glasu sovražnikov svojih, ropota vzpenjajočih se zoper tebe, ki se množi bolj in bolj.

75 Načelniku godbe; *kakor* «Ne pogubi!» Psalm Asafov in pesem.

¹ Slavimo te, o Bog, slavimo; ker blizu je ime tvoje, čuda tvoja se oznanjajo. ² Zakaj «ko pride določeni čas, jaz bodem sodil pravično. ³ Raztaja se zemlja in vsi prebivalci njeni — jaz sem utrdil stebre njene». (Sela.) ⁴ Govorim prevzetnikom: Nikar se ne ponašajte! in krivičnikom: Ne dvigajte rogov!

⁵ Ne dvigajte visoko rogov svojih, ne govorite drzno s trdim vratom. ⁶ Zakaj ne od vzhoda, ne od zahoda, tudi ne od puščave ne *pride* povišanje. ⁷ Marveč Bog je sodnik: tega poniža, onega poviša. ⁸ Kajti čaša je v roki GOSPODOVI in se peni od vina, polna je mešanice, in iz nje on naliva: še njeno goščo bodo srkajoč pili vsi krivičniki na zemlji. ⁹ Jaz pa bodem oznanjal vekomaj, prepeval psalme Bogu Jakobovemu. ¹⁰ In vse rogove polomim brezbožnikom; zvišajo pa se naj rogovi pravičnikom.

76 Načelniku godbe; na strune. Psalm Asafov in pesem.

¹ Znan je v Judi Bog, v Izraelu je veliko ime njegovo. ² V Salemu je koča njegova in prebivališče njegovo na Sionu. ³ Tamkaj je strl ognjene pšice lokov, ščit in meč in vojsko. (Sela.) ⁴ Svetel si ti, veličasten, bolj nego gore roparske. ⁵ Plen so postali srčni korenjaki, zasпали so v svoje spanje, in nobeden tistih junakov ni našel moči v rokah svojih. ⁶ Od hudovanja tvojega, o Bog Jakobov, sta onemogla i voz i konj.

⁷ Ti, ti si strašen, in kdo more stati pred teboj, kadar se jeziš? ⁸ Z neba si dal slišati sodbo, zemlja se je zbala in utihnila. ⁹ Ko je na sodbo vstal Bog, da bi rešil vse krotke na zemlji. (Sela.) ¹⁰ Res, srd človeški ti je v slavo, z zalogo obilega srda svojega se opašeš. ¹¹ Obetajte in izvršujte obljube GOSPODU, Bogu svojemu; vsi, ki so okoli njega, naj mu prineso dari, strašnemu. ¹² Ki uničuje napuh prvakov, strašen je zemeljskim kraljem.

77 Načelniku godbe; za Jedutuna. Psalm Asafov.

¹ Z glasom svojim hočem vpiti k Bogu, z glasom svojim k Bogu, in nagne uho k meni. ² Ob dnevu stiske svoje sem iskal Gospoda, roka moja je

bila po noči *proti nebu* iztegnjena neprenehoma, duša moja se je branila pripustiti tolažbo.

³ Spominjam se Boga in stokam, premišljam, in duh moj omaguje. (Sela.) ⁴ Ne daš mi zatisniti oči, zbehan sem tako, da povedati ne morem. ⁵ Čase premišlujem starodavne, *prejšnjih* vekov leta. ⁶ Spominjam se ponočne godbe svoje na strune, v srcu svojem premišljam in duh moj preiskuje, *govoreč*: ⁷ Ali bi na večne čase zametal Gospod, ali ne bode nikdar več milostiv? ⁸ Je li pri kraju milost njegova za vselej? Je li konec obljubi njegovi, od roda do roda? ⁹ Ali je pozabil Bog mogočni deliti milost, ali je pa v jezi zaprl usmiljenje svoje? (Sela.)

¹⁰ Na to si rečem: To je moja bolezen, leta *trpljenja*, *namenjena mi od* desnice Najvišjega. ¹¹ S hvalo bodem spominjal dejanj GOSPODOVIH, dà, spominjal se bodem vseh čudes tvojih od starodavnosti. ¹² In premišljal bodem vsaktero delo tvoje in o dejanjih tvojih bodem razmišljal. ¹³ O Bog, v svetosti je steza tvoja; kdo je velik Bog mogočni kakor Bog *naš*? ¹⁴ Ti si sam Bog mogočni, čudodelni, pokazal si moč svojo med narodi. ¹⁵ Odrešil si s *poz*vzdignjeno roko ljudstvo svoje,

sinove Jakobove in Jožefove. (Sela.)

¹⁶ Videle so te vode, o Bog, videle so te vode in se tresle; dà, potresla so se brezna. ¹⁷ Izlili so oblaki vode, glas so zagnali gornji oblaki, tudi pšice tvoje so švigale semtertja. ¹⁸ Bobnel je grom tvoj v viharju, bliski so razsvetljali vesoljni svet, potresla se je zemlja in trepetala. ¹⁹ Skozi morje je *šla* pot tvoja in steza tvoja skozi široke vode, kjer sledovi tvoji niso znani. ²⁰ Vodil si kakor čedo ljudstvo svoje po Mojzesu in Aronu.

78

Pouk Asafov.

¹ Poslušaj, ljudstvo moje, nauk moj, nagnite uho svoje govoru mojih ust. ² V prilikah odprem usta svoja, razglasim uganke iz starih časov. ³ Kar smo slišali in spoznali, kar so nam pripovedovali očetje naši, ⁴ ne bodemo prikrivali njih otrokom, pripovedujoč naslednjemu rodu preslavna dela GOSPODOVA in moč njegovo in čuda njegova, ki jih je storil.

⁵ Kajti ustanovil je pričevanje v Jakobu in postavil zakon v Izraelu, kar je zapovedal očetom našim, da naj jih oznanjajo svojim otrokom. ⁶ Da to spozna naslednji rod, otroci, ki bodo rojeni, in ti vstanejo ter

pripovedujejo otrokom svojim:

⁷ Upanje svoje da naj stavijo na Boga in ne pozabijo naj dejanj Boga mogočnega, temuč hranijo naj zapovedi njegove.

⁸ In ne bodo naj kakor njih pradedje, rod trdovraten in uporen, rod, ki ni obrnil v pravo smer srca svojega in čigar duh ni bil zvest Bogu mogočnemu. ⁹ Sinovi Efrajmovi, lokostrelci oboroženi, so obrnili hrbte ob času bitve. ¹⁰ Ohranili niso zaveze Božje in so se branili hoditi po zakonu njegovem, ¹¹ pozabivši dejanj njegovih in čudovitih del njegovih, katera jim je bil pokazal.

¹² Delal je čuda pred njih pradedi v deželi Egiptovski, na polju Zoanskem. ¹³ Razklal je morje in peljal jih čez, in postavil je vode kakor jez. ¹⁴ In spremljal jih je z oblakom po dnevi in vso noč s svetlobo ognja. ¹⁵ Razklal je skale v puščavi in jih je obilo napojil kakor iz globočin. ¹⁶ Potoke je izpeljal iz skale in storil, da so vode tekle doli kakor reke.

¹⁷ Vendar so še dalje grešili zoper njega, upirali se Najvišjemu v pustinji. ¹⁸ In izkušajoč Boga mogočnega v srcu svojem, so zahtevali jed po svojega srca želji. ¹⁹ In grdo govoreč zoper Boga, so rekli: Ali bi mogel Bog mogočni pripraviti mizo v

tej puščavi? ²⁰ Glejte, na skalo je udaril, da so tekle vode, in potoki so se udrli — ali bo mogel dati tudi kruha ali pa oskrbeti mesa ljudstvu svojemu?

²¹ Zato se je GOSPOD, ko je to slišal, razsrdil, in ogenj se je vnel zoper Jakoba in tudi jeza se je kadila zoper Izraela. ²² Ker niso verovali v Boga in niso upali v rešenje njegovo. ²³ In vendar je zapovedal oblakom zgoraj in odprl vrata nebeška, ²⁴ in dežil nanje mano za jed in dajal žito nebeško. ²⁵ Kruh močnih je jedel človek; brašna jim je pošiljal dositega. ²⁶ Zagnal je vzhodni veter na nebu in z močjo svojo je pripeljal jug, ²⁷ in je dežil nanje meso kakor prah in kakor morski pesek ptiče krilate, ²⁸ metal jih je med šatore in okoli njih prebivališč. ²⁹ In jedli so in bili so nasičeni močno, in česar so poželeli, jim je prinesel. ³⁰ Še se niso iznebili poželenja svojega, še jim je bila jed v ustih, ³¹ ko je jeza Božja vzplamtela proti njim in morila med močnimi izmed njih in pokončavala mladeniče Izraelove.

³² Vendar so še grešili in niso verovali v čudovita dela njegova. ³³ Zato je storil, da so v ničevosti potekali njih dnevi in njih leta v naglici. ³⁴ Ko jih je pobijal, tedaj so popraševali

po njem, in so se izpreobrnili ter zjutraj že iskali Boga mogočnega, ³⁵ spomnivši se, da je bil Bog njih skala in Bog mogočni, Najvišji, njih odrešenik. ³⁶ Tedaj so ga z usti svojimi dobrikali in z jezikom svojim so se mu lagali, ³⁷ a njih srce ni bilo obrnjeno proti njemu in niso se izkazali zvesti zavezi njegovi.

³⁸ Toda on je usmiljen, odpušča krivico in ne pokončuje; in mnogokrat je ustavil svoj srd in ni vnemal vse jeze svoje. ³⁹ Spominjal se je namreč, da so meso, sapa, ki gre in se ne vrne. ⁴⁰ Kolikokrat so ga razdražili v puščavi, so ga žalili v samoti! ⁴¹ Zopet in zopet so izkušali Boga mogočnega in žalili Svetega Izraelovega. ⁴² Niso se spominjali roke njegove, ne dne, ko jih je bil otel zatiralca, ⁴³ ko je v Egiptu delal znamenja svoja in čuda svoja na polju Zoanskem. ⁴⁴ V kri je izpremenil njih potoke, da niso mogli piti tekočih vod svojih. ⁴⁵ Poslal je nanje muhe, ki so jih žrle, in žabe, ki so jih ugonabliale. ⁴⁶ In dal je njih sadež cvrčku in kobilici, kar so s trudom posejali. ⁴⁷ Uničil je s točo njih trte in smokve njih z mrazom. ⁴⁸ Izročil je toči tudi njih živino in njih čede bliskom. ⁴⁹ Izpustil je nanje jeze svoje žar, srd in nevoljo

in stisko, celo krdelo angelov nesreče. ⁵⁰ Prosto pot je napravil svoji jezi, smrti ni ubranil njih duš in življenje njih je izročil kugi. ⁵¹ In udaril je vse prvorojence v Egiptu, prvino moči v šatorih Kamovih.

⁵² Svoje ljudstvo pa je odpeljal kakor ovce, in vodil jih je kakor čedo po puščavi. ⁵³ In peljal jih je varno, da se jim ni bilo bati, a njih sovražnike je pokrilo morje. ⁵⁴ Pripeljal jih je do meje svetišča svojega, gore te, ki si jo je pridobila desnica njegova. ⁵⁵ Izgnal je izpred njih obličja narode in jih je po žrebu razmeril *Izraelu* v posest, in v njih šatorih so prebivali Izraelovi rodovi.

⁵⁶ Vendar so izkušali in dražili Boga Najvišjega in pričevanj njegovih se niso držali. ⁵⁷ Temuč obrnili so se in nezvesto ravnali kakor njih pradedje, obrnili so se kakor lok, ki strelja napačno. ⁵⁸ Dražili so ga z višinami svojimi in s podobami malikov svojih so ga razvneli do ljubosumnosti. ⁵⁹ Slišal je Bog in se razsrdil, in Izrael se mu je silno zastudil. ⁶⁰ In zapustil je prebivališče v Silu, šator, ki ga je bil postavil med ljudmi. ⁶¹ In dal je v sužnost svojo moč in slavo svojo zatiralcu v pest. ⁶² Izročil je meču ljudstvo svoje in zoper

dedino svojo se je razsrdil.
⁶³ Ogenj je požrl mladeniče njegove, in devicam njegovim se ni pela svatovska pesem.
⁶⁴ Duhovniki njegovi so padli pod mečem, in vdove njegove niso *mogle* žalovati.

⁶⁵ Tedaj se je zbudil Gospod, kakor da bi bil spal, kakor junak, ki vriska od vina.
⁶⁶ In udaril je sovražnike svoje odzadaj, sramoto večno jim je naložil.
⁶⁷ Zavrgel je pa šator Jožefov in rodu Efrajmovega ni izvolil.
⁶⁸ Temuč izvolil je rod Judov, goro Sionsko, ki jo je ljubil.
⁶⁹ In sezidal si je enako *nebeškim* višavam svetišče svoje, enako zemlji, ki jo je utrdil na veke.
⁷⁰ In izvolil je Davida, hlapca svojega, vzešši ga iz ovčje ograje;
⁷¹ izza doječih ga je pripeljal, da bi pasel Jakoba, ljudstvo njegovo, in Izraela, dediščino njegovo.
⁷² Ki jih je pasel po poštenosti srca svojega, in vodil jih z obilo razsodnostjo svojih rok.

79

Psalm Asafov.

¹ O Bog, pridrli so pogani v dediščino tvojo, oskrunili so hram svetosti tvoje, v groblje so izpremenili Jeruzalem.
² Dali so hlapcev tvojih trupla ptičem nebeškim, meso svetnikov tvojih zverinam zemlje.
³ Prelivali so njih kri kakor vodo okrog Jeru-

zalema, in ni ga bilo, ki bi jih pokopaval.
⁴ V zasramovanje smo sosedom svojim, v zasmehovanje in norčevanje njim, ki so okoli nas.

⁵ Doklej, Gospod, bodeš li se jezil večno? Bode li gorela kakor ogenj gorečnost tvoja?

⁶ Izlij srd svoj na pogane, ki te ne spoznavajo, in na kraljestva, ki ne kličejo tvojega imena!
⁷ Kajti pojedli so Jakoba in razdejali so prebivališče njegovo.
⁸ Ne spominjaj se zoper nas krivic prednikov naših, brzo naj nam pride nasproti usmilenje tvoje, ker obubožali smo silno.
⁹ Pomagaj nam, Bog zveličanja našega, zavoljo častisvojega imena, in reši nas ter prikrij grehe naše zaradi svojega imena.
¹⁰ Zakaj naj bi govorili pogani: Kje je njih Bog? Znano bodi med pogani pred našimi očmi maščevanje krvi prelite hlapcev tvojih.

¹¹ Pred obličje tvoje naj pride zdihovanje jetnikov, po velikosti moči svoje ohrani v življenju, katere že izročajo smrti.
¹² In povrni sosedom našim sedemkrat v njih naročje sramoto njih, s katero so te zasramovali, o Gospod.
¹³ Mi pa, ljudstvo tvoje in čeda paše tvoje, te bomo slavili večno; od roda do roda bomo ozna-
 njali hvalo tvojo.

80 Načelniku godbe; na «lilije». Pričevanje. Psalm Asafov.

¹ O pastir Izraelov, poslušaj, ki vodiš Jožefa kakor čedo, ki stoluješ nad kerubi, pokaži se v svetlobi *svoji*! ² Pred Efrajomom, Benjaminom in Manasom zbudi moč svojo ter pridi nam v rešitev. ³ O Bog, postavi nas v prejšnji stan, razjasni obličje svoje, in rešeni bomo.

⁴ GOSPOD, Bog nad vojskami, doklej se bode kadila jeza tvoja ob molitvi tvojega ljudstva? ⁵ Pasel si jih s solznim kruhom in piti si jim dal solz obilo mero. ⁶ Postavil si nas za *predmet* prepira sosedom našim, in sovražniki se *nam* smejejo med seboj. ⁷ O Bog nad vojskami, postavi nas v prejšnji stan, razjasni obličje svoje, in rešeni bomo.

⁸ Trto si bil prestavil iz Egipta, pregnal si ljudstva, da bi jo zasadil. ⁹ Pripravil si prostor pred njo, da se je ukoreninila in prerasla deželo. ¹⁰ Senca njena je pokrivala gore in veje njene cedre največje. ¹¹ Iztezala je mladike svoje do morja in do reke rozge svoje. ¹² Zakaj si podrl ograje njene, tako da jo obirajo vsi mimohodeči? ¹³ Razriva jo merjasec iz gozda in divjačina poljska jo objeda.

¹⁴ O Bog nad vojskami, povrni se, prosimo, ozri se z ne-

bes ter glej, in skrbi za to trto ¹⁵ in ohrani, kar je bila vsa-dila desnica tvoja, in sina, ki si ga močnega storil sebi. ¹⁶ Požgana je z ognjem, odrezana; od hudovanja obličja tvojega vsi ginejo. ¹⁷ Roka tvoja bodi nad možem desnice tvoje, sinom človeškim, ki si ga močnega storil sebi. ¹⁸ In ne umaknemo se od tebe; oživi nas zopet, in klicali bodemo ime tvoje. ¹⁹ GOSPOD Bog nad vojskami, postavi nas v prejšnji stan, razjasni obličje svoje, in rešeni bomo.

81 Načelniku godbe; na gitit. Psalm Asafov.

¹ Pojte glasno Bogu, moči naši, ukajte Bogu Jakobovemu! ² Zapojte hvalnice in udarite na boben, na citre milozvočne in brenklje! ³ Zatrobite ob mlaju na rog, ob ščipu, v dan praznika našega! ⁴ Ker postava je to za Izraela, naredba Boga Jakobovega, ⁵ ki je to za pričevanje postavil v Jožefu, ko je šel proti deželi Egiptovski, *kjer* sem slišal govor neznan.

⁶ Odtegnil sem izpod bremena ramo njegovo, roke njegove sem oprostil tovarne košare. ⁷ Ko si vpil v oni stiski, rešil sem te, odgovoril sem ti izza ogrinjala groma, izkušal sem te pri vodah Meribskih.

(Sela.) ⁸ Čuj, ljudstvo moje, in izpričeval ti bodem; o Izrael, da bi me poslušal! ⁹ Ne bodi v tebi boga tujega, nikar se ne klanjaj bogu inostrancev! ¹⁰ Jaz sem GOSPOD, Bog tvoj, ki sem te izpeljal iz dežele Egiptovske: odpri široko usta svoja, in jaz jih napolnim.

¹¹ Ali ljudstvo moje ni poslušalo glasu mojega in Izrael mi ni bil pokoren. ¹² Zatorej sem jih pustil, *da naj hodijo* po srca svojega zakrknjenosti, in hodili so po krivih naklepih svojih. ¹³ O, ko bi me bilo poslušalo ljudstvo moje, ko bi bil Izrael hodil po mojih potih! ¹⁴ Kar mahoma bi bil potlačil njih sovražnike in zoper njih zatiralce bi bil obrnil roko svojo. ¹⁵ Sovražilci GOSPODOVI bi se mu bili vdajali z laskanjem, in njegov čas bi trajal večno. ¹⁶ In živil bi ga bil s pšenico najboljšo in z medom iz skalovja bi te bil sitil.

82

Psalm Asafov.

¹ Bog stoji v zboru Božjem, sodi sredi bogov. ² Doklej bode te sodili krivično in se ozirali na brezbožnih zunanost? ³ Potegujte se za pravdo ubožca in sirote, nesrečnemu in siromaku pomagajte do pravice! ⁴ Oprostite ubogega in potrebnega, iz roke krivičnih ga rešite! ⁵ A

ne vedo in ne umejo ničesar, v temi hodijo neprestano: majó se vse podstave dežele! ⁶ Jaz sem rekel: Bogovi ste in Najvišjega sinovi vi vsi. ⁷ Toda umrjete kakor navaden človek in kakor kdorkoli izmed poglavarjev padete. ⁸ Vstani, o Bog, sodi zemljo; ti namreč dobiš vse narode v last.

83

Pesem in psalm Asafov.

¹ O Bog, ne molči, ne delaj se gluhega in ne miruj, o Bog mogočni! ² Zakaj, glej, neprijatelji tvoji ropočejo in sovražilci tvoji dvigajo glave. ³ Zoper ljudstvo tvoje kujejo prekanjene naklepe in posvetujejo se zoper varovance tvoje. ⁴ Govoré: Pridite in potrebimo jih, da ne bodo narod, da se nihče ne spominja več imena Izraelovega. ⁵ Kažti naklep so storili v srcu enih misli; zoper tebe so sklenili zavezo: ⁶ šatori Idu-mejcev in Izmaelčanov, Moab in Agarenci, ⁷ Gebal in Amon in Amalek, Filisteja s Tira prebivalci; ⁸ tudi Asirijan se jim je pridružil, v pomoč so bili sinovom Lotovim. (Sela.)

⁹ Stóri jim kakor Madijanom, kakor Sisaru, kakor Jabinu ob potoku Kisonu, ¹⁰ ki so bili pokončani pri Endoru, postali so zemlje gnoj! ¹¹ Naredi njih plemenitnike kakor Oreba in kakor

Zeba, kakor Zebaha in Salmuna vse njih poglavarje. ¹² Ker so rekli: Vzemimo si v last prebivališča Božja! ¹³ Bog moj, naredi jih kakor prah v vrtincu, kakor pleve pred vetrom! ¹⁴ Kakor ogenj požiga gozd in kakor plamen, ki popali gore, ¹⁵ tako jih podi z viharjem svojim in z vrtincem svojim jih preplaši! ¹⁶ S sramoto napolni njih obličje, da bodo iskali ime tvoje, o GOSPOD! ¹⁷ Rdečica naj jih oblije in zbegajo naj se za ves čas, sramujejo se naj in poginejo, ¹⁸ da spoznajo, da si ti, *ki ti je ime Jehova*, sam Najvišji nad vesoljno zemljo.

84 Načelniku godbe; na gitit. Sinov Koratovih psalm.

¹ Kako ljuba so prebivališča tvoja, o GOSPOD nad vojskami! ² Duša moja hrepeni in koprni po vežah GOSPODOVIH, srce moje in meso moje radostno kličeta *v hrepenenju* po živem Bogu mogočnem. ³ Saj vrabec je našel mesto in lastovka si gnezdo, kamor položi mladiče svoje — oltarje tvoje, o GOSPOD nad vojskami, kralj moj in Bog moj! ⁴ Blagor jim, ki prebivajo v hiši tvoji, vedno te bodo hvalili. (Sela.) ⁵ Blagor človeku, čigar moč je v tebi: njim so v srcu pripravljene poti *na Sion*. ⁶ Gredé po Solzni dolini, si jo obračajo v kraj studencev; saj

tudi rani dež jo pokriva z blagoslovi. ⁷ Gredo od kreposti do kreposti, *vsak* njih se prikaže pred Bogom na Sionu.

⁸ GOSPOD, Bog nad vojskami, čuj molitev mojo, poslušaj, o Bog Jakobov! (Sela.) ⁹ Poglej, o Bog, *ki si ščit naš*, in glej maziljenca svojega obličje! ¹⁰ Kajti boljši je en dan v vežah tvojih nego tisoč *drugje*; rajši hočem stati ob pragu v hiši Boga svojega nego prebivati v brezbožnosti šatorih. ¹¹ Zakaj solnce in ščit je GOSPOD, Bog, milost in slavo daje GOSPOD, dobrega ne krati njim, ki hodijo v poštenosti. ¹² GOSPOD nad vojskami, blagor človeku, čigar upanje je v tebe!

85 Načelniku godbe. Psalm sinov Koratovih.

¹ Blagovoljen si bil nekdanj, o GOSPOD, deželi svoji, nazaj si pripeljal iz sužnosti Jakoba. ² Odpustil si krivico ljudstvu svojemu, pokrnil si ves njih greh. (Sela.) ³ Umaknil si ves srd svoj, odvrnil si se od jeze svoje, da ni kipela.

⁴ Postavi nas v prejšnji stan, o Bog zveličanja našega, in potolaži nevoljo svojo proti nam. ⁵ Ali se bodeš večno jezil nad nami, raztezal jezo svojo od roda do roda? ⁶ Ali nas zopet ne postaviš v življenje, da se ljudstvo tvoje raduje v tebi? ⁷ Pokaži

nam, GOSPOD, milost svojo, in daj nam zveličanje svoje!

⁸ Pa poslušal bodem, kaj govori Bog mogočni, GOSPOD. Da, mir govori ljudstvu svojemu in svetnikom svojim, samo v nespamet naj se ne povrnejo. ⁹ Res, blizu je njim, ki se njegova bojé, zveličanje njegovo, da bi *zopet* slava prebivala v deželi naši. ¹⁰ Milost in resnica se bosta srečavala, pravičnost in mir se poljubita. ¹¹ Zvestoba požene iz zemlje, in pravičnost bo gledala z nebes. ¹² GOSPOD bode tudi dal, kar je dobro, in zemlja naša obrodi svoj sad. ¹³ Pravičnost bode pred njim hodila in *nas* postavila na pot stopinj njegovih.

86

Molitev Davidova.

¹ Nagni, GOSPOD, uho svoje in usliši me, ker siromak sem in ubožen. ² Ohrani dušo mojo, ker tisti sem, kateremu deliš milost; reši hlapca svojega, ti Bog moj, ki ima upanje v tebe. ³ Milost mi izkaži, Gospod, ker k tebi kličem ves dan. ⁴ Razveseli dušo svojega hlapca, ker do tebe, Gospod, povzdigujem dušo svojo. ⁵ Ti namreč, Gospod, si dober in rad prizanašaš, in obilen si v milosti vsem, ki te kličejo.

⁶ Čuj molitev mojo, o GOSPOD, in poslušaj prošnji mojih

glas. ⁷ V dan stiske svoje kličem te, ker me uslišiš. ⁸ Ni ti enakega med bogovi, o Gospod, in del ni tvojim enakih. ⁹ Vsi narodi, kar si jih ustvaril, pridejo in klanjali se bodo pred teboj, o Gospod, in čast dajo tvojemu imenu. ¹⁰ Zakaj ti si velik in delaš čuda, ti sam si Bog. ¹¹ Uči me, GOSPOD, pot svojo, in hodil bom v resnici tvoji; zberi srce moje, da se boji tvojega imena. ¹² Slavil te bodem, Gospod, Bog moj, iz vsega srca svojega in povelečeval bodem ime tvoje vekomaj. ¹³ Ker velika je milost tvoja do mene, in rešil si dušo mojo iz najglobočje jame.

¹⁴ O Bog, prevzetniki so se vzdignili zoper mene in silovitnikov krdelo preži po življenju mojem, in tebe si niso *predstavili* pred oči. ¹⁵ Ti pa, Gospod, Bog mogočni, usmiljen si in milosten, počasen v jezi in obilen v milosti in resnici. ¹⁶ Ozri se v me in stori mi milost; daj moč svojo hlapcu svojemu in reši dekle svoje sina. ¹⁷ Stóri mi znamenje v dobro, da vidijo sovražilci moji in se s sramoto oblijo, ker si mi ti, GOSPOD, pomagal in me potolažil.

87

Sinov Koratovih psalm *in* pesem.

¹ Ustanovitev svojo na svetih gorah, ² vrata Sionska ljubi

GOSPOD bolj ko vsa prebivališča Jakobova. ³ Prečastno je, kar se govori o tebi, o mesto Božje. (Sela.) ⁴ «Imenoval bodem Egipt in Babilon med njimi, ki me poznajo; glej, Filisteja in Tir z Etiopijo — ta je rojen ravno tam». ⁵ Zato se bode govorilo o Sionu: Ta in oni je rojen v njem, in on, Najvišji, ga utrdi. ⁶ GOSPOD bode našteval, popisujoč narode: Ta je rojen ravno tam. (Sela.) ⁷ In pevajoč in plešoč, *poreko*: Vsi studenci moji so v tebi.

88 Pesem *in* psalm sinov Koratovih. Načelniku godbe, na mahalat leanot. Pouk Emana Ezrajičana.

¹ O GOSPOD, Bog zveličanja mojega, po dnevi kličem in po noči pred teboj. ² Pred obličje tvoje pridi molitev moja, nagni uho svoje k mojemu vpitju. ³ Kajti nasičena je z nadlogami duša moja in življenje moje se bliža državi smrti. ⁴ Štejejo me med tiste, ki gredo doli v jamo; podoben sem možu, ki mu je minila življenja moč. ⁵ Med mrtvimi sem zapuščen, kakor pobiti, ležeči v grobu, ki se jih ne spominjaš več, ker so ločeni od tvoje roke. ⁶ Položil si me v jamo najglobočjo, v kraje temne, v globočine. ⁷ Trdo me tlači jeza tvoja in vse valove svoje zaganjaš v me. (Sela.) ⁸ Od-

dalil si od mene znanca moje, storil si me njim v najhujšo gnusobo; zajet sem, in pobegniti ne morem. ⁹ Oko moje mrli od bede; kličem te, GOSPOD, vsak dan, k tebi razpenjam roke svoje. ¹⁰ Bodeš li na mrtvih delal čudeže? Ali mrtvi vstajajo, da bi te slavili? (Sela.) ¹¹ Ali naj bi se v grobu oznanjala milost tvoja, zvestoba tvoja v kraju pogube? ¹² Ali se mar v temini spoznajo čuda tvoja in pravičnost tvoja v pozabljenja deželi?

¹³ Jaz pa vpijem, GOSPOD, k tebi, že zjutraj ti hiti naproti molitev moja. ¹⁴ Zakaj zametaš dušo mojo, o GOSPOD, skrivaš mi obličje svoje? ¹⁵ Siromak sem in blizu smrti od mladosti svoje, strahove tvoje prenašam in sem zbehan. ¹⁶ Jeze tvoje gredo čezme, strahote tvoje me uničujejo: ¹⁷ obdajajo me kakor vode ves dan, obstopajo me vse skupaj. ¹⁸ Oddalil si od mene prijatelja in tovariša, temine so mi znanci *edini*.

89 Pouk Etana Ezrajičana.

¹ O milostih GOSPODOVIH bodem peval vekomaj, rodu za rodod bodem oznanjal z usti svojimi zvestobo tvojo. ² Rekel sem namreč: Vekomaj se bode milost sezidavala, v samih nebesih utrdiš zvestobo svojo.

³ «Sklenil sem zavezo z izvoljencem svojim, prisegel sem Davidu, svojemu hlapcu: ⁴ Na vekomaj utrdim seme tvoje in stavil bodem prestol tvoj od roda do roda». (Sela.) ⁵ Zato slavé nebesa čudovito *delo* tvoje, o GOSPOD, tudi zvestobo tvojo v zboru svetnikov. ⁶ Zakaj kdo naj se v nebeških višavah primerja GOSPODU, kdo je GOSPODU podoben med sinovi Božjimi? ⁷ *On je* Bog mogočni, jako strašen v zboru svetnikov in strašnejši mimo vseh, ki so okrog njega. ⁸ O GOSPOD, Bog nad vojskami, kdo je tebi enako mogočen, GOSPOD? In zvestoba tvoja biva okrog tebe.

⁹ Ti gospoduješ nad morja divjostjo, ko se vzpenjajo valovi njegovi, ti jih krotiš. ¹⁰ Zdrobil si Egipt, da je kakor strt, z ramo svoje moči si razkropil sovražnike svoje. ¹¹ Tvoja so nebesa, tvoja i zemlja; vesoljni svet in česar je poln, ustanovil si ti. ¹² Sever in jug, ti si ju ustvaril; Tabor in Hermon vesele pojeta o imenu tvojem. ¹³ Velemožna je rama tvoja, krepka je roka tvoja, vzvišena desnica tvoja. ¹⁴ Pravičnost in *prava* sodba sta podstava tvojemu prestolu, milost in resnica hodita pred obličjem tvojim.

¹⁵ Blagor ljudstvu, ki pozna radostni trombe glas! Ti hodijo

v svetlobi obličja tvojega, o GOSPOD! ¹⁶ V imenu tvojem se radujejo ves dan in po pravičnosti tvoji se povišujejo. ¹⁷ Zakaj dika njih moči si ti, in po blagovoljnosti tvoji bo zvišan rog naš. ¹⁸ GOSPOD namreč je naš ščit in Svetnik Izraelov naš kralj.

¹⁹ Nekdaj si v prikazni govoril svetnikom in rekel: Pomoč sem podelil junaku, povzdignil sem izvoljenega iz ljudstva. ²⁰ Našel sem Davida, hlapca svojega, pomazilil sem ga s svetim oljem svojim. ²¹ Ž njim bodi roka moja stanovitna in rama moja naj ga krepča. ²² Ne bode ga stiskal sovražnik in sin krivice ga ne bode tlačil. ²³ Temuč starem izpred njega nasprotnike njegove in sovražilce njegove udarim. ²⁴ In moja zvestoba in milost moja bode ž njim, in v imenu mojem se povzdigne rog njegov. ²⁵ In nad morje položim roko njegovo in nad reke njegovo desnico. ²⁶ On me bode klical: Oče moj si ti, Bog moj mogočni in skala rešenja mojega. ²⁷ Jaz pa ga postavim za prvorojenca, za najvišjega kraljem zemlje. ²⁸ Vekomaj mu ohranim milost svojo, in zaveza moja mu ostani zvesta. ²⁹ In postavim seme njegovo, da večno traja, in prestol njegov kakor dnevi nebes.

³⁰ Ako zapusté sinovi njegovi zakon moj in ne bodo hodili v sodbah mojih, ³¹ ako oskrunijo postave moje in ne bodo ravnali po zapovedih mojih: ³² obiščem s šibo njih pregreho in z udarci njih krivico. ³³ Toda milosti svoje mu ne odtegnem in lagal ne bodem zoper zvestobo svojo. ³⁴ Ne oskrunim zaveze svoje in ne izpremenim ustnic svojih obljube. ³⁵ Enkrat sem prisegel pri svetosti svoji; zares, Davidu ne bodem lagal: ³⁶ Večno bodi seme njegovo in prestol njegov kakor solnce pred mano. ³⁷ Kakor luna bode stanoviten vekomaj. In priča v nebeških višavah je zvesta. (Sela.)

³⁸ Ti pa si zavrgel in zaničeval, razsrdil si se zoper maziljenca svojega. ³⁹ Zaničeval si hlapca svojega zavezo, oskrunil in vrgel na tla venec njegov. ⁴⁰ Podrl si vse ograje njegove, trdnjave njegove si izpostavil razdoru. ⁴¹ Plenili so ga vsi mimohodeči, v zasmeh je dan sosedom svojim. ⁴² Povzdignil si zatiralcev njegovih desnico,

veselje napravil vsem sovražnikom njegovim. ⁴³ Skrhal si tudi meča njegovega ostrino, in mu nisi dal zmagati v vojski. ⁴⁴ Storil si, da je minila bleščoba njegova, in prestol njegov si zvrnil na tla. ⁴⁵ Okrajšal si dni mladosti njegove, pokril si ga s sramoto.

⁴⁶ Doklej, GOSPOD, bodeš li se skrival vekomaj? gorela bode kot ogenj jeza tvoja? ⁴⁷ Spomni se me — kako sem kratkih dni! Za kako ničevost si ustvaril vse otroke človeške! ⁴⁸ Kateri mož je, ki živi in ne bo videl smrti, ki zavaruje dušo svojo zoper oblast groba? (Sela.) ⁴⁹ Kje so, o Gospod, milosti tvoje nekdanje, ki si jih prisegel Davidu v zvestobi svoji? ⁵⁰ Spomni se, Gospod, sramote hlapcev svojih, da nosim v prsih svojih *zasramovanje* vseh teh mnogih ljudstev, ⁵¹ s katerim so sramotili sovražniki tvoji, GOSPOD, s katerim so sramotili maziljenca tvojega stopinje.

⁵² Slava GOSPODU vekomaj! Amen in Amen!

Psalmov knjiga četrta.

90 Molitev Mojzesa, moža Božjega.

¹ O Gospod, ti si nam bil prebivališče od roda do roda. ² Ko

niso bile še rojene gore in nisi bil naredil zemlje in vesoljnega sveta, dà, od vekomaj do vekomaj si ti Bog mogočni. ³ Pri-

praviš človeka, da razpade v prah, in veliš: Povrnite se, otroci človeški! ⁴ Zakaj tisoč let je v tvojih očeh kakor včerajšnji dan, ko je minul, in kakor čas ponočne straže. ⁵ *Kakor* s povodnjijo jih pokončavaš, *kot* spanje so; zjutraj so kakor trava, ki vnovič poganja. ⁶ Zjutraj cvete in poganja, zvečer jo pokose in usahne.

⁷ Kajti ginemo od jeze tvoje in vsled srda tvojega smo preplašeni. ⁸ Pred oči *svoje* si postavil krivice naše, skrivnosti naše v luč obličja svojega. ⁹ Kajti vsi dnevi naši minevajo v srdi tvojem, leta nam potekajo kot *kratka* misel. ¹⁰ Dnevi naših let — vseh jih je sedemdeset let, ali, ako smo prav krepki, osemdeset let; in *kar je naš* ponos v njih, je le trud in težava; zakaj hitro *vse* poteče in mi odletimo.

¹¹ A kdo spoznava jeze tvoje moč in tvoj srd, boječ se te, kakor se spodobi? ¹² Uči nas torej prav šteti naše dni, da si pridobimo srce modro.

¹³ Vrnise, GOSPOD! doklej —? in žal ti bodi za hlapce svoje!

¹⁴ Nasiti nas že ob jutranjem svitu z milostjo svojo, da veselo pojemo in se radujemo vse svoje dni. ¹⁵ Razveseli nas po številu dni, v katerih si nas ponižaval, in let, v katerih smo

izkušali hudo. ¹⁶ Očitno bodi hlapcem tvojim delo tvoje in veličastvo tvoje nad njih otroki!

¹⁷ Nad nami pa bodi ljubeznivost Gospoda, Boga našega, in delo naših rok podpiraj pri nas, delo, pravim, naših rok podpiraj!

91 Kdor stanuje v zavetju Najvišjega, bode počival v senci Vsemogočnega. ² Zato pravim GOSPODU: Pribežališče si moje in grad moj, Bog moj, v katerega upam. ³ Kajti on te bode rešil iz zanke ptičarjeve in kuge pogubne. ⁴ S perutjo svojo te pokrije, in pod krili njegovimi ti bode zavetje, ščit in bran je resnica njegova. ⁵ Ne boj se nočnega strahu, ne pšice, ki šviga po dnevi, ⁶ ne pogube, ki lazi v temi, ne kuge, ki razsaja opoldne. ⁷ Pade jih ob strani tvoji tisoč in desetkrat tisoč na desnici tvoji, a k tebi se ne približa. ⁸ Samo z očmi svojimi bodeš *to* gledal in videl povračilo brezbožnikov.

⁹ Ker *si rekel*: Ti, GOSPOD, si pribežališče moje, Najvišjega si postavil za prebivališče svoje, ¹⁰ ne zadene te nesreča nobena in šiba se ne približa šatoru tvojemu. ¹¹ Zakaj angelom svojim zapove zate, da te hranijo po vseh potih tvojih. ¹² Na rokah te bodo nosili, da ne zadeneš z nogo svojo ob ka-

men. ¹³ Po divjem levu bodeš hodil in po kači, teptal bodeš leva mladiča in zmaja.

¹⁴ Ker mi je vdan v ljubezni, *pravi Bog*, ga hočem oteti, na varno ga postavim, ker pozna ime moje. ¹⁵ Kadar me zakliče, ga uslišim, na strani mu bodem v stiski; rešim ga in počastim. ¹⁶ Nasitim ga z dolgostjo življenja in storim, da z veseljem gleda zveličanje moje.

92 Psalm *in* pesem za sobotni dan.

¹ Dobro je slaviti GOSPODA in psalme pevati imenu tvojemu; o Najvišji! ² Oznanjati zjutraj milost tvojo in zvestobo tvojo vsako noč, ³ z desetostrunjem in z brenkljami, z umetno godbo na citre. ⁴ Zakaj razveseljuješ me, GOSPOD, z delom svojim, glasno bodem prepeval o tvojih rok dejanjih. ⁵ Kako velika so dela tvoja, GOSPOD, silno globoke so misli tvoje! ⁶ Človek živinski ne spozna in nespametnež ne umeva tega. ⁷ Ko poganjajo brezbožni kakor trava in cveto vsi, ki delajo krivico, *godi se to*, da bi se pogubili vekomaj.

⁸ Ti pa si vzvišen vekomaj, o GOSPOD! ⁹ Ker glej, sovražniki tvoji, GOSPOD, ker glej, sovražniki tvoji poginejo, razprše se vsi, ki delajo krivico. ¹⁰ Rog moj pa povzdigneš ka-

kor samorogov, maziljen bodem s presnim oljem. ¹¹ In oko moje gleda *veselje svoje* na zalezovalcih svojih, ušesa moja poslušajo, *kar mi je všeč*, o njih, ki se vzpenjajo zoper mene.

¹² Kakor palma bode zelesen pravičnik, kakor cedra na Libanu bode rastel. ¹³ Zasajeni v hiši GOSPODOVI bodo v vežah Boga našega poganjali mladike. ¹⁴ Še v sivosti bodo dajali sad, čvrsti ostanejo in zeleneči, ¹⁵ da oznanjajo, da je pravičen GOSPOD, skala moja, in krivice v njem ni nobene.

93 GOSPOD kraljuje, z veličanstvom se je oblekel, oblekel se je GOSPOD, opasal z močjo; zato trdno stoji vesoljni svet, ne omahuje. ² Trdno stoji prestol tvoj od nekdanj, od vekomaj si ti. ³ Povzdignile so se reke, o GOSPOD, povzdignile so reke šum svoj, vzdigujejo reke bobnenje svoje. ⁴ Večji ko šum mnogih vodá, ko vršenje morskih valov, *še tako* veličastnih, veličastnejši je GOSPOD v višavah! ⁵ Pričevanja tvoja so zanesljiva jako; hiši tvoji se spodobí svetost, o GOSPOD, na večne čase.

94 Bog mogočni maščevanja, o GOSPOD, Bog mogočni maščevanja, prikaži se! ² Dvigni se, o zemlje sodnik, daj povračilo prevzetnim! ³ Doklej

bodo brezbožni, o GOSPOD, doklej bodo veselja poskakovali brezbožni? ⁴ Ustijo se in govorijo predrzno, ponašajo se vsi, ki delajo krivico. ⁵ Tvoje ljudstvo, GOSPOD, teptajo v prah in tlačijo tvojo dediščino. ⁶ Morijo vdovo in tujca in ubijajo sirote, ⁷ govoreč: Ne vidi GOSPOD in ne pazi Bog Jakobov. ⁸ Doumejte vendar, nespametni med ljudstvom, in neumneži, kdaj boste razumni? ⁹ Ali on, ki je vsadil uho, ali bi on ne slišal? ali on, ki je naredil oko, ali bi ne videl? ¹⁰ Ali on, ki pokori narode, ali bi ne grajal, on, ki uči ljudi modrosti? ¹¹ GOSPOD pozna misli človeške, da so zgolj ničemurnost.

¹² Blagor možu, ki ga pokoriš, GOSPOD, in katerega učiš iz zakona svojega, ¹³ da mu pripraviš pokoj od dni nesreče, dokler se ne izkoplje brezbožniku jama. ¹⁴ Kajti GOSPOD ne zavrže ljudstva svojega in dediščine svoje ne zapusti. ¹⁵ Temuč k pravičnosti se mora vrniti sodba, in zanjo pojdejo vsi, ki so pravega srca.

¹⁶ Kdo bi vstal zame zoper hudodelnike? kdo bi se postavil zame zoper one, ki delajo krivico? ¹⁷ Ko bi mi ne bil GOSPOD pomoč, malo da ne bi prebivala v kraju molčanja duša moja. ¹⁸ Ko pravim: Omahuje noga

moja, milost tvoja, o GOSPOD, me podpira. ¹⁹ Kadar mi je premnogo skrbi na srcu, tolažbe tvoje razveseljujejo dušo mojo. ²⁰ Ali bi bil s teboj združen prestol pogube, ki snuje hudobnost pod pretvezo postave? ²¹ Četoma se zbirajo proti pravičnega duši in obsojajo kri nedolžno. ²² A GOSPOD mi je bil grad visok in Bog moj skala pribežališča mojega. ²³ On obrača proti njim njih krivico in po njih hudobnosti jih pokonča; pokonča jih GOSPOD, naš Bog.

95 Pridite, veselo pevajmo GOSPODU, ukajmo skali zveličanja svojega! ² Pojdimo pred obličje njegovo s hvalo, psalme pojoč, mu ukajmo. ³ Zakaj Bog mogočni velik je GOSPOD in velik kralj nad vse bogove. ⁴ V roki njegovi so podstave zemlje in v njegovi oblasti višine gorá. ⁵ Njegovo je morje, on ga je naredil, in suho zemljo so ustvarile roke njegove.

⁶ Pridite, priklonimo se in padimo na tla, pripognimo kolena pred GOSPODOM, ki nas je ustvaril! ⁷ Zakaj on je Bog naš, mi pa ljudstvo paše njegove in čeda vodbe njegove. Danes če slišite glas njegov, ⁸ nikar ne zakrknite srca svojega kakor v prepiru, kakor ob dnevi izkušnjave v puščavi, ⁹ ko so me

izkušali očetje vaši, izkušnjo so mi napravili, dasi so videli dela moja. ¹⁰ Štirideset let sem imel težave s tistim rodом in sem rekel: Ljudstvo je srca tavajočega. A oni niso spoznali potov mojih. ¹¹ Zatorej sem prisegel v jezi svoji: Nikakor ne pridejo v pokoj moj!

96 Pojte GOSPODU novo pesem, pojte GOSPODU, vse dežele! ² Pojte GOSPODU, slavite ime njegovo, z veseljem oznanjajte od dne do dne zveličanje njegovo! ³ Pripovedujte med poganskimi narodi veličastvo njegovo, med vsemi ljudstvi čudovita dela njegova. ⁴ Ker velik je GOSPOD in velike hvale vreden, strašen je on nad vse bogove. ⁵ Kajti vsi bogovi ljudstev so maliki, GOSPOD pa je naredil nebesa. ⁶ Slava in lepota sta pred njim, moč in veličastvo v svetišču njegovem.

⁷ Dajajte GOSPODU, ljudstev rodovine, dajajte čast in moč GOSPODU! ⁸ Dajajte GOSPODU slavo imena njegovega, prinesite dar in pridite v veže njegove! ⁹ Klanjajte se GOSPODU v diki svetosti; trepetajte pred njim vse dežele! ¹⁰ Govorite med pagani: GOSPOD kraljuje, tudi zemlje obod je utrjen, da ne omahne; sodil bode ljudstva pravično. ¹¹ Veselé se naj nebеса in poskakuj zemlja, šumi

naj morje in kar je v njem; ¹² raduj se polje in vse, kar je na njem, veselo naj prepeva vse drevje v gozdu ¹³ pred obličjem GOSPODOVIM, kajti prihaja, da bo sodil zemljo. Sodil bode vesoljni svet v pravičnosti in ljudstva v zvestobi svoji.

97 GOSPOD kraljuje, poskakuj zemlja, veselé se naj otoki mnogi. ² Oblaki in tema ga obdajajo, pravičnost in sodba sta stebra njegovemu prestolu. ³ Ogenj gre pred njim in požiga okrog sovražnike njegove. ⁴ Bliski njegovi razsvetlujejo vesoljni svet; videč to, trepetja zemlja. ⁵ Gore se tope kakor vosek vpričo GOSPODA, vpričo vse zemlje Gospodarja. ⁶ Nebesa oznanjajo pravičnost njegovo, tako da vidijo vsa ljudstva njegovo čast. ⁷ Osramočeni bodo vsi, ki služijo podobam, ki se ponašajo z maliki; klanjajte se mu, vsi bogovi! ⁸ Sion to sliši in se veseli, in hčere Judove veselja poskakujejo zaradi sodeb tvojih, o GOSPOD.

⁹ Zakaj ti, GOSPOD, si najvišji nad vso zemljo, silno povišan si nad vse bogove. ¹⁰ Kateri ljubite GOSPODA, sovražite hudo! On hrani duše svojih, katerim izkazuje milost, iz rok brezbožnikov jih otimlje. ¹¹ Luč

povsod vzhaja pravičnemu in veselje njim, ki so pravega srca.

¹² Veselite se, pravični, v GOSPODU in slavite spomin svetosti njegove!

98

Psalm.

¹ Pojte GOSPODU novo pesem, ker storil je čudovita dela; rešitev mu je pridobila desnica njegova in rama njegove svetosti. ² Naznanil je GOSPOD rešitev svojo, pred očmi narodov je razodel pravičnost svojo. ³ Spomnil se je milosti svoje in zvestobe svoje do hiše Izraelove; vse meje zemlje so videle Boga našega rešitev.

⁴ Ukajte GOSPODU, vse dežele, vriskajte in pevajte psalme. ⁵ Pojte psalme GOSPODU s citrami, s citrami in ubranimi glasovi! ⁶ S trombami in glasom roga ukajte pred kraljem GOSPODOM. ⁷ Morje šumi in kar je v njem, vesoljni svet in prebivalci njegovi. ⁸ Reke naj ploskajo z rokami, ž njimi vred naj pojó gore, ⁹ pred GOSPODOM, kajti prihaja sodit zemljo! Sodi! bode vesoljni svet v pravičnosti in ljudstva po pravičnici.

99

GOSPOD kraljuje, ljudstva trepetajo; sedeč na kerubih, *kraljuje*, maja se zemlja. ² GOSPOD je velik na Sionu in visok je on nad vsa ljudstva.

³ Slavé naj ime tvoje veliko in strašno! On je svet!

⁴ In moč kraljeva ljubi pravico: ti si utrdil, kar je pravično, pravo sodbo in pravičnost ti izvršuješ v Jakobu. ⁵ Povišujte GOSPODA, Boga našega, in pokleknite pred podnožjem nog njegovih: On je svet!

⁶ Mojzes in Aron *stabil*a med njegovimi duhovniki in Samuel med njimi, ki kličejo ime njegovo; klicali so h GOSPODU, in on jim je odgovarjal. ⁷ V oblačnem slopu jim je govoril; hranili so pričevanja njegova in postavo, katero jim je dal. ⁸ GOSPOD, Bog naš, ti si jim odgovarjal, bil si jim Bog mogočni, odpuščajoč grehe, pa tudi kaznujoč njih dejanja. ⁹ Povišujte GOSPODA, Boga našega, in pokleknite na gori svetosti njegove! Zakaj svet je GOSPOD, Bog naš!

100

Psalm za hvalno daritev.

¹ Ukajte GOSPODU, vse dežele! ² Služite GOSPODU z veseljem, pridite pred obličje njegovo z radostnim petjem! ³ Spoznajte, da je GOSPOD Bog, on nas je ustvaril, ne pa mi sebe; ljudstvo njegovo smo in ovce paše njegove. ⁴ Vstopite v vrata njegova s hvalno daritvijo, s poveličevanjem v veže njegove: zahvaljujte se mu, slavite

ime njegovo! ⁵ Ker dober je GOSPOD, vekomaj *traja* milost njegova in od roda do roda zvestoba njegova.

101

Psalm Davidov.

¹ Milost in pravico bodem opeval, tebi, o GOSPOD, pel psalme. ² Pazil bodem na pot popolnosti, o kdaj prideš k meni? hodil bodem v poštenosti srca svojega sredi hiše svoje. ³ Stavil si ne bodem pred oči stvari pregrešne, čine razuzdanosti sovražim, ne primejo se me. ⁴ Srce lokavo bodi daleč od mene, hudega ne poznam. ⁵ Kdor skrivno obrekuje bližnjega svojega, njega iztrebim; ošabnih oči in srca napihnjene ga človeka ne strpim. ⁶ Oči moje *se bodo vpirale* na zveste v deželi, da naj sedajo z menoj; kdor hodi po potu popolnosti, ta mi bode stregel. ⁷ Stanoval ne bode v hiši moji, kdor dela zvijačo; kdor govori laž, ne bode obstal pred mojimi očmi. ⁸ Vsako jutro bodem zatiral vse brezbožnike iz dežele, da potrebim iz mesta GOSPODOVEGA vse, ki delajo krivico.

102

Molitev trpina, ko obnemaga in pred GOSPODOM izliva žalovanje svoje.

¹ GOSPOD, čuj molitev mojo, in vpitje moje pridi do tebe! ² Ne skrivaj mi obličja svojega

v dan stiske moje, nagni mi uho svoje, ob dnevu, ko kličem, me hitro usliši! ³ Kajti ginejo kakor dim dnevi moji in kosti moje so pereče. ⁴ Opaljeno je kakor trava in velo srce moje, kajti pozabil sem jesti kruh svoj. ⁵ Od glasu zdihovalja mojega se držé kosti moje mojega mesa. ⁶ Podoben sem pelikanu v puščavi, sem kakor sova v podrtinah. ⁷ Bedim in sem kakor samotni vrabec na strehi. ⁸ Ves dan me sramoté sovražniki moji, kateri divjajo zoper mene, rotijo se pri meni. ⁹ Kajti pepel jem kakor kruh in pijačo svojo mešam s solzami, ¹⁰ zaradi srda tvojega in togote tvoje, ker vzdignil si me in vrgel me na tla. ¹¹ Dnevi moji so kakor senca pred mrakom in sam usiham kakor zél.

¹² Ti pa, GOSPOD, ostajaš vekomaj in spomin tvoj od roda do roda. ¹³ Ti bodeš vstal in se usmilil Siona, ker čas je storiti mu milost, dà, čas določeni je prišel. ¹⁴ Kajti hlapcem tvojim je drago njega kamenje in smili se jim njega prah. ¹⁵ In bali se bodo pogani imena GOSPODOVEGA in vsi kralji zemlje slave tvoje. ¹⁶ Ko sezida GOSPOD Sion in se prikaže v slavi svoji, ¹⁷ se ozre na molitev zapuščenca, in ne bode zamegal njih molitve.

¹⁸ Zapiše se to naslednjemu rodu, in ljudstvo, ki bode ustvarjeno, bo hvalilo GOSPODA. ¹⁹ Ker je pogledal z višave svetosti svoje, ozrl se je GOSPOD z nebes na zemljo, ²⁰ da usliši jetnikov zdihovanje, da oprosti nje, ki so izročeni smrti, ²¹ da označijo na Sionu ime GOSPODOVO in hvalo njegovo v Jeruzalemu, ²² ko se zbero ljudstva vsa in kraljestva, da služijo GOSPODU.

²³ Potlačil je na tem potu moč mojo, dni moje skrajšal. ²⁴ Dejal sem: Bog moj mogočni, ne vzemi me sredi mojih dni! Skozi vse rodove so dnevi tvoji. ²⁵ Saj ti si nekdanj ustanovil zemljo, in delo tvojih rok so nebesa. ²⁶ Ona preidejo, ti pa ostaneš; dà, vse tisto se postara kakor oblačilo, kakor obleko jih izpremeniš, in se izpremené. ²⁷ Ti pa si *večno* isti in let tvojih ni konca! ²⁸ Sinovi hlapcev tvojih bodo prebivali v *deželi* in njih seme se utrdi pred teboj.

103

Psalm Davidov.

¹ Slavi, duša moja, GOSPODA, in vse, kar je v meni, sveto ime njegovo! ² Slavi, duša moja, GOSPODA in ne pozabi vseh dobrot njegovih! ³ Ki *ti* odpušča vse krivice tvoje, ki ozdravlja vse bolezni tvoje, ⁴ ki otimlje iz jame življenje tvoje, ki te

venča z milostjo in usmiljenjem, ⁵ ki napolnjuje z vsem dobrim usta tvoja, da se kakor orlu ponavlja mladost tvoja.

⁶ Kar je pravično, dela GOSPOD in pravosodje vrši za vse zatirance. ⁷ Razodel je Mojzesu pota svoja, sinovom Izraelovim dela svoja. ⁸ Usmiljen in milostiv je GOSPOD, počasen v jezi in obilen v milosti. ⁹ Ne huduje se vekomaj in večno ne hrani jeze. ¹⁰ Ne dela nam po grehih naših in ne povrača nam po krivicah naših. ¹¹ Temuč kakor so visoko nebesa nad zemljo, tako močna je milost njegova nad njimi, ki se ga bojé. ¹² Kakor daleč je vzhod od zahoda, tako daleč spravlja od nas prestopke naše. ¹³ Kakor se oče usmili otrok, usmili se GOSPOD njih, ki se ga bojé.

¹⁴ Kajti on pozna, kakšna stvar smo, spominja se, da smo prah. ¹⁵ Človekovi dnevi so kakor trava, on cvete kakor cvetica na polju: ¹⁶ ko veter potegne čeznjo, je ni več in mesta njenega ni več poznati.

¹⁷ A milost GOSPODOVA se *razteza* od veka do veka nanje, ki se ga bojé, in pravičnost njegova je za sinov sinove, ¹⁸ zanje, ki hranijo zavezo njegovo in se spominjajo njegovih zapovedi, da jih izpolnjujejo. ¹⁹ GOSPOD je v nebesih posta-

vil prestol svoj, in kraljestvo njegovo gospoduje vsem.

²⁰ Slavite GOSPODA, angeli njegovi, vi junaki v moči, ki izvršujete povelje njegovo, poslušajoč glas njegove besede. ²¹ Slavite GOSPODA, vse vojske njegove, služabniki njegovi, izpolnjujoči voljo njegovo. ²² Slavite GOSPODA, vsa dela njegova, po vseh krajih njegovega gospostva! Slavi, duša moja, GOSPODA!

104 ¹ Slavi, duša moja, GOSPODA! GOSPOD, Bog moj, velik si silno, lepoto in veličastvo si oblekel; ² ogrinjaš se s svetlobo kakor z obleko, nebesa razpenjaš kakor šatora strop. ³ Kateri stavi v vodah tramovje hramov svojih, ki nareja oblake za voz svoj, ki hodi po vetrov perutih, ⁴ ki dela vetrove za poslance svoje, za služabnike svoje ogenj plamteči.

⁵ Postavil je zemljo na podstave njene, da se ne gane na večne čase. ⁶ Z valovjem si jo ogrnil kakor z odejo, čez gore so stale vode. ⁷ Na karanje tvoje so pobegnile, pred groma tvojega glasom bežale so urno — ⁸ dvignile so se gore, pogreznile se doline — na mesto, katero si jim bil ustanovil. ⁹ Mejo si jim postavil, da ne idejo čez, da se ne povrnejo pokrit zemljo. ¹⁰ Kateri izpuščaš

studence po dolinah, da tečejo med gorami. ¹¹ Napajajo vse poljske živali, žejo svojo gasé divji osli. ¹² Poleg njih prebivajo ptice nebeške, glasijo se izmed vej. ¹³ On namaka gore iz hramov svojih, s sadom del tvojih se siti zemlja. ¹⁴ On daje, da raste trava živini in zelišče človeku za rabo, da si pripravi hrano iz zemlje, ¹⁵ in vino, ki razveseljuje srce človeku, in olje, ki svetel nareja obraz, in kruh, ki podpira srce človeku. ¹⁶ Siti se drevje GOSPODOVO, cedre na Libanu, ki jih je vsadil, ¹⁷ kjer gnezdijo ptički, tudi štoklja, ki ima hišo svojo na jelkah. ¹⁸ Gore visoke so divjim kozlom, skale gorskim mišim prebivališče.

¹⁹ Naredil je mesec, da meri čase, in solnce, ki pozna zahod svoj. ²⁰ Temo narejaš, da je noč, tedaj so vse gozdne živali pokonci: ²¹ Mladi levi rjovejo za plenom in zahtevajo od Boga mogočnega hrane svoje. ²² Ko izhaja solnce, se poskrijejo in leže v brlogih svojih. ²³ Clovek pa gre na delo svoje in po opraviu svojem do večera.

²⁴ Kako mnogotera so dela tvoja, o GOSPOD, v modrosti si jih naredil vsa, polna je zemlja stvorov tvojih! ²⁵ Ondi morje, veliko in prostrano, v njem je lazmine brez števila, živali ve-

likih in malih. ²⁶ Tod hodijo ladje in leviatan, ki si ga ustvaril, naj se v njem igra. ²⁷ Vse to čaka tebe, da jim daš njih živeža o svojem času. ²⁸ Kadar jim daješ, pobirajo, odpreš jim roko svojo, in sitijo se z dobrotami. ²⁹ Kadar jim skriješ obličje svoje, se zbegajo; vzameš jim sapo, in ginejo ter povračajo se v prah svoj. ³⁰ Pošiljaš sapo svojo in jih spet ustvarjaš, in *tako* obličje obnavljaš zemlji.

³¹ Slava GOSPODOVA *traja* naj vekomaj! Veseli se naj GOSPOD v delih svojih! ³² Ko pogleda na zemljo, se trese ona, ko se dotakne gorá, se kadé. ³³ Pel bodem GOSPODU vse svoje žive dni, psalme prepeval Bogu svojemu, dokler bodem živ. ³⁴ O da bi mu bilo prijetno premišljevanje moje! Jaz se hočem radovati v GOSPODU. ³⁵ Izginejo naj grešniki z zemlje in brezbožnikov več ne bodi! Slavi, duša moja, GOSPODA! Aleluja!

105 ¹ Hvalite GOSPODA, razglašujte ime njegovo, med ljudstvi oznanjujte dejanja njegova! ² Pojte mu, psalme mu prepevajte, razgovarjajte se o vseh čudovitih delih njegovih! ³ Hvalite se v svetem imenu njegovem; veseli se naj srce njih, ki iščejo GOSPODA. ⁴ Iščite GOSPODA in moči njegove, iščite

vedno njegovega obličja. ⁵ Spominjajte se čudes njegovih, katera je storil, čudovitih del njegovih in razsodkov ust njegovih. ⁶ O seme Abrahama, njegovega hlapca, sinovi Jakobovi, izvoljenci njegovi!

⁷ On, GOSPOD, je Bog naš, po vsej zemlji *se vršé* sodbe njegove. ⁸ Spominja se vekomaj zaveze svoje, besede, katero je zapovedal na tisoč rodov, ⁹ *zaveze*, ki jo je sklenil z Abrahamom, in prisege svoje Izaku. ¹⁰ In jo je dal Jakobu v postavo, Izraelu v večno zavezo, ¹¹ govoreč: Tebi hočem dati deželo Kanaansko kot vam odmerjeno dedno posest. ¹² Ko jih je bilo po številu še malo, prav malo, pa še kot tujci so bivali v njej, ¹³ in so hodili od naroda do naroda, iz enega kraljestva k drugemu ljudstvu, ¹⁴ ni dovolil zatirati jih nikomur, dà, strahoval je zavoljo njih kralje: ¹⁵ Ne doteknite se maziljenecv mojih in ne storite žalega prorokom mojim!

¹⁶ Tu je poklical lakot nad deželo in strl *ljudem* vso podporno kruha. ¹⁷ Poslal je pred njimi moža, ki je bil v sužnost prodan, Jožefa. ¹⁸ Noge njegove so vklelili v spono, železo ga je stiskalo do duše, ¹⁹ do časa, ko se je uresničila beseda njegova, govor GOSPODOV ga je bil pre-

čistil. ²⁰ Poslal je kralj in vel-
lel ga razvezati, poglavar ljud-
stev, in ga je oprostil. ²¹ Po-
stavil ga je za gospoda družini
svoji in za poglavarja vsej svoji
posesti, ²² da bi zvezaval kneze
njegove po volji svoji in pouče-
val njegove starejšine. ²³ Nato
je prišel Izrael v Egipt in Ja-
kob je tujčeval v deželi Kamovi.
²⁴ Tam je storil *Bog* ljudstvo
svoje silno rodovitno in ga je
naredil močnejše od tlačiteljev
njegovih. ²⁵ Izpremenil je njih
srce, da so sovražili ljudstvo
njegovo, da so zvijačne naklepe
snovali zoper hlapce njegove.

²⁶ Poslal je Mojzesa, hlapca
svojega, Arona, ki ga je bil iz-
volil. ²⁷ Delala sta pred njimi
besede znamenj njegovih in ču-
deže v deželi Kamovi. ²⁸ Poslal
je temé in omračil je *deželo*, in
nista se upirala besedi njegovi.
²⁹ Izpremenil je v kri njih vode
in pokončal je njih ribe. ³⁰ Obilo
je rodila njih dežela žab, *mrgo-
lelo jih je* v kraljevih soba-
nah. ³¹ Rekel je, in so prišle
konjske muhe, komarji na vso
njih pokrajino. ³² Dal jim je
za dež točo, ogenj plamteč spu-
stil na njih kraj, ³³ in pobil
je njih trte in njih smokve in
polomil drevje njih pokrajine.
³⁴ Rekel je, in prišle so kobi-
lice in hrošči, in to brez števila,
³⁵ in so požrli vso travo v njih

deželi in požrli poljski njih sad.
³⁶ Slednjič je udaril vse prvo-
rojeno v njih deželi, prvino vse
njih moči.

³⁷ Tedaj jih je izpeljal s sre-
brom in zlatom, in ni ga bilo,
da bi pešal med njih rodovi.
³⁸ Veselili so se Egipčani, ko
so šli ti, ker strah pred njimi
jih je bil obšel. ³⁹ Razgrnil je
oblak, da jih zaslanja, in ogenj,
da razsvetljuje noč. ⁴⁰ Prosili
so, in poslal jim je prepelice in
s kruhom nebeškim jih je sitil.
⁴¹ Odprl je skalo, in pritek-
le so vode, tekale so po pušči ka-
kor reka. ⁴² Ker se je spomi-
njal besede svetosti svoje in
Abrahama, hlapca svojega.
⁴³ Zato je izpeljal ljudstvo
svoje z veseljem, s petjem iz-
voljence svoje, ⁴⁴ in dal jim je
dežele poganov, in delo ljudstev
so posedli, ⁴⁵ da se naj držé
postav njegovih in hranijo za-
kone njegove. Aleluja!

106 ¹ Aleluja! Hvalite Go-
SPODA, ker je dober, ker
traja vekomaj milost njegova.
² Kdo bi dopovedal mogočna
dela GOSPODOVA, oznanil vso
hvalo njegovo? ³ O blagor jim,
ki se oklepajo pravice, ki dela-
jo pravičnost vsak čas! ⁴ Spom-
ni se me, GOSPOD, po blago-
voljnosti, ki jo izkazuješ svo-
jemu ljudstvu, obišči me z re-
šilno pomočjo svojo, ⁵ da uživam

izvoljenih tvojih srečo, da se veselim radosti naroda tvojega, da se ponašam z dedino tvojo vred.

⁶ Grešili smo kakor očetje naši, krivično smo delali, ravnali hudobno. ⁷ Očetje naši v Egiptu niso uvaževali čudovitih del tvojih, spominjali se niso milosti tvojih množine, temuč bili so uporni pri morju, pri morju Rdečem.

⁸ Vendar jih je rešil zavoljo imena svojega, da bi pokazal svojo moč. ⁹ Zapretil je Rdečemu morju, in posušilo se je, in peljal jih je skozi valove kakor po planjavi. ¹⁰ Tako jih je otel sovražilcu iz roke, odrešil jih je iz roke neprijateljeve. ¹¹ Vode pa so pokrile njih zatiralce, eden izmed njih ni ostal. ¹² Tedaj so verjeli besedam njegovim, peli hvalo njegovo.

¹³ Pa hitro so pozabili del njegovih, čakali niso sveta njegovega; ¹⁴ ampak vdali so se poželjivosti v puščavi, izkušali Boga mogočnega v samoti. ¹⁵ In dal jim je, česar so želeli, a poslal jim je suhoto v njih duše. ¹⁶ Ko so bili nevoščljivi Mojzesu v taborišču in Aronu, svetniku GOSPODOVEMU, ¹⁷ odprla se je zemlja in požrla Datana, in zagrnila je druhal Abiramovo. ¹⁸ In ogenj se je vnel v njih druhal, in plamen je požgal

krivičnike. ¹⁹ Naredili so tele na Horebu in so se klanjali uliti podobi, ²⁰ in so zamenili čast svojo s podobo vola, ki muli travo. ²¹ Pozabili so Boga mogočnega, rešitelja svojega, ki je bil storil velike reči v Egiptu, ²² čudovita dela v deželi Kamovi, strašna pri Rdečem morju. ²³ Zato je rekel, da jih pogubi; ko bi ne bil Mojzes, izvoljenec njegov, stopil v oni prepad pred njim, da bi odvrnil jezo njegovo, da jih ne pogubi.

²⁴ Zaničevali so tudi zaželeno deželo, ne verujoč besedi njegovi. ²⁵ Godrnjali so v šatorih svojih in niso poslušali glasu GOSPODOVEGA. ²⁶ Tu je dvignil roko svojo proti njim *ter prisegel*, da morajo popadati v puščavi, ²⁷ in da raznese seme njih med narode in razkropi jih po deželah. ²⁸ Združili so se tudi z *malikom* Bal-Peorjem in jedli daritve mrtvim. ²⁹ Tako so dražili Boga s počenjanjem svojim, da je prihrul nadnje pomor. ³⁰ Tu se je vzdignil Pineas in storil sodbo, in pomor je bil ustavljen; ³¹ kar se mu je štel za pravičnost, od roda do roda vekomaj. ³² Enako so razdražili Boga pri Vodah prepira, da se je slabo godilo i Mojzesu zavoljo njih: ³³ upirali so se namreč duhu njegovemu, in govoril je

nepremišljeno z ustnami svojimi.

³⁴ Pokončali niso onih ljudstev, za katera jim je bil zapovedal GOSPOD; ³⁵ ampak pomešali so se s poganskimi narodi in naučili se njih del; ³⁶ in so služili njih malikom, in ti so jim bili v spotiko. ³⁷ Ker darovali so sinove svoje in hčere svoje hudim duhovom, ³⁸ in prelivali so nedolžno kri, kri sinov svojih in hčer svojih, ki so jih darovali malikom Kanaanским, tako da je bila dežela oskrunjena ž njih moritvami. ³⁹ In nečisti so postali s svojimi deli, prešestovali so z dejanji svojimi.

⁴⁰ Zato se je razsrdil GOSPOD nad ljudstvom svojim in se mu je pristudila dedina njegova. ⁴¹ In dal jih je v roko

poganom, da bi jim gospodovali njih črtilci. ⁴² In stiskali so jih njih sovražniki, in bili so potlačeni pod njih roko. ⁴³ Mnogokrat jih je rešil, in vendar so bili uporni v naklepih svojih, in so bili ponižani zavoljo krivice svoje. ⁴⁴ Vendar se je oziral na njih stisko, ko je slišal njih vpitje. ⁴⁵ In spominjal se je zanje zaveze svoje in klesal se je po obilosti milosti svojih. ⁴⁶ In dal jim je doseči usmiljenje pred vsemi, kateri so jih imeli v sužnosti.

⁴⁷ Reši nas, GOSPOD, Bog naš, in zberi nas izmed tistih poganov, da slavimo sveto ime tvoje in se hvalimo v hvali tvoji.

⁴⁸ Slava GOSPODU, Bogu Izraelovemu, od veka do veka! In vse ljudstvo naj reče: Amen! Aleluja!

Psalmov knjiga peta.

107 Hvalite GOSPODA, ker je dobrotljiv, ker vekomaj *traja* milost njegova! ² Tako naj govore rešenci GOSPODOVI, ki jih je rešil iz rok tlačitelja ³ in ki jih je zbral iz dežel, od vzhoda in od zahoda, od severa in od morja.

⁴ Tavalj so po puščavi, po potih samotnih, mesta za pre-

bivališče niso našli; ⁵ lačni so bili in žejni, njih duša je hirala v njih. ⁶ Tedaj so klicali h GOSPODU v nadlogi svoji, in rešil jih je iz njih stiske, ⁷ in vodil jih je po pravem potu, da bi dospeli v mesto za prebivanje. ⁸ Slavé naj GOSPODA za milost njegovo in za čudovita dela njegova pri sinovih človeških:

⁹ Da on siti dušo potrebno in dušo gladno napolnjuje z dobrim.

¹⁰ Kateri so sedeli v temoti in v smrtni senci, v bridkosti sponah in v železju, ¹¹ ker so se upirali besedi Boga mogočnega in so zavrgli sklep Najvišjega; ¹² zato je ponižal njih srce s tisto nadlogo, onemogli so, in ni ga bilo, ki bi pomagal.

¹³ Tedaj so klicali h GOSPODU v nadlogi svoji, in rešil jih je iz njih stiske; ¹⁴ izpeljal jih je iz temin in smrtné sence in raztrgal je njih vezi. ¹⁵ Slavé naj GOSPODA za milost njegovo in za čudovita dela njegova pri sinovih človeških, ¹⁶ da je strl vrata bronasta in zdrobil zapahé železne.

¹⁷ Nespametni, zavaljo pota pregrehe, zavaljo krivic svojih so prišli v trpljenje. ¹⁸ Vsaka hrana se je studila njih srcu, smrtnim vratom so se približali. ¹⁹ Tedaj so klicali GOSPODA v nadlogi svoji, in rešil jih je iz njih stiske; ²⁰ poslal je besedo svojo in jih ozdravil, in jih je otel pogina. ²¹ Slavé naj GOSPODA za milost njegovo in za čudovita dela njegova pri sinovih človeških ²² in darujejo naj hvalne daritve ter označajo z radostnim petjem dela njegova.

²³ Kateri so šli na morje v ladjah, za opraviлом svojim po

velikih vodah, ²⁴ oni so videli dela GOSPODOVA in čuda njegova v globočini: ²⁵ Ukaže namreč in napravi vihar, ki visoko žene valove njegove, ²⁶ da se zdaj vzpenjajo do neba, zdaj zopet padajo v globočino, duša jim koprne v nadlogi; ²⁷ vrtijo se in opotekajo kakor pijani, in vsa njih spretnost je izginila. ²⁸ Tedaj so klicali h GOSPODU v nadlogi svoji, in rešil jih je iz njih stiske; ²⁹ premenil je vihar v tišino, in utihnili so jim valovi. ³⁰ Tedaj se razveselé, da so se pomirili *valovi*, in tako jih je peljal v pristanišče zaželjeno. ³¹ Slavé naj GOSPODA za milost njegovo in za čudovita dela njegova pri sinovih človeških; ³² in poveljujejo naj ga v zboru ljudstva ter v seji starejšin naj ga hvalijo.

³³ Reke izpreminja v puščavo in studence vodá v žejna tla, ³⁴ zemljo rodovitno v solnato puščo zavaljo hudobnosti prebivalcev njenih. ³⁵ Puščavo izpreminja v stoječe vode in tla suhotna v studence vodá. ³⁶ In tja naseli lačne, da zidajo mesto za prebivanje ³⁷ in da posejejo njive in zasade vinograde in pridelajo vsakoleten sad. ³⁸ Blagoslavlja jih tako, da se množijo silno, in njih živine ne zmanjšuje.

³⁹ Zmanjšani so pač bili in ponižani vsled zatiranja, nesreče in bridkosti. ⁴⁰ On, ki izliva zaničevanje nad kneze in dela, da tavajo po praznoti, ki je brez potov, ⁴¹ na višavo je postavil siromaka iz bede in *mu* razmnožil rodovine kakor čede. ⁴² Vidijo to pravični in se veselé, vsa malopridnost pa zapira usta svoja.

⁴³ Kdorkoli je moder, pazi naj na to, in uvažujejo naj milosti GOSPODOVE!

108 *Pesem in psalm Davidov.*

¹ Utrjeno je srce moje, o Bog, pel bodem in psalme prepeval, tudi slava moja. ² Prebudite se, brenklje in strune, vzbudim naj jutranjo zarjo. ³ Hvalil te bodem med ljudstvi, GOSPOD, in psalme ti prepeval med narodi. ⁴ Zakaj velika je nad nebesa milost tvoja in do nebeških višav resnica tvoja. ⁵ Povzdigni se nad nebesa, o Bog, in čez vso zemljo slava tvoja!

⁶ Da bodo rešeni ljubljenci tvoji, stóri rešitev z desnico svojo in usliši me! ⁷ Bog je govoril v svetosti svoji: radoval se bodem, razdelim Sihem in dolino Sukotsko premerim. ⁸ Moj je Gilead, moj Manase in Efraim glave moje bramba, Juda moje žezlo, ⁹ Moab umivalnica moja,

na Edomejca vržem svoje obušalo, nad Filistejo bodem ukal.

¹⁰ Kdo me popelje v mesto utrjeno, kdo me pripelje do Edomeje? ¹¹ Ali nisi bil, o Bog, zavrzel nas in nisi hodil, o Bog, z našimi vojskami? ¹² Daj nam pomoč zoper zatiralca, ker ničeva je pomoč človeška. ¹³ V Bogu delajmo junaške čine, in on bode poteptal zatiralce naše.

109 *Načelniku godbe. Psalm Davidov.*

¹ O Bog hvale moje, ne molči! ² Kajti usta krivičnega in usta zvijačna so se odprla zoper mene, govorila so zoper mene z lažnim jezikom; ³ in z besedami sovražnimi so me obdali, se vojskovali z menoj brez vzroka. ⁴ Za ljubezen mojo so mi črtilci, jaz pa *stanovitno* molim, ⁵ vračajoč mi hudo za dobro in sovraštvo za ljubezen mojo.

⁶ Postavi čezenj brezbožnika in protivnik naj mu stoji *kot tožnik* na desni. ⁷ Ko pride pred sodbo, odide naj obsojen; in molitev njegova bodi mu v greh. ⁸ Malo bodi dni njegovih in službo njegovo naj prejme drug. ⁹ Otroci njegovi naj bodo sirote in žena njegova bodi vdova. ¹⁰ In neprestano naj se klatijo in beračijo otroci njegovi in iščejo naj *kruha* daleč od podrlih bivališč svojih.

¹¹ Upnik naj ga odere za vse, kar ima, in tujci naj uplenijo, kar si je pridobil. ¹² Ne bodi mu nikogar, da mu dobroto pomoli, in nihče naj ne izkaže usmiljenja sirotam njegovim. ¹³ Pokončan bodi zarod njegov, v drugem rodu bodi izbrisano njih ime. ¹⁴ V spominu bodi krivica očetov njegovih pri GOSPODU in greh matere njegove se ne izbriši. ¹⁵ Bodo naj vedno pred očmi GOSPODU, da iztrebi z zemlje njih spomin.

¹⁶ Zato ker ni maral izkazovati usmiljenja, ampak preganjal je moža ubogega in potrebnega in njega, ki mu je srce potrto, da *ga* usmrti. ¹⁷ In je ljubil prokletstvo, zato ga je zadelo, in se ni veselil blagoslova, zato mu je daleč ostalo. ¹⁸ Oblačil se je s prokletstvom kakor z oblačilom svojim, in šlo mu je v notranjščino kakor voda in kakor olje v kosti njegove. ¹⁹ Bodi mu *torej* kakor sukinja, ki se ž njo ogrinja, in kakor pas, ki se ž njim vedno opasuje. ²⁰ To bodi plačilo protivnikom mojim od GOSPODA in njim, ki hudo govoré zoper dušo mojo.

²¹ Ti pa, o Jehova Gospod, ravnaj *milostno* z menoj zavoljo imena svojega; ker je dobra milost tvoja, reši me! ²² Ubožen sem namreč in potreben, in srce moje je prebodeno v

meni. ²³ Kakor senca, ko se nagiblje, ginem; kakor kobilico me semtertja podé. ²⁴ Kolena moja se šibé od posta in meso mi hujša, da ni več tolščobe. ²⁵ Vrhutega sem jim v zasramovanje; ko me vidijo, majejo z glavo svojo.

²⁶ Pomagaj mi, o GOSPOD, Bog moj, reši me po milosti svoji; ²⁷ da spoznajo, da je to roka tvoja, da si ti, GOSPOD, to storil. ²⁸ Preklinjajo naj, ti *me* blagoslavljalj! ko se povzdignejo, bodo osramočeni, a hlapec tvoj se bode veselil. ²⁹ Z nečastjo se morajo odeti protivniki moji in ogrniti se kakor s plaščem s sramoto svojo. ³⁰ Hvalil bodem močno z usti svojimi GOSPODA in sredi mnogih ga bodem proslavljal, ³¹ da stoji na desni siromaku, da ga reši njih, ki mu obsojajo dušo.

110

Psalm Davidov.

¹ Rekel je GOSPOD mojemu Gospodu: «Sédi meni na desni, dokler ne denem sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje». ² Žezlo moči tvoje pošlje GOSPOD s Siona: «Gospoduj sredi sovražnikov svojih!»

³ Ljudstvo tvoje pojde radovoljno ob dnevi, *ko bodeš skliceval* vojno moč svojo; v krasotah svetosti, iz naročja zore ti pride rosa mladega moštva. ⁴ Prise-

gel je GOSPOD in ne bode se ke-sal: «Ti si duhovnik vekomaj po redu Melkizedekovem». ⁵ Gospod na desnici tvoji potare kralje ob dnevi jeze svoje, ⁶ so-dil bode med narodi, polno bode mrličev. Razbije glavo nad mno-gimi kraji. ⁷ Iz potoka bode pil na potu, zatorej povzdigne glavo.

111 ¹ Aleluja! Hvalil bodem GOSPODA iz vsega srca v zboru pravičnih in shodu. ² Ve-lika so dela GOSPODOVA, pre-iskujejo jih, kateri se jih veselé. ³ Slavno in krasno je delo nje-govo, in pravičnost njegova ostane vekomaj. ⁴ Spomin je napravil čudežem svojim, milo-stiv in usmiljen je GOSPOD. ⁵ Je-di je dal njim, ki se ga bojé; spominja se vekomaj zaveze svoje. ⁶ Moč del svojih je na-znanil ljudstvu svojemu s tem, da jim je dal posest poganov. ⁷ Dela rok njegovih so resnica in prava sodba, zanesljive so vse zapovedi njegove, ⁸ utrjene za vedno in na veke, storjene v zvestobi in pravično. ⁹ Odre-šitev je poslal ljudstvu svojemu in na vekomaj je sklenil zavezo svojo; sveto in strašno je ime njegovo. ¹⁰ Začetek modrosti je strah GOSPODOV; dobro raz-umnost imajo vsi, ki se po za-povedih ravnajo. Hvala Njegova ostane vekomaj.

112 ¹ Aleluja! Blagor mu, kdor se boji GOSPODA, v zapovedih njegovih se veseli močno! ² Mogočno bode na zemlji seme njegovo, pravičnih rod se blagoslavlja. ³ Obilost in bogastvo je v hiši njegovi in pravičnost njegova ostane vekomaj. ⁴ V temi vzhaja luč poštenim; milosten je, usmiljen in pravičen. ⁵ Dobro človeku, ki je radodaren in posoja: ob-držal bo svoje reči na sodbi. ⁶ Kajti vekomaj ne omahne, v večnem spominu bode pravičnik. ⁷ Hudega glasu se ne zboji, utr-jeno je srce njegovo, upajoč v GOSPODA. ⁸ V svojem srcu pod-prt se ne boji, dokler ne vidi na zatiralcih svojih, *kar mu je všeč*. ⁹ Razsiplje, daje potrebnim, pravičnost njegova ostane ve-komaj, rog njegov se dviguje v časti. ¹⁰ Brezbožnik, videč to, se bode jezil, z zobmi svojimi škripal in pešal; brezbožnih želja pogine.

113 ¹ Aleluja! Hvalite, hlapci GOSPODOVI, hvalite ime GOSPODOVO! ² Hvaljeno bodi ime GOSPODOVO odslej in na ve-komaj! ³ Od vzhoda solnčne-ga do zahoda naj se hvali ime GOSPODOVO!

⁴ Vzvišen nad vse narode je GOSPOD, nad sama nebesa slava njegova. ⁵ Kdo je enak GOSPODU, Bogu našemu, ki stoluje v višavi,

⁶ ki se ponižava, da vidi, *karoli je v nebesih in na zemlji.*

⁷ Ki iz prahu povišuje ubožca, iz blata dviguje siromaka, ⁸ da ga posadi med plemenitnike, med ljudstva svojega plemenitnike; ⁹ daje, da ona, ki je bila nerodovitna v hiši, gospodari, kot mati otrok, vesela. Aleluja!

114 ¹ Ko je izhajal Izrael iz Egipta, družina Jakobova izmed ljudstva tujega jezika, ² je postal Juda svetišče njegovo, Izrael gospostvo njegovo. ³ Morje je to videlo in bežalo, Jordan se je obrnil nazaj. ⁴ Hribi so poskakovali kakor ovni, kakor mlada jagnjeta griči.

⁵ Kaj ti je, morje, da bežiš? o Jordan, da si se obrnil nazaj? ⁶ O hribi, zakaj poskakujete kakor ovni, griči kakor jagnjeta mlada?

⁷ Pred obličjem GOSPODOVIM trepetaj, zemlja, pred obličjem Boga Jakobovega, ⁸ ki je izpremenil skalo v stoječo vodo, kremenje v studenec vodá.

115 ¹ Ne nam, GOSPOD, ne nam, temuč svojemu imenu daj čast, zaradi milosti svoje, zaradi resnice svoje.

² Zakaj bi govorili pogani: Kje je torej njih Bog? ³ A Bog naš je v nebesih, stori vse, karoli hoče. ⁴ Njih maliki pa so srebro in zlato, delo rok člo-

veških. ⁵ Usta imajo, pa ne govore, oči imajo, pa ne vidijo, ⁶ ušesa imajo, pa ne slišijo, nos imajo, pa ne duhajo, ⁷ roke, pa ne tipajo, noge, pa ne hodijo, z grlom svojim še ne črhnejo. ⁸ Njim so podobni, ki jih delajo, vsi, ki vanje upajo.

⁹ Izrael, upaj v GOSPODA! Pomoč je tém in ščit je tém. ¹⁰ Družina Aronova, upajte v GOSPODA! Pomoč je tém in ščit je tém. ¹¹ Kateri se bojite GOSPODA, upajte v GOSPODA! Pomoč je tém in ščit je tém. ¹² GOSPOD, spomnivši se nas, bode blagoslavljal, blagoslavljal družino Izraelovo, blagoslavljal družino Aronovo. ¹³ Blagoslavljal bode boječe se GOSPODA, male in velike vred. ¹⁴ Množil vas bode GOSPOD, vas in otroke vaše.

¹⁵ Blagoslovljeni ste od GOSPODA, ki je naredil nebo in zemljo. ¹⁶ Nebesa so nebesa GOSPODOVA, a zemljo je dal sinom človeškim. ¹⁷ Ne kateri so umrli, hvalijo GOSPODA, ne nihče teh, ki doli gredo v kraj molčanja, ¹⁸ ampak mi, mi bomo slavili GOSPODA odslej in na veke. Aleluja!

116 Ljubim GOSPODA, ker sliši glas moj, molitve moje. ² Ker je uho svoje nagnil k meni, zatoorej ga bodem klical vse svoje dni.

³ Obdale so me smrtne vezi in me zadele grobne stiske, prišel sem v nadlogo in žalost.⁴ Tedaj sem klical ime GOSPODOVO: Prosim, GOSPOD, reši dušo mojo!

⁵ Milosten je GOSPOD in pravičen, dà, Bog naš je usmiljen.

⁶ Preproste hrani GOSPOD; bil sem ponižan, in me je rešil.

⁷ Povrni se v pokoj svoj, duša moja, ker GOSPOD je dobrotljiv tebi.⁸ Zakaj ti si otel dušo mojo smrti, oči moje solz, nogo mojo padca.⁹ Neprestano bodem hodil pred GOSPODOM v deželi živčih.

¹⁰ Veroval sem, kajti govoril sem, jaz, ki sem bil potlačen jako.¹¹ Jaz sem rekel v svoji osuplosti: Vsak človek je lažniv.¹² Kaj naj povrnem GOSPODU za vse dobrote njegove meni?¹³ Kelih obilega zveličanja primem in klical bodem ime GOSPODOVO;¹⁴ obljube svoje izpolnim GOSPODU, dà, *izpolnim jih* vpričo njegovega ljudstva.

¹⁵ Draga je pred obličjem GOSPODOVIM smrt svetih njegovih.¹⁶ O GOSPOD, zares hlapec tvoj sem jaz, hlapec tvoj sem, dekle tvoje sin: ti si raztrgal vezi moje.¹⁷ Tebi bodem daroval hvalne daritve in klical ime GOSPODOVO.¹⁸ Obljube svoje opravičim GOSPODU, dà, *opravičim* vpričo njegovega ljud-

stva,¹⁹ v vežah hiše GOSPODOVE, sredi tebe, Jeruzalem! Aleluja!

117 Hvalite GOSPODA, vsi narodi, slavite ga, vi vsa ljudstva!² Zakaj velika je do nas milost njegova, in resnica GOSPODOVA *traja* vekomaj. Aleluja!

118 Hvalite GOSPODA, ker je dobrotljiv, ker vekomaj *traja* milost njegova!² Reci torej, Izrael: Dà, vekomaj *traja* milost njegova!³ Recite torej, družina Aronova: Dà, vekomaj *traja* milost njegova!⁴ Rekó naj, kateri se boje GOSPODA: Dà, vekomaj *traja* milost njegova!

⁵ Iz stiske svoje sem klical GOSPODA, odgovoril mi je in me postavil na plano GOSPOD.⁶ GOSPOD mi je na strani, ne bodem se bal: kaj bi mi storil človek?⁷ GOSPOD mi je na strani med mojimi pomočniki, zato ugledam *veselje svoje* na sovražilcih svojih.⁸ Bolje je iskati zavetja v GOSPODU nego upati v človeka.⁹ Bolje je pribegati h GOSPODU nego upati v poglavarje.¹⁰ Vsi narodi so me obdali, zares, v imenu GOSPODOVEM sem jih uničil.¹¹ Obdali so me, obdali vsenaokrog, zares, v imenu GOSPODOVEM sem jih uničil.¹² Obdali so me kakor čebele, a ugasnili so kakor trnjev ogenj;

zares, v imenu GOSPODOVEM sem jih uničil. ¹³ Močno si me bil pahn timer, *sovražnik*, da bi padel, ali GOSPOD mi je bil na pomoč. ¹⁴ Moč moja in pesem moja je GOSPOD, on mi je bil v rešenje. ¹⁵ Glas petja in rešenja je v pravičnikov šatorih: Desnica GOSPODOVA dela junaške čine, ¹⁶ desnica GOSPODOVA je povzdignjena, desnica GOSPODOVA dela junaške čine. ¹⁷ Ne bodem umrl, ampak živel, da oznanjam dela GOSPODOVA. ¹⁸ Ostro me je pokoril GOSPOD, ali smrti ni me izdal.

¹⁹ Odprite mi vrata pravičnosti, da vstopim vanje in slavim GOSPODA! ²⁰ Ta so vrata GOSPODOVA, pravični vhajajo skozi nje. ²¹ Hvalil te bodem, ker si me uslišal in si mi bil v rešenje. ²² Kamen, ki so ga bili zavrgli zidarji, je glavni vogalnik postal. ²³ Od GOSPODA se je to zgodilo, čudovito je v naših očeh. ²⁴ To je dan, ki ga je storil GOSPOD, radujmo in veselimo se v njem. ²⁵ Prosimo, GOSPOD, reši zdaj, prosimo, GOSPOD, dobro srečo daj zdaj! ²⁶ Blagoslovljen, ki prihaja v imenu GOSPODOVEM, blagoslovljamo vas, iz hiše GOSPODOVE! ²⁷ GOSPOD je Bog mogočni, on nam je dal luč: Privezujte praznične daritve z vrvmi prav do rogov oltarja!

²⁸ Bog mogočni si moj, zato te bodem hvalil, Bog moj, po viševati te hočem! ²⁹ Hvalite GOSPODA, ker je dobrotljiv, ker vekomaj *traja* milost njegova!

119

Alef.

¹ Blagor njim, ki hodijo brezmadežno po *pravem* potu, ki živé po postavi GOSPODOVI. ² Blagor njim, ki hranijo pričevanja njegova, ki ga iščejo iz vsega srca, ³ ki tudi ne delajo krivice, ampak hodijo po potih njegovih. ⁴ Ti si zapovedal ukaze svoje, da naj se izpolnjujejo pridno. ⁵ O, da bi pota moja šla tako, da bi izpolnjeval postave tvoje! ⁶ Tečaj ne pridem v sramoto, ko bodem gledal vse zapovedi tvoje. ⁷ Hvalil te bodem s pravim srcem, ko se bodem učil razsodkov pravičnosti tvoje. ⁸ Postave tvoje bodem izpolnjeval, le ne zapusti me nikar!

Bet.

⁹ Kako ohrani mladenič stezo svojo brez madeža? Držeč se je po besedi tvoji. ¹⁰ Iz vsega srca svojega te iščem, ne daj, da izgrešim zapovedi tvoje. ¹¹ V srcu svojem sem shranil govor tvoj, da ne grešim zoper tebe. ¹² Hvaljen si, GOSPOD, uči me postave svoje! ¹³ Z ustnami svojimi pripovedujem vse sodbe tvojih ust. ¹⁴ Veselim se pota

pričevanj tvojih kakor vseh zakladov. ¹⁵ Ukaze tvoje bodem premišljal in pazil na steze tvoje. ¹⁶ V postavah tvojih se razveseljujem, besede tvoje ne zabim.

Gimel.

¹⁷ Dobroto podéli hlapcu svojemu, da bodem živel, in hraniti hočem besedo tvojo. ¹⁸ Odgrni oči moje, da gledam čuda v zakonu tvojem. ¹⁹ Tujec sem na tej zemlji, ne skrivaj mi zapovedi svojih. ²⁰ Duša moja gine od hrepenenja po pravicah tvojih vsak čas. ²¹ Ti pretiš prevzetnim in preklinjaš, kateri izgrešajo zapovedi tvoje. ²² Odvali od mene sramoto in zaničevanje, ker hranim pričevanja tvoja. ²³ Tudi knezi sedé in govore zoper mene, a hlapec tvoj premišlja postave tvoje. ²⁴ Pričevanja tvoja so vendarle razveseljevanja moja, svetovalci moji.

Dalet.

²⁵ V prahu tiči duša moja, oživi mi po besedi svoji. ²⁶ Pot svoja sem ti naznanjal in odgovoril si mi, úči me postav svojih. ²⁷ Daj, da umem pot ukazov tvojih, in premišljeval bom čudna dela tvoja. ²⁸ Od otožnosti se v solzah raztaja duša moja, vzdrži me po besedi svoji. ²⁹ Lažnivosti pot odvrni od mene in pouk zakona svojega

mi podéli milostno. ³⁰ Zvestobe pot sem izvolil, sodbe tvoje si postavil *pred oči*. ³¹ Držim se tvojih pričevanj, GOSPOD, ne daj, da se osramotim. ³² Poti zapovedi tvojih bodem tekel, ko razširiš srce moje.

He.

³³ Uči me, GOSPOD, postav svojih pot, da jo ohranim do konca. ³⁴ Daj mi razum, da hranim zakon tvoj in ga izpolnjujem iz vsega srca. ³⁵ Daj, da hodim po zapovedi tvojih stezi, ker tá me veseli. ³⁶ Nagni srce moje k pričevanjem svojim in ne k samogoltnosti. ³⁷ Odvrni oči moje, da ne gledajo ničemurnosti, in na potih svojih me oživi! ³⁸ Izpolni hlapcu svojemu obljubo svojo, ki je *dana v pospeševanje* strahu do tebe. ³⁹ Odvrni sramoto mojo, katere se bojim, ker dobre so sodbe tvoje. ⁴⁰ Glej, ukazov tvojih želim, v pravičnosti tvoji daj mi živeti.

Vav.

⁴¹ Pridejo mi naj milosti tvoje, GOSPOD, zveličanje tvoje po obljubi tvoji; ⁴² tako bodem imel kaj odgovoriti njemu, ki me sramoti, ker upanje imam v besedo tvojo. ⁴³ In ne vzemi docela iz ust mojih besedo resnice, ker sodeb tvojih čakam. ⁴⁴ In izpolnjeval bodem zakon tvoj stanovitno, vedno in veko-

maj. ⁴⁵ In neprestano hodil bodem v svobodi, ker postav tvojih iščem. ⁴⁶ Govoriti hočem o pričevanjih tvojih tudi pred kralji, in ne bode me sram. ⁴⁷ In razveseljeval se bodem v zapovedih tvojih, ki so se mi omilile. ⁴⁸ In dvignem roke svoje do zapovedi tvojih, ki jih ljubim, in preudarjal bodem postave tvoje.

Zajin.

⁴⁹ Spomni se besede, *ki si jo dal* hlapcu svojemu, s katero si me utrdil v upanju. ⁵⁰ To mi je tolažilo v bridkosti moji, da me je beseda tvoja oživila. ⁵¹ Prevzetniki so se mi posmehovali silno, a od postave tvoje nisem krenil. ⁵² Spominjal sem se sodeb tvojih od nekdanj in se tolažil. ⁵³ Togota me je zgrabila zbok brezbožnikov, ki zapuščajo zakon tvoj. ⁵⁴ Sladki spevi so mi postave tvoje v hiši mojega tujčevanja. ⁵⁵ Po noči se spominjam imena tvojega, GOSPOD, in zakon tvoj izpolnjujem. ⁵⁶ To mi je bilo *dano*, ker sem hranil ukaze tvoje.

Het.

⁵⁷ Delež moj si, GOSPOD, rekel sem, da bi izpolnjeval besede tvoje. ⁵⁸ Ponižno molim pred obličjem tvojim iz vsega srca svojega, milost mi izkaži po obljubi svoji. ⁵⁹ Premislil sem pota svoja in obrnil sem

noge svoje k pričevanjem tvojim. ⁶⁰ Hitim in se ne obotavljam izpolnjevati zapovedi tvoje. ⁶¹ Zadrge brezbožnih so me ovile, a postave tvoje ne zabim. ⁶² Opolnoči vstajam hvaliti te zavoljo sodeb pravičnosti tvoje. ⁶³ Tovariš sem vsem, ki se te bojé in izpolnjujejo povelja tvoja. ⁶⁴ Milosti tvoje, o GOSPOD, polna je zemlja, postav svojih me uči.

Tet.

⁶⁵ Dobro si storil hlapcu svojemu, GOSPOD, po besedi svoji. ⁶⁶ Dobre razsodnosti in spoznanja me uči, ker zapovedim tvojim verujem. ⁶⁷ Preden sem bil ponižan, sem zahajal v zmote, sedaj pa izpolnjujem govor tvoj. ⁶⁸ Dober si in dobro delaš, uči me postav svojih. ⁶⁹ Zvižajo so skovali zoper mene prevzetniki, jaz pa iz vsega srca hranim povelja tvoja. ⁷⁰ Debeli so kakor z mastjo njih srce, jaz pa se zakona tvojega radujem. ⁷¹ V dobro mi je bilo, da sem bil ponižan, da bi se učil postav tvojih. ⁷² Boljši mi je zakon tvojih ust nego tisoči zlata in srebra.

Jod.

⁷³ Roke tvoje so me naredile in pripravile, stori me razumnega, da se učim zapovedi tvojih. ⁷⁴ Boječi se tebe me bodo videli ter se veselili, ker

imam v besedi tvoji nado svojo. ⁷⁵ Spoznavam, GOSPOD, da so pravične sodbe tvoje, in da si me v zvestobi ponižal. ⁷⁶ Bodi, prosim, milost tvoja mi v tolažbo, po obljubi tvoji hlapcu svojemu. ⁷⁷ Dojde naj mi usmiljenje tvoje, da živim, ker zakon tvoj je vse veselje moje. ⁷⁸ Osramoté se naj prevzetniki, ker so me z lažjo tlačili; jaz pa premišlujem povelja tvoja. ⁷⁹ Povrnejo se naj k meni boječi se tebe in tisti, ki poznajo pričevanja tvoja. ⁸⁰ Srce moje popolno se pokoravaj postavam tvojim, da ne pridem v sramoto.

Kaf.

⁸¹ Duša moja koprne po zveličanju tvojem, besede tvoje čakam. ⁸² Oči moje koprne po obljubi tvoji, ko govorim: Kdaj me potolažiš? ⁸³ Dasi sem podoben mehu v dimu, postav tvojih nisem pozabil. ⁸⁴ Koliko bode dni hlapca tvojega? Kdaj bodeš sodil nje, ki me preganjajo? ⁸⁵ Jame mi kopljejo prevzetniki, kateri se ne ravna po zakonu tvojem. ⁸⁶ Vse zapovedi tvoje so resnica; po krivem me preganjajo, pomagaj mi! ⁸⁷ Skoraj so me uničili na zemlji, jaz pa se nisem izneveril ukazom tvojim. ⁸⁸ Po milosti svoji me oživi, in hranil bodem pričevanja tvojih ust.

Lamed.

⁸⁹ Na vekomaj, o GOSPOD, je utrjena beseda tvoja v nebesih. ⁹⁰ Od roda do roda *traja* zvestoba tvoja: ustanovil si zemljo, in ona stoji. ⁹¹ Po tvojih naredbah stoji *vse* še danes, kajti vse stvari služijo tebi. ⁹² Ako bi ne bil zakon tvoj vse veselje moje, zdavnaj bi že bil poginil v nadlogi svoji. ⁹³ Nikdar ne pozabim povelj tvojih, ker ž njimi si me oživil. ⁹⁴ Tvoj sem, reši me, ker ukazov tvojih iščem. ⁹⁵ Ko name prežé brezbožni, da me pogubé, pregledujem pričevanja tvoja. ⁹⁶ Videl sem, da sleherna *stvar*, še *tako* popolna, ima svoj konec, a zapoved tvoja širna je brez meje.

Mem.

⁹⁷ Kako ljubim zakon tvoj! ves dan je *o njem* premišljevanje moje. ⁹⁸ Modrejšega od sovražnikov mojih me delajo zapovedi tvoje, ker vekomaj so moja *last*. ⁹⁹ Razumnejši sem postal od vseh učениkov svojih, ker pričevanja tvoja so premišljevanje moje. ¹⁰⁰ Sprevidnejši sem od starcev, ker hranim povelja tvoja. ¹⁰¹ Od vsake hudobne steze zadržujem noge svoje, da bi izpolnjeval besedo tvojo. ¹⁰² Od sodeb tvojih se ne ganem, ker ti me poučuješ. ¹⁰³ Kako sladke so grlu mojemu obljube tvoje, slajše od

medú ustom mojim! ¹⁰⁴ Po poveljih tvojih pridobivam razumnost, zato sovražim vsako stezo lažnivosti.

Nun.

¹⁰⁵ Svetilo nogi moji je beseda tvoja in stezi moji luč. ¹⁰⁶ Prisegel sem, tudi uveljavil: izpolnjevati razsodke pravičnosti tvoje. ¹⁰⁷ Ponižan sem silno, GOSPOD, oživi me po besedi svoji. ¹⁰⁸ Prostovoljne daritve ust mojih milo sprejemaj, GOSPOD, in razsodkov svojih me úči! ¹⁰⁹ Duša mi je vedno v nevarnosti, vendar ne zabim zakona tvojega. ¹¹⁰ Brezbožniki so mi nastavili zanko, vendar od ukazov tvojih ne zahajam. ¹¹¹ Pričevanja tvoja sem prejel v posest na veke, ker so veselje mojemu srcu. ¹¹² Srce svoje sem nagnil, da izpolnjuje postave tvoje vedno do konca.

Sameh.

¹¹³ Ljudi dvojih misli sovražim, zakon pa tvoj ljubim. ¹¹⁴ Zatišje si moje in ščit moj, v besedi tvoji imam nado. ¹¹⁵ Umaknite se od mene, hudodelniki, jaz hočem hraniti zapovedi svojega Boga! ¹¹⁶ Bodi mi podpora po obljubi svoji, da živim, in ne pústi, da se osramotim v nadi svoji. ¹¹⁷ Podpiraj me, in varen bodem in gledal bom vedno na postave tvoje. ¹¹⁸ Vse, kateri izgrešu-

jejo postave tvoje, zametaš, kajti laž je, s čimer se slepijo. ¹¹⁹ Kakor žindro odpravljáš vse brezbožne z zemlje; zatoorej ljubim pričevanja tvoja. ¹²⁰ Od strahu pred teboj trepeče meso moje in bojim se tvojih sodeb.

Ajin.

¹²¹ Pravo sem delal in pravičnost; ne izročaj me njim, ki me stiskajo. ¹²² Porok bodi hlapcu svojemu na dobro, da me ne zatirajo prevzetni. ¹²³ Oči moje koprne po zveličanju tvojem in po obljubi pravičnosti tvoje. ¹²⁴ Ravnaj po milosti svoji s hlapcem svojim, in postav svojih me úči. ¹²⁵ Hlapec sem tvoj, stori me razumnega, da spoznam pričevanja tvoja. ¹²⁶ Čas je, da delaš, GOSPOD, ker vnič so deli zakon tvoj. ¹²⁷ Zatoorej bolj ljubim zapovedi tvoje nego zlato in to najčistejše. ¹²⁸ Zato spoznavam vse ukaze tvoje za prave, vsako stezo lažnivosti sovražim.

Pe.

¹²⁹ Čudovita so pričevanja tvoja, zato jih hrani duša moja. ¹³⁰ Komur se beseda tvoja razodene, prejme luč, in razumnost daje ona preprostim. ¹³¹ Usta svoja sem odpri v hrepenenju, ker željan sem zapovedi tvojih. ¹³² Ozri se v me in usmili se

me, kakor je prav proti njim, ki ljubijo ime tvoje. ¹³³ Noge moje utrdi s poveljem svojim, in ne daj, da gospoduje kaka krivica nad menoj. ¹³⁴ Otmime zatiranja ljudi, da izpolnjujem ukaze tvoje. ¹³⁵ Daj, da sveti obličje tvoje nad hlapcem tvojim, in uči me postav svojih. ¹³⁶ Potoki voda teko iz mojih oči zaradi *njih*, ki se ne pokoravajo zakonu tvojemu.

Cade.

¹³⁷ Pravičen si, GOSPOD, in prave so sodbe tvoje. ¹³⁸ *Kar* si zaukazal v svojih pričevanjih, *izvira* iz pravičnosti in zvestobe popolnoma. ¹³⁹ Od gorečnosti svoje ginem, ker so pozabili besede tvoje zatiralci moji. ¹⁴⁰ Dobro preizkušena *kakor* z ognjem je beseda tvoja, zato jo ljubi hlapec tvoj. ¹⁴¹ Majhen sem jaz in zaničevan, a povelj tvojih ne zabim. ¹⁴² Pravičnost tvoja je pravičnost večna in postava tvoja je resnica. ¹⁴³ Zatiranje in stiska sta me zadeli, zapovedi tvoje pa so veselje moje. ¹⁴⁴ Pričevanja tvoja so pravična vekomaj; dodeli mi razumnost, in živel bodem.

Kof.

¹⁴⁵ Iz vsega srca kličem, usliši me, o GOSPOD! hraniti hočem tvoje postave. ¹⁴⁶ Ko te kličem, reši me, in hranil bodem pričevanja tvoja. ¹⁴⁷ Jutranji

svit sem prehitel, da vpijem; besede tvoje sem čakal. ¹⁴⁸ Oči moje so prehitevale nočne straže, da bi premišljal govor tvoj. ¹⁴⁹ Glas moj poslušaj po milosti svoji, GOSPOD, oživi me po pravičnih naredbah svojih. ¹⁵⁰ Bližajo se *mi* tisti, ki jim gre za sramotno delo, ki daleč so od zakona tvojega. ¹⁵¹ A ti si blizu, GOSPOD, in vse zapovedi tvoje so resnica. ¹⁵² Zdravnaj vem iz pričevanj tvojih, da si jih ustanovil na veke.

Reš.

¹⁵³ Ozri se na nadlogo moje in reši me, ker zakona tvojega ne zabim. ¹⁵⁴ Prevzemi pravdo mojo in odreši me, po obljubi svoji oživi me. ¹⁵⁵ Daleč od krivičnih je zveličanje, ker jim ni mar za postave tvoje. ¹⁵⁶ Usmiljenje tvoje je obilo, GOSPOD, po sodbah svojih oživi me. ¹⁵⁷ Dasi je mnogo preganjalcev mojih in stiskalcev mojih, od pričevanj tvojih ne krenem. ¹⁵⁸ Videl sem nezvestnike in gnusilo se mi je, ker se ne držé govora tvojega. ¹⁵⁹ Glej, da ljubim povelja tvoja, GOSPOD, po milosti svoji oživi me. ¹⁶⁰ Vsebina besed tvojih je sama resnica, in vekomaj *velja* vsak razsodek tvoje pravičnosti.

Šin.

¹⁶¹ Knezi so me preganjali po nedolžnem, *samo* pred besedo

tvojo je trepetalo moje srce.
¹⁶² Veselim se besede tvoje,
 kakor kdor je našel plen obilen.
¹⁶³ Laž sovražim in mrzim,
 zakon tvoj pa ljubim. ¹⁶⁴ Se-
 demkrat te hvalim na dan za-
 radi sodeb pravičnosti tvoje.
¹⁶⁵ Velik mir imajo, kateri
 ljubijo zakon tvoj, in ni jim
 spotike. ¹⁶⁶ Zveličanja tvojega
 čakam, GOSPOD, in zapovedi
 tvoje izvršujem. ¹⁶⁷ Duša moja
 hrani pričevanja tvoja in ljubim
 jih močno. ¹⁶⁸ Povelja tvoja
 hranim in pričevanja tvoja, ker
 vsa pota moja so pred teboj.

Tav.

¹⁶⁹ Vpitje moje se bližaj
 tvojemu obličju, GOSPOD, daj
 mi razumnost po besedi svoji.
¹⁷⁰ Prošnja moja pridi pred
 obličje tvoje, po obljubi svoji
 otmi me. ¹⁷¹ Hvala bode vrela
 iz ustnic mojih, ko me bodeš učil
 postav svojih. ¹⁷² Jezik moj
 bode prepeval govor tvoj, kajti
 vse zapovedi tvoje so pravične.
¹⁷³ V pomoč mi bodi roka tvoja,
 ker sem izvolil povelja tvoja.
¹⁷⁴ Po zveličanju tvojem hre-
 penim, GOSPOD, in zakon tvoj je
 vse veselje moje. ¹⁷⁵ Živi naj
 duša moja, da hvali tebe, in
 sodbe tvoje naj pomagajo meni.
¹⁷⁶ Blodim kakor ovca izgub-
 ljena, išči svojega hlapca, ker
 zapovedi tvojih nisem pozabil.

120

Pesem stopinj.

¹ H GOSPODU sem klical v
 stiski svoji, in uslišal me je.
² O GOSPOD, reši dušo mojo
 usten lažnivih, zvijačnega je-
 zika. ³ Kaj naj ti *Bog* da in kaj
 še pridene, o jezik zvijačni?
⁴ Ostre pšice mogočnega z žer-
 javico brinovo vred. ⁵ Gorje me-
 ni, da na tujem bivam v Mešek, u
 da stanujem med šatori Kedar-
 skimi! ⁶ Predolgo že biva duša
 moja ž njimi, ki sovražijo mir.
⁷ Jaz *ljubim* mir, ali ko govo-
 rim, *kličejo* oni na boj.

121

Pesem stopinj.

¹ Oči svoje povzdigam tja h
 goram: Odkod pride pomoč mo-
 ja? ² Pomoč moja je od GOSPODA,
 ki je naredil nebesa in zemljo.
³ Saj ne dopusti, da omahne
 noga tvoja, in varuh tvoj ne za-
 dremlje. ⁴ Glej, ne dremlje in
 ne spi varuh Izraelov! ⁵ GOSPOD
 je varuh tvoj, GOSPOD zaslanjalo
 tvoje ob desni roki tvoji. ⁶ Po
 dnevi te ne zadene solnce, ne
 mesec po noči. ⁷ GOSPOD te bo-
 de varoval vsega zlega, varoval
 bode dušo tvojo. ⁸ GOSPOD bode
 varoval tvoj odhod in tvoj pri-
 hod, od tega časa do vekomaj.

122

Pesem stopinj, Davidova.

¹ Veselim se tega, ko mi pra-
 vijo: Pojdimo v hišo GOSPODOVO!

² Noge naše že stojé med vrati tvojimi, Jeruzalem! ³ Jeruzalem, sezidan si kot mesto, popolnoma zvezano med sabo: ⁴ kamor hodijo rodovi, rodovi GOSPODOVI, v pričevanje Izraelu, da hvalijo ime GOSPODOVO. ⁵ Zakaj tam so postavljeni prestoli za sodbo, prestoli hiše Davidove.

⁶ Prosite mir Jeruzalemu! V blaginji naj živé, ki ljubijo tebe! ⁷ Mir bodi v obzidju tvojem, pokoj v palačah tvojih! ⁸ Zaradi bratov svojih in prijateljev svojih hočem sedaj govoriti: Mir v tebi! ⁹ Zaradi hiše GOSPODA, Boga našega, se bom dem potegoval za blaginjo tvojo.

123

Pesem stopinj.

¹ K tebi dvigam oči svoje, o ti, ki stoluješ v nebesih! ² Glej, kakor hlapcev oči *gledajo* na roko gospodarja svojega, kakor dekle oči na roko gospodinje svoje: tako *gledajo* oči naše v GOSPODA, Boga našega, dokler se nas ne usmili. ³ Usmili se nas, GOSPOD, usmili se nas, ker dovolj je, siti smo zaničevanja. ⁴ Dosti je nasičena duša naša sramotenja lahkoživcev in zaničevanja prevzetnežev.

124

Pesem stopinj, Davidova.

¹ Ako bi nam GOSPOD ne bil na strani, reci zdaj, Izrael, ² ako bi nam GOSPOD ne bil na

strani, ko so vstali ljudje zoper nas: ³ žive bi nas bili tedaj pogoltnili, ko se je vnela jeza proti nam. ⁴ Tedaj bi nas bile poplavile vode, hudournik bi bil šel čez dušo našo — ⁵ tedaj bi bile šle čez dušo našo vode silno prevzetne.

⁶ Slavljén GOSPOD, ki nas ni izpostavil za plen njih zobem! ⁷ Duša naša je uprhnila kakor ptičica iz ptičarjev zanke: zan-ka se je pretrgala, in mi smo uprhnil. ⁸ Pomoč naša je v imenu GOSPODOVEM, ki je naredil nebеса in zemljo.

125

Pesem stopinj.

¹ Kateri upajo v GOSPODA, podobni so gori Sionski, ki se ne gane, vekomaj *trdna* ostane. ² Kakor obdajajo Jeruzalem gore, tako obdaja GOSPOD ljudstvo svoje od tega časa na vekomaj. ³ Zakaj žezlo krivice ne bode počivalo nad deležem pravičnih, da ne iztegnejo pravični po krivici rok svojih. ⁴ Z dobrotami obsiplji, o GOSPOD, dobre in nje, ki so pošteni v srcih svojih. ⁵ Kateri pa zavijajo na kriva pota svoja — zapodi naj jih GOSPOD s hudodelci vred! Mir nad Izraelom!

126

Pesem stopinj.

¹ Ko je GOSPOD nazaj peljal jetnike Sionske, bilo nam je

kakor v sanjah. ² Tedaj so se smeha napolnila usta naša in jezik naš z radostnim petjem. Tedaj so rekli med pogani: Veličastne reči je ž njimi storil GOSPOD! ³ Veličastne reči je storil z nami GOSPOD, veseli smo bili!

⁴ Pripelji nazaj, o GOSPOD, jetnike naše kakor potoke v suho deželo! ⁵ Kateri sejejo s solzami, z radostnim bodo želi petjem. ⁶ *Kdorkoli* hodi semtertja z jokom, noseč seme za setev, vrne se domov z glasnim petjem, noseč snope svoje.

127 Pesem stopinj, Salomonova.

¹ Ako GOSPOD ne zida hiše, zaman se trudijo, ki jo zidajo. Ako GOSPOD ne varuje mesta, zaman bedi priden čuvaj. ² Zaman je, da vstajate pred svitom in pozno hodite počivat in jeste kruh mnogega truda: toliko daje *Bog* ljubljencu svojemu v spanju.

³ Glej, posest GOSPODOVA so otroci, plačilo *njegovo* sad telesni. ⁴ Kakor pšice v roki junakovi, tako so otroci mladih let. ⁵ O, blagor možu, ki je napolnil tul svoj ž njimi! Ne bodo osramočeni, ko govore s sovražniki svojimi med vrati.

128 Pesem stopinj.

¹ Blagor mu, kdorkoli se boji GOSPODA, kdor hodi po potih njegovih! ² Delo namreč rok

svojih bodeš užival, srečen bodeš in dobro ti bode. ³ Žena tvoja bode kakor trta rodovitna znótraj v hiši tvoji; otroci tvoji kakor oljkovo mladje okrog mize tvoje.

⁴ Glej, tako bode blagoslovljen mož, ki se boji GOSPODA!

⁵ Blagoslovi naj te GOSPOD s Siona, in uživaj srečo Jeruzalema vse dni življenja svojega ⁶ in glej sinov svojih sinove! Mir nad Izraelom!

129 Pesem stopinj.

¹ Mnogo so me stiskali od mladosti moje, govori naj sedaj Izrael, ² mnogo so me stiskali od mladosti moje, vendar me niso zmogli. ³ Po hrbtu so mi orali orači, dolge so rezali brazde svoje.

⁴ GOSPOD je pravičen: presekal je debele vrvi brezbožnikov. ⁵ Osramočeni naj bodo in nazaj pognani vsi sovražilci Siona. ⁶ Bodo naj kakor trava na strehah, ki usahne, preden vzraste, ⁷ s katero ne napolni roke svoje žanjec, ne naročja svojega, kdor veže snopke, ⁸ in mimogređoči ne poreko: Blagoslov GOSPODOV bodi z vami! Blagoslavljamo vas v imenu GOSPODOVEM!

130 Pesem stopinj.

¹ Iz globočin vpijem k tebi, o GOSPOD! ² Gospod, poslušaj

glas moj, ušesa tvoja naj pazijo na prošnji mojih glas. ³ Ako bodeš gledal na krivice, Jehova, Gospod, kdo more obstati? ⁴ Toda pri tebi je odpuščanje, da te časté s *svetim* strahom.

⁵ Čakam GOSPODA, čaka duša moja, in v besedi njegovi imam nado. ⁶ Duša moja *hrepeni* po Gospodu bolj ko stražarji po jutru, ki čujejo do jutra.

⁷ Nado imej, Izrael, v GOSPODU, ker pri GOSPODU je milost in obilo je pri njem odrešenje. ⁸ In on odreši Izraela vseh krivic njegovih.

131 Pesem stopinj, Davidova.

¹ GOSPOD, srce moje se ne napihuje in oči se ne povzdigujejo, in ne pečam se z rečmi, ki so prevelike in prečudovite zame. ² Zares, pomiril sem in utešil srce svoje; kakor dete, odstavljeno od prsi, pri materi svoji, kakor odstavljeno dete je pri meni duša moja. ³ Nado imej, Izrael, v GOSPODU, od tega časa in na vekomaj!

132 Pesem stopinj.

¹ Spominjaj se, o GOSPOD, Davidu vsega truda njegovega! ² Kako je prisegel GOSPODU, obljubil Mogočnemu Jakobovemu: ³ Ne pojdem v hiše svoje šator, ne stopim na posteljo le-

žišča svojega, ⁴ spanja ne dam očem svojim, dremanja trepalnicam svojim, ⁵ dokler ne najdem mesta za GOSPODA, bivališča za Mogočnega Jakobovega!

⁶ Glej, *skrinja zaveze* je bila, kakor smo slišali, v Efrati, našli smo jo na poljanah Jaarskih. ⁷ Pojdimo v šatore njegove, priklanjajmo se pred nog njegovih podnožjem! ⁸ Vstani, GOSPOD, *stopi* v počivališče svoje, ti in skrinja moči tvoje! ⁹ Duhovniki tvoji naj se oblečejo s pravičnostjo in sveti tvoji naj pojó veselo. ¹⁰ Zavoljo Davida, hlapca svojega, ne zavrne maziljenca svojega obličja!

¹¹ Prisegel je GOSPOD Davidu resnico, od katere ne bode odstopil: «Od sadú telesa tvojega posadim na prestol tvoj. ¹² Ako se bodo držali zaveze moje sinovi tvoji in pričevanj mojih, katerih jih bodem učil, bodo tudi njih sinovi vekomaj sedeli na prestolu tvojem.»

¹³ Zakaj GOSPOD je izvolil Sion, želel si ga je za prebivališče svoje: ¹⁴ To je počivališče moje vekomaj, tu bodem prebival, ker njega sem si želel. ¹⁵ Hrano njegovo bodem bogato blagoslovil, potrebne njegove nasitim s kruhom; ¹⁶ in duhovnike njegove oblečem z zveličanjem, in sveti njegovi bodo veselo peli. ¹⁷ Storim, da tam

požene rog Davidu, *kjer* sem pripravil sveto maziljencu svojemu. ¹⁸ Sovražnike njegove ogrnem s sramoto, nad njim pa bode cvetel venec njegov.

133 Pesem stopinj, Davidova.

¹ Glej, kako dobro in kako prijetno, da složno bratje prebivajo skupaj! ² Kakor dragoceno mazilo, *razlito* čez glavo, ki kaplja na brado, brado Aronovo, ki kaplja tja do roba obleke njegove! ³ Kakor rosa Hermonska, ki pada na gore Sionske; kajti tja pošilja GOSPOD blagoslov svoj, življenje do vekomaj.

134 Pesem stopinj.

¹ Glejte, slavite GOSPODA vsi hlapci GOSPODOVI, ki služite v hiši GOSPODOVI vsako noč! ² Povzdigujte roke svoje proti svetišču in slavite GOSPODA! ³ Blagosloví te s Siona GOSPOD, ki je naredil nebesa in zemljo!

135 ¹ Aleluja! Hvalíte ime GOSPODOVO, hvalíte *ga*, GOSPODOVI hlapci, ² kateri stojíte v hiši GOSPODOVI, v vežah hiše našega Boga! ³ Hvalíte GOSPODA, ker dober je GOSPOD, prepevajte psalme imenu njegovemu, ker je sladko. ⁴ Kajti Jakoba si je izvolil GOSPOD, Izraela sebi v last.

⁵ Zakaj jaz vem, da je velik Jehova in Gospod naš nad vse bogove. ⁶ Karkoli mu je po volji, dela GOSPOD v nebesih in na zemlji, v morjih in vseh breznicah. ⁷ On pripeljava sopare od kraja zemlje, bliske dela za dež, vetrove jemlje iz zakladnic svojih.

⁸ On je udaril prvorojence v Egiptu, od človeka pa do živine. ⁹ Poslal je znamenja in čuda v sredo tvojo, Egipt, zoper Faraona in vse hlapce njegove. ¹⁰ On je udaril narode mnoge in pobil kralje mogočne, ¹¹ Sihona, kralja Amorejskega, in Oga, kralja Basanskega, in vsa kraljestva Kanaanska, ¹² in dal je njih deželo v dediščino, v dediščino Izraelu, ljudstvu svojemu.

¹³ O GOSPOD, ime tvoje *traja* vekomaj, GOSPOD, spomin tvoj od roda do roda. ¹⁴ Kajti GOSPOD se potegne za pravdo ljudstva svojega in žal mu bode hlapcev svojih.

¹⁵ Maliki poganov so zlato in srebro, rok človeških delo: ¹⁶ usta imajo, a ne govorijo, oči imajo, a ne vidijo, ¹⁷ ušesa imajo, ali ne slišijo, tudi sape ni nič v njih ustih. ¹⁸ Enaki jim naj bodo, kateri jih delajo, in kdorkoli vanje upa! ¹⁹ Hiša Izraelova, slavite GOSPODA! hiša Aronova, slavite GOSPODA! ²⁰ Hiša Levijeva,

slavite GOSPODA! kateri se bo-
jite GOSPODA, slavite GOSPODA!
21 Slava GOSPODU s Siona, ki
prebiva v Jeruzalemu! Aleluja!

136 1 Zahvaljujte GOSPODA,
ker je dobrotljiv, ker
vekomaj *traja* milost njegova.
2 Zahvaljujte Boga bogov, ker
vekomaj *traja* milost njegova.
3 Zahvaljujte gospodov Gospo-
da, ker vekomaj *traja* milost
njegova. 4 Njega, ki edini dela
čuda velika, ker vekomaj *traja*
milost njegova. 5 Ki je ustvaril
nebesa z umnostjo, ker vekomaj
traja milost njegova. 6 Ki je
razprostrl zemljo nad vodami,
ker vekomaj *traja* milost njego-
va. 7 Ki je naredil luči velike,
ker vekomaj *traja* milost nje-
gova. 8 Solnce, da gospoduje
po dnevi, ker vekomaj *traja* mi-
lost njegova. 9 Mesec z zve-
zdami, da gospodujejo po noči,
ker vekomaj *traja* milost nje-
gova.

10 Ki je udaril Egipčane v
njih prvorojencih, ker vekomaj
traja milost njegova. 11 In je
izpeljal Izraela izmed njih, ker
vekomaj *traja* milost njegova.
12 Z močno roko in z iztegnjeno
ramo, ker vekomaj *traja* milost
njegova. 13 Ki je razdelil Rde-
če morje, ker vekomaj *traja* mi-
lost njegova. 14 In peljal Izra-
ela po sredi njegovi, ker veko-
maj *traja* milost njegova. 15 In

pahnil je Faraona in vojsko nje-
govo v Rdeče morje, ker veko-
maj *traja* milost njegova.

16 Ki je peljal ljudstvo svoje
skozi puščavo, ker vekomaj *traja*
milost njegova. 17 Ki je udaril
kralje velike, ker vekomaj *traja*
milost njegova. 18 In pobil je
kralje veličastne, ker vekomaj
traja milost njegova. 19 Sihona,
kralja Amorejskega, ker veko-
maj *traja* milost njegova. 20 In
Oga, kralja Basanskega, ker
vekomaj *traja* milost njegova.
21 In dal je njih deželo v de-
diščino, ker vekomaj *traja* mi-
lost njegova. 22 V dediščino
Izraelu, svojemu hlapcu, ker ve-
komaj *traja* milost njegova.
23 Ki se nas je spomnil v po-
nižanju našem, ker vekomaj *tra-*
ja milost njegova. 24 In nas je
otel nasprotnikov naših, ker ve-
komaj *traja* milost njegova.
25 Ki daje hrane vsemu mesu,
ker vekomaj *traja* milost nje-
gova.

26 Zahvaljujte Boga mogoč-
nega nebes, ker vekomaj *traja*
milost njegova.

137 Ob rekah Babilonskih,
tam smo sedevali in jo-
kali, spominjajoč se Siona. 2 Na
vrbe sredi one *dežele* smo obe-
sili strune svoje. 3 Kajti ondi
so zahtevali od nas besede ve-
selih pesmi tisti, ki so nas od-
peljali v sužnost, in mučitelji

naši veselosti, *govoreč*: Pojte nam katero pesmi Sionskih! ⁴ Kako naj bi peli pesem GOSPODOVO v tujcev deželi? ⁵ Če pozabim tebe, Jeruzalem, pozabi naj mi desnica *zmožnosti svoje*! ⁶ Jezik naj se mi prijemlje nébesa, ako se ne spominjam tebe, ako ne stavim Jeruzalema nad največje veselje svoje!

⁷ Spomni se, GOSPOD, zoper Edomejce dneva Jeruzalemskega, kateri so rekli: Razvalite, razvalite, dokler bode kaj podzidja v njem! ⁸ O hči Babilonska, *bodeš* pokončana; blagor mu, kdor ti povrne tisto, kar si nam storila! ⁹ Blagor mu, kdor zgrabi in razbije otroke tvoje ob skalo.

138

Psalm Davidov.

¹ Hvalil te bodem iz vsega srca svojega, vpričo oblastev bodem ti psalme prepeval. ² Priklanjal se bodem proti templju svetosti tvoje in slavil ime tvoje zavoljo milosti in resnice tvoje, da si poveličal čez vse ime svoje obljubo svojo. ³ V dan, ko sem vpil, si mi odgovoril: vdahnil si mi pogum, duša se mi je pokrepčala.

⁴ Hvalili te bodo, GOSPOD, vsi kralji zemlje, ko bodo slišali govor tvojih u t, ⁵ in opevali bodo poti GOSPODOVE, da je velika slava GOSPODOVA. ⁶ Kajti

vzvišen je GOSPOD, vendar gleda na nizkega, a prevzetnega spozna oddaleč.

⁷ Ako hodim po sredi stiske, ohraniš me živega; zoper jezo sovražnikov mojih iztegneš roko svojo, in desnica tvoja me reši. ⁸ GOSPOD, dovrši, kar zadeva mene; o GOSPOD, milost tvoja *traja* vekomaj, del rok svojih ne zapusti!

139

Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ GOSPOD, preiskal si me in me poznaš! ² Ti poznaš sedenje moje in vstajanje moje, mišljenje moje umeš oddaleč. ³ Hojo mojo in ležo mojo zasleduješ in znana so ti vsa pota moja. ⁴ Ko ni še beseda na jeziku, glej, GOSPOD, poznaš jo docela. ⁵ Zadačaj in spredaj me obdajaš in name pokladaš roko svojo. ⁶ *Taka* vednost je prečudovita zame, visoka je, ne morem je doseči.

⁷ Kam naj grem pred duhom tvojim, ali kam naj bežim pred tvojim obličjem? ⁸ Ko bi stopil na nebesa, tam si ti, ali bi ležišče si izbral v kraju smrti, i ondi si. ⁹ Ko bi si vzel zarje peruti in *odletel* prebivat ob najzadnjem kraju morja, ¹⁰ tudi tja bi me spremljala roka tvoja in zgrabila bi me desnica tvoja. ¹¹ Ko bi pa rekel: Temè me lodo vsaj pokrile in svetloba okoli mene postane naj noč —

¹² tudi temè ti ne morejo ničesar omračiti, noč *ti* je svetla kakor dan, temina *ti* je kakor luč.

¹³ Zakaj ti si imel v lasti ledice moje, stkal si me v telesu matere moje. ¹⁴ Hvalim te, da sem storjen na strašno čudovit način; čudovita so dela tvoja, predobro *to* pozna duša moja.

¹⁵ Ni ti bilo skrito okostje moje, ko sem ustvarjen bil na skrivnem, umetno narejen *kakor* v zemlje globočinah. ¹⁶ Zarodek moj so videle tvoje oči, in v knjigo tvojo je bilo vpisano vse to; dnevi so *mi* bili določeni, ko še eden njih ni bil napočil.

¹⁷ Zatorej kako so mi dražestne misli tvoje, o Bog mogočni, kako ogromna so njih števila! ¹⁸ Hotel bi jih naštet, a več jih je od peska; kadar se vzdramim, sem z mislimi še pri tebi.

¹⁹ O da bi pokončal, o Bog, brezbožnika! in vi, možje krvooločni: Poberite se izpred mene!

²⁰ Kateri zoper tebe govore z zvijačo, se povzdigujejo nično — tvoji sovražniki. ²¹ Ali naj bi ne sovražil, o GOSPOD, sovražilcev tvojih, ali naj mi ne mrzé, ki se vzpenjajo zoper tebe? ²² Sskrajnjim sovraštvom jih sovražim, za neprijatelje so meni. ²³ Preiskuj me, Bog mogočni, in spoznaj srce moje, izkusi me in spoznaj misli moje,

²⁴ in glej, hodim li po potu, *ki*

pelje v trpljenje, in vodi me po večnem potu.

140 Načelniku godbe. Psalm Davidov.

¹ Reši me, GOSPOD, hudobnih ljudi, moža silovitega me brani, ² kateri mislijo hudo v srcu, vsak dan se shajajo, da snujejo vojsko. ³ Brusijo jezik svoj, *da* je podoben kačjemu, strup gadji je pod njih ustnami. (Sela.) ⁴ Obvaruj me, GOSPOD, rok krivičnika, moža silovitega me brani, ki mislijo izpodbiti mi noge. ⁵ Skrivaj so mi nastavili prevzetniki zanko in vrvi, razgrnili so *mi* mrežo poleg pota, zadrge *mi* napravili. (Sela.)

⁶ Rekel sem GOSPODU: Bog mogočni moj si ti; čuj, GOSPOD, prošelj mojih glas! ⁷ Jehova, Gospod, je moč zveličanja mojega; glavo mojo si pokrili ob dnevi boja. ⁸ Ne dopusti, GOSPOD, da se brezbožniku izpolnijo želje, hude naklepe njegove ne pospešuj, povzdigovali bi se! (Sela.) ⁹ Glave njih, ki me obdajajo — ustnic njih nadloga naj jih pokrije! ¹⁰ Žerjavica pridi nadnje, v ogenj naj jih vržejo, v jame, odkoder več ne vstanejo. ¹¹ Mož zbadljivega jezika se ne utrdi na zemlji; mož silovitosti — hudo ga bode gonilo do pogube.

¹² Vem, da se bo GOSPOD potegnil za pravdo siromaku, za

pravico potrebnim. ¹³ Dà, pravični bodo hvalili ime tvoje, poštene bivali pred tvojim obličjem.

141

Psalm Davidov.

¹ O GOSPOD, kličem te, hiti k meni, čuj glas moj, ko te kličem! ² Molitev moja pridi kakor kadilo pred tebe, povzdigovanje mojih rok kakor daritev večerna. ³ Postavi, GOSPOD, stražo ustom mojim, čuvaj vrata ustnic mojih. ⁴ Ne daj, da se mi nagne srce k hudobni reči, da bi brezbožno izvrševal hudobije z možmi, ki delajo krivico; tudi naj ne okusim njih slaščic! ⁵ Udari naj me pravični, ljubezen *je to*, in posvari naj me, *je kakor* mazilo glavi: ne brani se glava moja; zakaj tudi pri njih krivičnosti vztrajam v molitvi. ⁶ Ko popadajo raz skale njih sodniki, bodo poslušali besede moje, ker so prijetne. ⁷ Kakor bi kdo razsekal in razklal zemljo, so raztresene kosti naše do žrela groba.

⁸ Toda k tebi, Jehova, Gospod, *se ozirajo* oči moje, v tebi iščem zavetja, ne zapústi duše moje. ⁹ Obvaruj me zadrge, katero so mi razpeli, in zank tistih, ki delajo krivico. ¹⁰ Zapleto naj se v mreže svoje brezbožni, a jaz grem varno mimo.

142 Pouk Davidov, ko je bil v votlini. Molitev.

¹ Z glasom svojim kličem h GOSPODU, z glasom svojim prošim pred GOSPODOM, ² pred njim izlivam skrbi svoje, stisko svojo oznanjam pred njim. ³ Ko je omagoval moj duh v meni, takrat si ti poznal stezo mojo. Na poti, po kateri sem hodil, so mi skrivaj nastavili zanko. ⁴ Ozri se na desno in poglej: ni ga, ki bi me poznal; izginilo mi je vsako zavetje, ni ga, ki bi skrbel za življenje moje.

⁵ K tebi kličem, GOSPOD, govoreč: Ti si zavetje moje, delež moj v deželi živečih. ⁶ Poslušaj vpitje moje, ker ponižan sem silno, otmi me preganjalcev mojih, ker močnejši so od mene. ⁷ Izpelji iz zapora dušo mojo, da hvalim ime tvoje; *tedaj* me bodo obdali pravični, ko mi izkažeš dobroto.

143

Psalm Davidov.

¹ O GOSPOD, sliši molitev mojo, ušesa nagni k prošnjam mojim; v zvestobi svoji mi odgovori *in* v pravičnosti svoji. ² In ne hodi v sodbo s hlapcem svojim, ker pravičen ni pred tabo nihče, kdor živi. ³ Kajti sovražnik preganja dušo mojo, tlači na tla življenje moje, dela, da sedim v teminah kakor tisti, ki so mrtvi za vselej. ⁴ In duh

moj v meni omaguje, srce mi je otrpnilo v notranjščini moji.

⁵ Spominjam se dni nekdanjih, premišljujem vse delo tvoje, dejanje tvojih rok preudarjam.

⁶ Roke svoje razprostiram proti tebi, duša moja kakor zemlja razsušena *hrepeni* po tebi. (Sela.)

⁷ Hiti odgovoriti mi, GOSPOD, duh moj hira; ne skrivaj mi obličja svojega, da ne postanem podoben njim, ki gredo v grob.

⁸ Daj, da slišim zgodaj milost tvojo, ker nate stavim upanje; naznani mi pot, po kateri naj hodim, ker k tebi povzdigujem dušo svojo. ⁹ Otmí me sovražnikov mojih, GOSPOD! pri tebi sem skrit. ¹⁰ Uči me delati voljo tvojo, ker ti si moj Bog, z dobrim Duhom svojim me spremljaj po ravni zemlji. ¹¹ Zavoljo imena svojega, GOSPOD, me oživi, v pravičnosti svoji izpelji iz stiske dušo mojo. ¹² In zavoljo milosti svoje iztrebi sovražnike moje, pokončaj vse, ki stiskajo dušo mojo, ker jaz sem hlapec tvoj.

144

Davidov.

¹ Hvaljen bodi GOSPOD, skala moja, ki vadi roke moje za boj in prste moje za vojsko: ² milost moja in grad moj, visoka trdnjava moja in rešitelj moj, ščit moj in *zavetje*, kamor

pribežam, ki mi podložno dela ljudstvo moje! ³ GOSPOD, kaj je človek, da ga spoznaš, sin smrtnikov, da se zmeniš zanj?

⁴ Človek je podoben dihu, dnevi njegovi so kakor mimogredočega senca. ⁵ GOSPOD, nagni nebesa svoja ter stopi doli, dotakni se gorá, in se bodo kadile.

⁶ Strelo zaženi in razkropi jih, izstreli pšice svoje in zbegaj jih.

⁷ Iztegni roko svojo z višave, reši me in otmi me iz mnogih vodá iz roke tujcev. ⁸ Njih usta govore ničevost in njih desnica je lažnivosti desnica.

⁹ Bog, novo pesem ti bodem pel, na deseterostrunje ti psalme prepeval, ¹⁰ *tebi*, ki daješ rešitev kraljem, otimlješ Davida, hlapca svojega, hudobnega meča. ¹¹ Reši me in otmi me iz roke tujcev, katerih usta govoré ničevost, in njih desnica je lažnivosti desnica.

¹² Da bodo sinovi naši kakor rastline dobro zrejene v nežni dobi svoji in hčere naše kakor vogelni stebri, obdelani po zidavi svetišča; ¹³ žitnice naše naj bodo polne in dajo mnogoteren živež, naše ovce naj tisočero rodevajo, desetstisočkrat naj bodo pomnožene na pašnikih naših, ¹⁴ in goved naša breja; nič napada, nič predaje, nič jadikovanja naj ne bode v ulicah naših! ¹⁵ Blagor

ljudstvu, ki se mu tako godi, blagor ljudstvu, čigar Bog je GOSPOD!

145

Hvalnica Davidova.

¹ Poviševati te hočem, Bog moj in Kralj, in slaviti ime tvoje vedno in vekomaj. ² Vsak dan te bodem slavil in hvalil ime tvoje vedno in vekomaj. ³ Velik je GOSPOD in hvale vreden jako, dà, velikosti njegove ni preiskati. ⁴ Rod naj rodu slavi dela tvoja in oznanjajo naj junaške čine tvoje. ⁵ Lepoto in slavo tvojega veličastva in čudovitestvari tvoje bodem premišljeval. ⁶ In moč strašnih del tvojih naj slavé; in velika dela tvoja bodem pripovedoval. ⁷ Spomin obile dobrote tvoje naj vrè iz njih in o pravičnosti tvoji naj glasno pojó.

⁸ Milosten in usmiljen je GOSPOD, počasen v jezi in velik v milosti; ⁹ dobrotljiv je GOSPOD vsem in usmiljenje njegovo gre čez vsa dela njegova. ¹⁰ Hvalijo te naj, GOSPOD, vsa dela tvoja, in slavé te naj tisti, ki jim izkazuješ milost. ¹¹ Slavo kraljestva tvojega naj razglašajo in govoré o mogočnosti tvoji, ¹² da oznanijo sinom človeškim slavne čine njegove in slavo in lepoto njegovega kraljestva. ¹³ Kraljestvo tvoje je vseh vekov kralje-

stvo in gospostvo tvoje od roda do roda.

¹⁴ GOSPOD podpira vse padajoče in kvišku pomaga vsem omahujočim. ¹⁵ Vseh oči gledajo v te, in ti jim daješ njih jed o pravem času; ¹⁶ roko svojo odpiraš in sitiš, karkoli živi, po volji. ¹⁷ Pravičen je GOSPOD na vseh potih svojih in milostiv v vseh svojih delih. ¹⁸ Blizu je GOSPOD vsem, ki ga kličejo, vsem, ki ga kličejo v resnici. ¹⁹ Voljo izpolnjuje boječim se njega, vpitje njih sliši in jih rešuje. ²⁰ GOSPOD hrani vse, kateri ga ljubijo, vse brezbožnike pa pogublja. ²¹ Hvalo GOSPODO naj torej govore usta moja in vse meso naj slavi sveto ime njegovo vedno in vekomaj!

146 ¹ Aleluja! Hvali, duša moja, GOSPODA! ² Hvalil bodem GOSPODA v življenju svojem, psalme prepeval Bogu svojemu, dokler bodem živ. ³ Ne zanašajte se na poglavarje, na sina človeškega, pri katerem ni rešitve. ⁴ Duh njegov izide, pa se povrne v prah svoj, isti dan minejo vse misli njegove.

⁵ Blagor mu, komur je pomočnik Bog mogočni Jakobov, čigar nada je v GOSPODU, Bogu njegovem, ⁶ ki je ustvaril nebesa in zemljo, morje in karkoli je v njih; ki hrani resnico vekomaj, ⁷ ki pridobiva pravico

zatiranim, hrane daje lačnim. GOSPOD oprošča jetnike, ⁸ GOSPOD odpira oči slepim, GOSPOD vzdiguje potrte, GOSPOD ljubi pravične, ⁹ GOSPOD brani tujce, siroto in vdovo podpira, pot brezbožnih pa podira. ¹⁰ Vladal bo de GOSPOD vekomaj, Bog tvoj, o Sion, od roda do roda. Aleluja!

147 ¹ Hvalite GOSPODA! Zakaj dobro je pevati psalme Bogu našemu, ker prijetno je to in spodobno je hvaljenje. ² Stavitelj Jeruzalema je GOSPOD, on zbira razkropljence Izraelove. ³ On ozdravlja potrte v srcu in obvezuje njih rane, ⁴ prešteva zvezd število, kliče jih, kolikor jih je, po imenih. ⁵ Velik je Gospod naš in mnoga moč njegova, modrost njegova je brezmerne. ⁶ Krotke podpira GOSPOD, brezbožnike pa potiska prav do tal.

⁷ Pojte hvalne pesmi GOSPODU, s strunami prepevajte psalme Bogu našemu! ⁸ Ki zagrinja z gostimi oblaki nebo, ki pripravlja dež zemlji, ki daje, da seno rodevajo gore. ⁹ Živini daje njen živež in mladim krokarjem, ki čivkajo. ¹⁰ Moči konjeve se ne veseli, stegna vojščaka mu niso po volji. ¹¹ Po volji so GOSPODU boječi se njega, ki imajo nado v milosti njegovi.

¹² S hvalo slávi, Jeruzalem, GOSPODA, hvali Boga svojega,

o Sion! ¹³ Zakaj utrdil je zapahe tvojih vrat, sinove tvoje je blagoslovil sredi tebe. ¹⁴ On, ki daje mir pokrajinam tvojim, z mezgo pšenice te siti; ¹⁵ ki pošilja povelje svoje na zemljo, urno teče beseda njegova; ¹⁶ ki daje sneg kakor volno, slano razsiplje kakor pepel, ¹⁷ led svoj meče doli kakor kosčke, mraz njegov kdo prebije? ¹⁸ Besedo svojo pošlje, in vse raztaja, kakor hitro pihne veter njegov, že tekó vode. ¹⁹ Besedo svojo je naznanil Jakobu, postave svoje in pravice Izraelu. ²⁰ Ni storil tako nobenemu narodu, zato sodeb njegovih niso spoznali. Aleluja!

148 ¹ Aleluja! Hvalite GOSPODA, vsi iz nebes, hvalite ga na višavah! ² Hvalite ga, vsi angeli njegovi, hvalite ga, vse vojske njegove! ³ Hvalite ga, solnce in mesec, hvalite ga, vse svetle zvezde! ⁴ Hvalite ga, nebes nebesa, in vode, katere so nad nebom — ⁵ hvalijo naj ime GOSPODOVO! kajti on je rekel, in so bili ustvarjeni, ⁶ in utrdil jih je za vselej in na veke, dal je zapoved, katere naj nihče ne prestopi.

⁷ Hvalite GOSPODA, vsi iz zemlje, zmaji in brezna vsa, ⁸ ogenj in toča, sneg in sopara, veter viharni, ki izpolnjuje besedo njegovo, ⁹ ve gore in vsi

hribi, drevesa sadonosna in vse cedre, ¹⁰ ti zverina in vsa živalina, lazna in ptiči krilati; ¹¹ kralji zemeljski in narodi vsi, knezi in vsi zemljé sodniki, ¹² mladeniči in tudi device, starci z dečki vred — ¹³ hvalijo naj ime GOSPODOVO! kajti vzvišeno je ime njegovo, On sam, slava njegova *seza* čez zemljo in nebo. ¹⁴ In povišal je rog svojemu ljudstvu, hvalo vseh svetih svojih, sinom Izraelovim, ljudstvu, ki mu je blizu. Aleluja!

149 ¹ Aleluja! Pojte GOSPODU pesem novo in hvalo njegovo v zboru svetih njegovih! ² Veseli se Izrael v njem, ki ga je ustvaril, sinovi Sionski naj se radujejo v Kralju svojem. ³ Hvalijo naj ime njegovo s plesom, z bobnom in strunami naj mu psalme prepevajo. ⁴ Kajti veseli se GOSPOD ljudstva svojega, krotke diči z zveličanjem. ⁵ Radujejo se naj v slavi sveti

njegovi, pojó naj od veselja na ležiščih svojih. ⁶ Hvala povišujoča Boga mogočnega naj jim *polni* grlo in meč dvorezni naj imajo v roki svoji, ⁷ da izvrše maščevanje nad narodi in pokoré ljudstva, ⁸ da zvežejo z verigami njih kralje in njih plemenitnike z vezmi železnimi: ⁹ da nad njimi izvrše sodbo, ki je pisana. Čast je *to* vsem svetim njegovim. Aleluja!

150 ¹ Aleluja! Hvalite Boga mogočnega v svetišču njegovem, hvalite ga v veličastva njegovega gradu! ² Hvalite ga zaradi junaških činov njegovih, hvalite ga po velikem veličastvu njegovem! ³ Hvalite ga s trombe glasom, hvalite ga z brenkljami in citrami! ⁴ Hvalite ga z bobni in s plesom, hvalite ga s strunami in piščalmi! ⁵ Hvalite ga z miloglasnimi cimbali, hvalite ga z gromkimi cimbali!

⁶ Vsaka duša hvali naj GOSPODA! Aleluja!

Popravek:

Evangelij sv. Janeza, pogl. 1., vrsta 15. (na strani 126.) bi moralo stati: je bil *tu* pred menoj — namesto: me je predšel. Enako tudi v vrsti 30. (str. 127.).

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000048568

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000048569

